FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

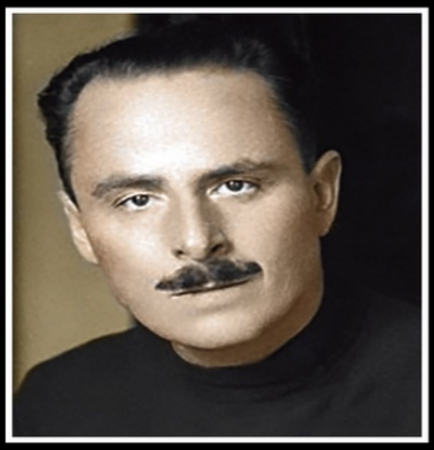
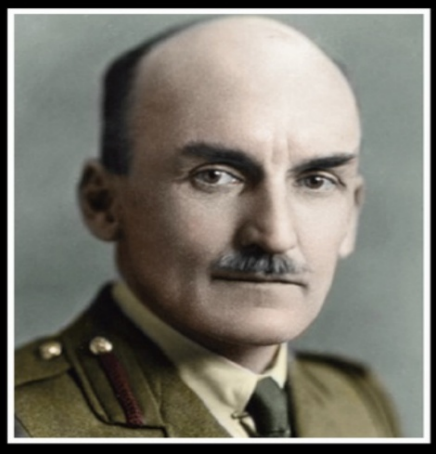

Volume One

Machine Translated by Google

Fašistų balsai

Esė iš „Fascist Quarterly“ 1936–1940 m.

Pirmas tomas

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Fašistų balsai

Esė iš „Fascist Quarterly“ 1936–1940 m.

Pirmas tomas

Autorių teisės © 2019 „Sanctuary Press Ltd“.

Visos teisės saugomos. Jokia šios knygos dalis negali būti atgaminta jokia forma elektroninėmis ar mechaninėmis priemonėmis, įskaitant kopijavimą, įrašymą ar informacijos saugojimą ir paiešką, be raštiško leidėjo leidimo.

Sanctuary Press Ltd
Šeltono gatvė 71–75
Kovent Gardenas
Londonas WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
El. paštas: info@sanctuarypress.com

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

FAŠISTŲ BALSAI – PIRMAS TOMAS

Šiame leidime yra esė, kurias parašė:

Džonas Beketas

James Drennan

Norah Elam

Generolas Franco

Generolas majoras J. F.: C. Fuller

Joseph Goebbels J. K.

Heydon Max

Hunger Jorian

Jenks William

Joyce Dr. Robert

Ley Francis Mcevoy

Sir Oswald Mosley

Ezra Pound Vidkun

Quisling Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Turinys

Fašistų balsai

„Fašizmo filosofija“, autorius seras Oswaldas Mosley; „Vokietija

ir jos moterys“, autorė Anne Seelig-Thomann; „Kas yra socializmas?“,

autorius Josephas Goebbelsas; „Pasaulio filosofija

ir užsienio politika“, autorius Alfredas Rosenbergas; „Fašizmas, moterys ir

demokratija“, autorė Norah Elam; „Brangūs akrai“, autorius

Jorianas Jenksas; „Hitlerio

Berchtesgadenas, Naujosios Vokietijos idilė“, autorė Joan Morgan; „Šiaurės pasaulio

federacija“, autorius Vidkunas Quislingas; „Fašizmo

interpretacija“, autorius Claudas Suttonas; „Karas Ispanijoje“,

autorius generolas majoras J. F. C. Fulleris; „Generolo Franco kalba

ekonominės ortodologijos link“,

autorius Ezra Poundas; „Nuosmukio priežastys“, autorius A.

Ravenas Thomsonas; „Revoliucija išduota“, autorius

Ezra Poundas; „Marksizmas, nuosmukio

doktrina“, autorius Francisas Mcevoy; „Priešas yra liberalizmas“,

autorius J. K. Heydonas; „Thomas Carlyle – nacionalinis

socialistas“, autorius Williamas Joyce'as; „William Morris – nacionalinis

socialistas“, autorius Arthuras Reade'as; „Žydų mitas“, autorius

„Skeptikas“

Musulmonų pasaulis ir Palestina (autorius A. Yusuf Ali) Fašizmas

ir dialektika (autorius A. Raven Thomson) Žemės atėmimas

(autorius Francis Mcevoy) Įmonių ekonomika (autorius A.

Raven Thomson) Nacių judėjimo perspektyva (autorius

James Drennan) Socialinės demokratijos nykimas (autorius John

Beckett) Fašizmas ir karas (autorius generolas majoras

JFC Fuller) Į priekį fašizmo srityje (autorius Oswald Mosley)

Stiprybė per džiaugsmą (autorius Dr. Robert Ley)

Vokiečių žiemos pagalbos darbai (autorius Max

Hunger)

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Fašizmo filosofija, autorius seras Oswaldas Mosley

Tai sero Oswaldo Mosley paskaita, skaityta Anglų kalbų sąjungoje 1933 m. kovo 22 d., trečiadienį.

O Jūsų oponentai teigia, kad fašizmas neturi istorinio pagrindo ar filosofijos, ir mano užduotis šią popietę yra teigti, kad fašizmas turi gilias šaknis istorijoje ir jį palaikė vieni geriausių spekuliatyvaus proto polėkių. Žinoma, aš suprantu, kad dienraščių skiltyse mūsų veiklai skiriama nedaug filosofijos, ir kai skaitėte, kad turėjau skaityti paskaitą tema „Fašizmo filosofija“, daugelis iš jūsų tikriausiai paklausėte: „Ką šis gangsteris turi bendro su filosofija?“ Tačiau tikiuosi, kad patikėsite, jog tie didieji visuomenės proto veidrodžiai ne visada pateikia labai tikslų atspindį, ir nors jūs skaitote tik apie jaudinamiausius mūsų pažangos momentus, yra ir kitų momentų, kurie turi tam tikrą minties gilumą ir konstruktyvią koncepciją. Kol kas fašistinė filosofija tam tikru mastu neįgavo labai konkrečios ir apibrėžtos formos, tačiau turite prisiminti, kad fašistinis tikėjimas egzistuoja tik kiek daugiau nei dešimt metų: tai pastarojo dešimtmečio augimas. Tačiau jo filosofinis pagrindas jau gali būti suformuluotas, ir tai įvyko per daug trumpesnį laiką nei atitinkamas vystymasis bet kuriame kitame didžiajame politiniame istorijos tikėjime. Kaip pats fašistinis judėjimas keliose didžiosiose šalyse pasiekė valdžią fenomenaliu greičiu, taip ir fašistinis tikėjimas bei filosofija kaip nuolatinė samprata, požiūris į gyvenimą vystėsi daug greičiau nei senesnių tikėjimų filosofijos. Paimkime liberalizmą: tarp tokių vyrų kaip Volteras ir Rousseau raštų ir galutinio liberaliojo kredo susiformavimo anglų valstybės veikėjų rankose XVIII amžiaus pabaigoje ir XIX amžiaus pradžioje praėjo labai ilgas laikotarpis.

Iš tiesų šie didieji politiniai judėjimai ir psichologiniai sukrėtimai tik labai lėtai susikristalizavo į aiškią mąstymo ir veiksmų sistemą; ir fašistų atveju tikriausiai gana greitai galima tikėtis, kad po dešimties metų ji įgaus konkrečią kristalizuotą formą. Nepaisant to, manau, kad fašistinę filosofiją galima išreikšti suprantamais terminais, ir nors ji įneša visiškai naują indėlį į šių laikų mąstymą, vis dėlto galima įrodyti, kad jos kilmė ir istorinis pagrindas kyla iš nusistovėjusios praeities minties.

Pirmiausia teigiu, kad dauguma veiksmo filosofijų kyla iš ankstesnio laikotarpio kultūrinių konfliktų sintezės. Kai kultūros, minties, abstrakčios spekuliacijos amžiuje randame dvi dideles kultūras, esančias ryškioje priešingybėje, tai vėlesniame veiksmo amžiuje paprastai randame tam tikrą praktinę sintezę tarp šių dviejų aštrių priešingybių, kuri veda prie praktinio veiksmo kredo. Ši koncepcija jums gali atrodyti kaip Spenglerio požiūris; ir tiesa, kad didysis vokiečių filosofas tikriausiai daugiau nei bet kuris kitas nuveikė piešdamas plačiame fašistinės minties fone. Tačiau tai yra labai platus fonas. Tai puikus pasaulio istorijos fonas, iš kurio kyla fašistinė idėja.

Ne daug daugiau. Ir galbūt jam nuo priartėjimo prie šios temos trukdo įgimtas pesimizmas, kuris, savo ruožtu, kukliai sakyčiau, kyla iš visiško jo neišmanymo apie šiuolaikinį mokslą ir mechanikos raidą.

Jei žiūrėsite pro Spenglerio akinius, būtinai prieisite prie išvados ******el. knygų keitiklio DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

kraštutinis pesimizmas, nes jie užgožia veiksnį, kuris pirmą kartą suteikia žmogui galimybę visiškai pašalinti skurdo problemą. Ir aš manau, kad būtent šio didžiulio naujo veiksnio klaidingas supratimas veda mūsų vokiečių filosofą prie jo pesimistinės išvados. Nepaisant to, tai jokiu būdu nepaneigia jo milžiniško indėlio į pasaulio mintį.

Jūs teisingai nuspręsite, kad mano pasiūlymas apie, regis, priešingų kultūrų santuoką, vedančią vėlesniame veiksmo amžiuje prie to meto filosofinio vaiko, kuris išreiškiamas veiksmu, atsiradimo, yra šiek tiek kilęs iš Spenglerio minties. Tačiau manau, kad galiu parodyti, kaip ši tezė praktiškai veikia fašistų atveju. Norėčiau jums teigti, kad praėjusiame amžiuje pagrindinė intelektualinė kova kilo dėl milžiniškos Nietzsche'o minties įtakos dviejų tūkstančių metų krikščioniškajai civilizacijai. Tas poveikis buvo suvokiamas labai lėtai. Jo visos pasekmės aiškėja tik šiandien. Tačiau kad ir kur besuktumėte šiuolaikinę mintį, rasite tos milžiniškos kovos už žmogaus proto ir dvasios užvaldymą rezultatus. Buvo religija, kuri, kiek tai rūpėjo Vakarams, daugelį amžių plačiai dominavo žmonių mintyse. Ir staiga pirmą kartą ta religija ir ta mintis buvo veiksmingai užginčyta, o jos pamatai, bent jau tuo metu, buvo supurtyti. Ji buvo pasmerkta su įnirtinga energija ir nepaprastu genialumu – iš esmės pasmerkta.

Kaip vėliau pamatysite, aš pats neteikiu argumentų prieš krikščionybę, nes ketinu parodyti, kaip, mano manymu, Nyčės ir krikščioniškosios doktrinos gali būti susintetintos. Tačiau šiuo metu man būtina išnagrinėti esminius šių dviejų tikėjimo išpažinimų skirtumus ir pamatyti, kur susikaupė skirtumai ir kur atsiranda panašumai.

Kaip žinote, Nietzsche metė iššūkį visiems krikščioniškosios minties pagrindams. Jis iš esmės pasakė: „Tai vergo ir silpnųjų religija. Tai žmonių, kurie bėga nuo gyvenimo, kurie nenori susidurti su realybe, kurie ieško išganymo kažkokiame svajonių pomirtiniame gyvenime – išganymo, kurio jie neturi nei gyvybingumo, nei vyriškumo, kad galėtų pasisavinti čia, žemėje. Jis kyla iš silpnumo ir pasidavimo dvasios.“ Jis pasmerkė ją puikia fraze, jei teisingai prisimenu, kaip „religija, kuri sukaustė ir susilpnino žmoniją“.

Ir vietoj šio tikėjimo jis sukūrė antžmogio sampratą – žmogaus, kuris susiduria su sunkumais, pavojais, žengia į priekį per materialius dalykus ir aplinkos sunkumus, kad pasiektų, laimėtų ir čia, žemėje, sukurtų savo pasaulį. Tai buvo iššūkis visiems pamatams, ne tik minties, bet ir gyvenimo. Ir tai iki pamatų supurtė pasaulio sampratą. Tiems, kurie tuo metu rimtai domėjosi ta ginčyte, turėjo atrodyti, kad vienas ar kitas iš tų tikėjimų turi iškovoti pergalę, o vienas ar kitas – mirti; kad bet koks šių prieštaringų doktrinų derinys, bet kokia sintezė yra visiškai neįmanoma.

Dabar aš tikiu, kaip dažnai nutinka kasdieniame gyvenime, kad iš pažiūros tokie skirtingi įsitikinimai iš tikrųjų gali būti tam tikru mastu suderinti, atidžiau išnagrinėjus, ir netgi sukurti tam tikrą sintezę; ir manau, kad galiu jums parodyti, jog iš tikrųjų šiandieninėje fašistinėje doktrinoje rasite visišką abiejų įsitikinimų didžiųjų bruožų sujungimą. Viena vertus, fašizme, paimtame iš krikščionybės, tiesiogiai paimtame iš krikščioniškos sampratos, rasite didžiulę tarnystės, savęs atsisakymo, pasiaukojimo kitų labui, pasaulio labui, savo šalies labui viziją; ne individo eliminavimą, o individo susiliejimą su kažkuo daug didesniu už save; ir turime tą pagrindinę fašizmo doktriną – tarnystę, savęs atsisakymą – tam, ką fašistas turi laikyti didžiausia priežastimi.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

ir didžiausias impulsas pasaulyje. Kita vertus, iš Nietzsche'o minties jūs perėmėte vyriškumą, iššūkį visiems egzistuojantiems dalykams, kurie trukdo žmonijos žygiui, absoliutų pasidavimo doktrinos atsisakymą; tvirtą gebėjimą susidoroti su visomis kliūtimis ir jas įveikti. Iš tikrųjų jūs sukūrėte energingų ir savipagalbos žmonių doktriną, kuri yra kita išskirtinė fašizmo savybė.

Todėl mes randame – manau, galiu teigti – tam tikrą šių dviejų didžiųjų doktrinų, išreiškiančių praktinį šiandieninio fašizmo kredo, sąsają. Ir tai iš tikrųjų pasireiškia visame mūsų požiūryje į gyvenimą. Galime tai susiaurinti iki smulkiausių bendros egzistencijos detalių. Nuo plačiausios ir abstrakčiausios sampratos galime nusileisti iki smulkiausių kasdienio gyvenimo dalykų.
Mes reikalaujame iš visų savo žmonių visuotinai priimtos viešosios tarnybos sampratos, tačiau mainais su jais sutinkame ir tikime, kad pagal fašistinę sampratą valstybė turėtų pripažinti absoliučią laisvę. Viešajame gyvenime žmogus turi elgtis kaip tinkamas valstybės narys, kiekviename savo veiksme jis turi atitikti tautos gerovę. Kita vertus, mainais iš valstybės jis gauna visišką laisvę gyventi ir tobulėti kaip asmenybė. Ir mūsų moralės srityje – ir manau, kad galbūt galiu teigti, jog tai vienintelė viešoji moralė, kurioje privati praktika visiškai sutampa su viešu protestu – mūsų moralės srityje vienintelis bet kokio moralinio klausimo kriterijus yra tai, ar jis kokiu nors būdu trukdo ar naikina individo galią tarnauti valstybei. Jis turi atsakyti į klausimus: „Ar šis veiksmas kenkia tautai? Ar jis kenkia kitiems tautos nariams? Ar jis kenkia mano paties gebėjimui tarnauti tautai?“ Ir jei atsakymas į visus šiuos klausimus aiškus, individas turi absoliučią laisvę daryti, ką nori; ir tai suteikia individui didžiausią laisvės laipsnį valstybėje, kokį individui kada nors suteikė bet kuri valstybės sistema ar bet kuri religinė valdžia.

Artimiausias požiūris į tą moralinį testą galbūt buvo graikų civilizacijos požiūris, kurios organizacinė samprata, žinoma, buvo ne ką prastesnė už šiandieninę fašistinę sampratą.

Toks požiūris, toks filosofinis pagrindas fašistui primeta tam tikras labai aiškias socialinio elgesio taisykles, kurios yra detalus iššūkis esamai tvarkai, nors mes ir nesigilinsime į šias detales, tik parodysime, kad šie platūs principai gali būti redukuojami iki smulkmenų. Pavyzdžiui, mes laikome absurdiška sistema, pagal kurią žmogus gali būti nubaustas bauda, jei jis rizikuoja susižeisti išgerdamas po valandos, kai tai daryti leidžiama, bet kuris, eidamas viešas pareigas kaip didesnis ar mažesnis viešas asmuo, gali visiškai nebaudžiamai imtis veiksmų, kurie gali kelti grėsmę visai valstybės struktūrai. Jei jis rizikuoja bent menkiausia žala sau, visa įstatymo jėga yra nukreipta prieš jį; tačiau eidamas viešas pareigas jis gali kelti grėsmę visam tautos gyvenimui: jis gali kelti grėsmę patiems valstybės ramsčiams.

Fašistinis principas yra privati laisvė ir viešoji tarnyba. Tai mums, mūsų viešajame gyvenime ir mūsų požiūryje į kitus žmones, primeta tam tikrą drausmę ir tam tikrą suvaržymą; bet tik mūsų viešajame gyvenime; ir aš iš tiesų labai tvirtai teigčiau, kad vienintelis būdas turėti privačią laisvę buvo viešoji organizacija, kuri įvestų tam tikrą tvarką iš šiandieniniame pasaulyje egzistuojančio ekonominio chaoso, ir kad tokią viešąją organizaciją galima užtikrinti tik fašizmui būdingais valdžios ir drausmės metodais.

Grįžtant prie filosofinės pusės, matome, kad fašistui filosofijos natūraliai primesta tam tikra gyvenimo disciplina, tvarkingas atletiškumas, kaip aš tai pavadinčiau, ir pasitikėjimas lyderyste, tikėjimas autoritetu – tai svetima kitiems judėjimams. Ir čia mes iš karto susiduriame su esminiais socializmo ir liberalizmo principais.

Socializmas, žinoma, smarkiai skiriasi nuo liberalizmo savo ekonominės organizacijos samprata; ******el. knygų konverteris DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

tačiau filosofijoje, manau, yra mažai socialistų ar liberalų, kurie nesutiktų, kad jie iš tikrųjų turi bendrą kilmę, jei pakankamai giliai žvelgsime į Voltero ir Rousseau gyvenimo požiūrį; ir svarbiausia – į pastarąjį. Dabar norėčiau jums pasiūlyti esminį skirtumą, kuris čia iškyla tarp liberalizmo ir socializmo, viena vertus, ir fašizmo, kita vertus? Mūsų nuomone, Rousseau arba padarė didelę klaidą, arba buvo labai neteisingai suprastas. Rousseau pasakė lygybę. Mes atsakome: jei turite omenyje galimybių lygybę, taip; jei turite omenyje žmonių lygybę, ne. Tai absurdas. Aš asmeniškai manau, kad jei jis tinkamai perskaitytas, Rousseau turėjo omenyje galimybių lygybę, kad pagrindinis Rousseau puolimas buvo nukreiptas – ir teisingai nukreiptas – prieš dekadentinę sistemą, kurioje jis gyveno. Iš esmės jis pasakė: „Absurdiška, kad ši tinginė, dekadentiška Prancūzijos diduomenė“ (kaip ji neabejotinai buvo tuo metu) „reikalauja sau privilegijų, kurios smaugia tautos gyvenimą. Lygios galimybės yra esminis dalykas. Tegul valdo tie, kurie tinka valdyti. Tegul niekas nevaldo vien todėl, kad jo senelis įrodė esąs tinkamas valdyti.“ Tai buvo maištas prieš privilegijas, teiginys, kad talentingas ir gabus žmogus turėtų būti tas, kuris tvarkys didžios tautos reikalus. Tačiau šią doktriną vėlesni jo pasekėjai priėmė kaip žmonių lygybės, kad visi žmonės yra lygūs, reikšmę.

Iš šios interpretacijos kyla visa mūsų suvokiama klaidinga nuomonė. Tai akivaizdus ir aiškus absurdas. Vienas žmogus protu ir fizine sandara labai skiriasi nuo kito. Tai ne moralinės ar dvasinės lygybės klausimas, kaip dažnai sako socialistai. Tai visiškai kas kita. Moraliai ir dvasiškai žmogus, šluojantis didelės įmonės grindis, gali būti gerokai pranašesnis už tos įmonės vadovą. Tačiau klausimas yra, kuris žmogus tinka atlikti kokį darbą. Kokia yra tinkama jo funkcija? Vieni žmonės yra geri vienoje srityje, kiti – kitoje.

Žinoma, mes visiškai pašaliname socialinės klasės sampratą iš fašizmo, nes ji remiasi paveldimumo atsitiktinumu; bet mes sakome, kad tam tikri žmonės iš prigimties yra tinkami daryti tam tikrus dalykus, o kiti – ne. Ir kai tik priimate šį mąstymo pagrindą, jūs metate iššūkį visai demokratijos sampratai.

Jūs abejojate įsitikinimu, kad kiekvieną pasaulio klausimą, kad ir koks sudėtingas jis būtų, gali išspręsti bet kas, kad ir koks nepatyręs; ir iš tiesų, žiūrint šiuo požiūriu, absurdiška, kad vyriausybės ar bet kurios kitos srities specialistas gali gauti nurodymų iš žmonių, kurie į tą temą žiūri maždaug penkias minutes per metus. Jei nueičiau į inžinerijos dirbtuves, stebėčiau, kaip inžinierius atlieka savo darbą, ir pradėčiau jam aiškinti, kaip tai daryti, jis man pasakytų – ir teisingai – kad esu įžūlus asilas. Panašiai ir tai, kad žmogus, visiškai neišstudijavęs šalies problemų, turėtų padėti alaus bokalą ant prekystalio, nueiti prie rinkimų kabinos ir duoti išsamias instrukcijas, kaip jo šalis turi būti valdoma ateinančius ketverius metus, mums atrodo absurdiška mintis. „Visi žmonės yra lygūs ir visi žmonės yra vienodai kvalifikuoti pareikšti nuomonę bet kokiu klausimu, jei tik tai toks sudėtingas klausimas kaip šalies valdymas“: tokią Rousseau raštų interpretaciją socialdemokratai pateikė, ir ši koncepcija akivaizdžiai absurdiška. Tačiau tai yra visos demokratinės sistemos filosofinis pagrindas. Todėl mes ginčijame tą pagrindinę sampratą, kad visi žmonės yra lygūs spręsdami visas problemas. Mes pripažįstame ir padarome sava galimybių lygybę ir pasisakome – ir privalome pasisakyti – prieš privilegijuoto paveldimumo sampratą.

Kai žmogus įrodo savo vertę, jis gali pakilti į aukščiausias pareigas šalyje, ir visa mūsų švietimo sistema turi būti taip sukurta. Tačiau jis nebus viršūnėje vien todėl, kad ten buvo jo tėvas ar senelis. Taigi, viena vertus, mes ginčijame dešiniųjų privilegiją, o kita vertus, mes ginčijame absurdišką kairiųjų doktriną, kad visi žmonės pagal prigimtinę dovaną yra lygūs. Dabar galite sakyti, ir galbūt sakyti su tam tikra tiesa, kad...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Šios doktrinos jau buvo girdėtos anksčiau, kad tai buvo bonapartizmo pagrindas arba, dar giliau grįžtant prie jo ištakų, buvo cezarizmo pagrindas.

Žinoma, tiesa, kad fašizmas istoriškai susijęs su cezarizmu, tačiau šiuolaikinis pasaulis smarkiai skiriasi nuo senovės pasaulio formų ir sąlygų. Šiuolaikinė organizacija yra per didelė ir per sudėtinga, kad galėtų remtis tik bet kuris individas, kad ir koks gabus jis būtų. Šiuolaikinis cezarizmas, kaip ir visa, kas modernu, yra kolektyvinis. Vien individo valią ir talentą pakeičia drausmingų tūkstančių, sudarančių fašistinį judėjimą, valia ir gebėjimai. Kiekvienas juodamarškinis yra individuali kolektyvinio cezarizmo ląstelė. Organizuota atsidavusių masių valia, paklūstanti savanoriškai drausmei ir įkvėpta aistringo nacionalinio išlikimo idealo, pakeičia individualaus antžmogio valią galiai ir aukštesniam luomui. Nepaisant to, šis kolektyvinis cezarizmas, ginkluotas šiuolaikinio mokslo ginklais, yra tame pačiame istoriniame santykyje su reakcija, viena vertus, ir su anarchija, kita vertus, kaip ir senovės cezarizmas. Cezarizmas priešinosi spartakizmui, viena vertus, ir Patricijų senatui, kita vertus. Ši pozicija tokia pat sena kaip pastarųjų dviejų tūkstančių metų istorija. Tačiau tais laikais jiems trūko šiandieninių konstruktyvių pasiekimų galimybių, ir vienintelė pamoka, kurią galime padaryti iš ankstesnių šios doktrinos įrodymų, yra tiesiog ta, kad kai tik pasaulis, veikiamas Spartako, nugrimzdavo į visišką žlugimą ir chaosą, tai visada buvo tai, ką Spengleris vadino „didžiaisiais faktų žinovais“, kurie ištraukė pasaulį iš kilusio chaoso ir labai dažnai suteikė žmonijai šimtmečius taikos ir tvarkos naujoje sistemoje ir naujame stabilume. Ir tai buvo padaryta, ir tai buvo padaryta šiuolaikinių fašistinių judėjimų, „pripažindami tam tikrus esminius politikos ir filosofijos faktus“. Vėlgi, susiduriame su tam tikru dviejų, atrodytų, prieštaringų doktrinų sujungimu. Mes dažnai esame kaltinami, kad imame kažką iš dešinės ir kažką iš kairės. Na, labai protinga skolintis iš kitų tikėjimų; atmesti tai, kas bloga, ir išlaikyti tai, kas gera; ir vos tik nutolstate nuo seno parlamentinio mąstymo, žinoma, matote bet kokio tokio elgesio išmintį. Ir fašizmas, žinoma, ima kažką iš dešinės ir kažką iš kairės, ir prie to prideda naujų faktų, kad atitiktų šiuolaikinį amžių.

Šioje naujoje fašizmo sintezėje, gerokai priartėdamos prie mūsų tiesioginės situacijos, pastebime, kad imame didįjį stabilumo, paremto autoritetu, tvarka, drausme, principą, kuris buvo dešiniųjų atributas, ir sujungiame jį su pažangos, dinamiškų pokyčių principu, kurį perimame iš kairiųjų. Konservatizmas – vadinkime jį tuo, kuriuo jis žinomas šioje šalyje – tiki stabilumu ir jį palaiko tikėdamas tvarka; tačiau konservatizmas šiuolaikiniame pasaulyje visada žlugo nesugebėdamas suvokti, kad stabilumą galima pasiekti tik per pažangą: kad nuolatinis pasipriešinimas pokyčiams sukelia revoliucinę situaciją, kurios konservatizmas labiausiai bijo. Kita vertus, kairieji dėl savo Rousseau komplekso niekada nesugebėjo suprasti, kad vienintelis būdas pasiekti pažangą yra priimti vykdomąsias priemones, kurios tik įgalina pokyčius.

Todėl priėjome prie tokios išvados: stabilumas gali būti pasiektas tik tada, kai esate pasirengę vykdyti tvarkingus pokyčius, nes norėdami išlikti stabilūs, turite prisitaikyti prie naujųjų laikų faktų. Kita vertus, kairiesiems trokštamą pažangą galite pasiekti tik tada, kai priimsite vykdomuosius pažangos instrumentus, būtent autoritetą, drausmę ir lojalumą, kurie visada buvo laikomi priklausančiais tik dešiniesiems. Sujungdami šiuos du principus, pasiekiame fašistinio tikėjimo ir fašistinės organizacijos pagrindą.

Vėl pasakysite: „Tai vėl cezarizmas arba bonapartizmas. Tai nebėra grynai individualaus vadovavimo reikalas. Mechanizmas, su kuriuo susiduriame, yra per didelis, kad jį valdytų vienas individas. Taigi jis tapo kolektyviniu cezarizmu –

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

organizuotos ir drausmingos masės, kurią savanoriška drausmė sieja aistringai įkvepiantys nacionalinio ir pasaulinio atgimimo idealai, vadovavimas. Tačiau pagrindiniai principai išlieka tie patys; todėl, nors jūsų fašistinis judėjimas gali atlikti tą patį tikslą, kurį anksčiau atliko cezarizmas, gali įvesti tvarką iš chaoso, kurį sukėlė Spartako ir reakcijos konfliktas, gali keleriems metams ar keleriems šimtmečiams suteikti pasauliui didelę ramybę, jis vis dėlto savyje nešiojasi savo paties nuosmukį ir iš tikrųjų nepasiekia to, ką mes laikome būtina.“

Manau, kad atsakymas į tą atvejį, kuris yra vienintelis tikrai pagrįstas atvejis, yra tas, kad visada anksčiau trūko šiuolaikinio mokslo veiksnio. Dabar turite visiškai naują veiksnį. Jei galite į savo valdymo sistemą įvesti naują efektyvumą, ir visi pripažįsta, kad tokie judėjimai, atėję į valdžią, yra bent jau efektyvūs: jei galite bent keleriems metams suteikti vyriausybei vykdomąją valdžią ir efektyvumą, kuris padėtų atlikti darbus, galite išlaisvinti – ir išlaisvinsite – įkalintą mokslo genijų, kad jis atliktų užduotį, kurią turi atlikti šiuolaikiniame pasaulyje. Kad ir kokie būtų mūsų skirtingi požiūriai į valstybės ir ekonomikos struktūrą, manau, visi turime sutikti, kad protingai organizuojant pasaulį, pasitelkiant šiuolaikinio mokslo ir pramonės galią, būtų įmanoma kartą ir visiems laikams išspręsti skurdo problemą ir kartą ir visiems laikams panaikinti skurdą bei blogiausias ligų ir kančių savybes pasaulyje.

Todėl, jei įmanoma sukurti efektyvią valdymo formą, tokiai sistemai pirmą kartą istorijoje turite instrumentą, kuriuo galima visiems laikams pakeisti Žemės veidą. Kai tik bus padaryta tai, kas esminė, kai bus išleistas šiuolaikinis mokslas ir technika ir atliks savo užduotį, kai pakeisite savo politinę ir filosofinę sistemą iš laikinos ir politinės į nuolatinę ir techninę, nebereikės politikos ir ginčų, kurie šiandien blaško pasaulį. Skurdo problema bus išspręsta, pagrindinės problemos bus pašalintos taip, kaip įmanoma, ir kaip visi žino, jei šiuolaikinis mokslas bus tinkamai mobilizuotas. Tada žmonija bus išlaisvinta tiems gyvenimo dalykams, kurie iš tikrųjų svarbūs.

Todėl, nors galbūt tiesa, kad kai kurie iš šių amžinų istorijos pasikartojimų reiškinių pasaulyje buvo pastebėti anksčiau ir buvo pastebėti su didele nauda žmonijai, tačiau niekada anksčiau didieji vykdomieji judėjimai neturėjo galimybės atlikti savo užduoties, kurią jiems dabar suteikia šiuolaikinis mokslas ir išradimai.

Didžiosios pasaulinės krizės, kuri galiausiai neišvengiamai gilės, metu iš istorinio fono, dėl kurio jo atsiradimas neišvengiamas, kyla judėjimas, turintis tam tikrų tradicinių bruožų, kilusių iš labai šlovingos praeities, tačiau susiduriantis su šiandienos faktais, ginkluotas įrankiais, kuriuos žmonijai suteikė tik šis amžius. Šiuo nauju ir nuostabiu įrankių ir įvykių sutapimu galima įveikti šio amžiaus problemas ir užtikrinti ateitį progresyviu stabilumu. Galbūt tai paskutinė didžioji pasaulinė nemirtingojo, amžinai pasikartojančio Cezario judėjimo banga; tačiau padedant mokslui ir šiuolaikinio proto įkvėpimui, ši banga nuneš žmoniją į tolimesnį krantą.

Tada, pagaliau, „cezarizmas“, galingiausia žmogaus dvasios emanacija, siekianti ilgalaikių pasiekimų, bus atlikusi savo pasaulinę misiją, atpirkusi savo auką amžių kovoje ir įvykdžiusi savo istorinę paskirtį. Žmonijai, išlaisvintai iš skurdo ir daugelio ligų siaubų bei kančių, kad galėtų džiaugtis mokslo atgimusiu pasauliu, vis tiek reikės fašistinio judėjimo, transformuoto siekiant naujos ir kilnesnės žmonijos tvarkos; bet jums nebereikės keistų ir nerimą keliančių vyrų ******el. knygų konverteris DEMO Vandens ženklai*******

Machine Translated by Google

kurie kovos ir pavojaus dienomis, tamsos ir darbo naktimis nukalėte plieninį įrankį, kuriuo pasaulis pasieks aukštesnius dalykus.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Anne Seelig-Thomann
„Vokietija ir jos moterys“

Paskutinio vizito Anglijoje metu daugelis anglų moterų klausinėjo manęs apie moterų padėtį Trečiajame Reiche. Remiantis pasakojimais, kuriuos jos girdėjo, jos, regis, manė, kad esame tik vergės. Tiesą sakant, jos tai pasakė atvirai ir pridūrė, kad iš visos širdies mūsų gailisi. Norėčiau papasakoti, ką mes, vokiečių moterys, jaučiame Naujajame Reiche, ir pradėsiu nuo žmonų ir motinų.

Iš istorijos visi žinome, kad po kiekvienos revoliucijos atsiranda naujos konstitucinės formos, ir dėl sukilimo, kuris sukūrė šias naujas formas, paprastai matome esminių pokyčių ir žmonių socialiniame gyvenime. Naujoji sistema Vokietijoje, „nacionalsocializmas“, buvo laukiamas pokytis milijonams šeimų, kurios siaubingai nukentėjo nuo karo pasekmių, pavertusių gyvenimą našta daugeliui motinų ir jų vaikų.

Adolfo Hitlerio užduotis buvo jiems padėti ir panaikinti pražūtingą mintį, kad „geriau iš viso neturėti vaikų“.

Negalime pamiršti, kad savanaudiškumas buvo senosios sistemos pagrindas iki fiurerio atėjimo kurti naujojo Reicho. Būtent jis privertė vokiečių moteris vėl patikėti, kad šeima yra esminis valstybės vienetas, o joje motina yra gyvas nacionalinio išlikimo simbolis, auginanti sveikus vaikus. Motinystė ir moterystė atgavo savo senąją prasmę ir šlovę.

PASLAUGOS MOMOMMS

1934 m. Nacionalinė socialistų moterų lyga pirmą kartą susibūrė rimtam bendradarbiavimui ir įkūrė Reicho motinų tarnybą. Šią tarnybą administruoja kiekvienas Lygos skyrius ir ji susideda iš specialių mokymo kursų, atvirų visoms moterims, ištekėjusioms ar netekėjusioms, jaunoms ir senoms. Nuo 1934 m. šiuose kursuose dalyvavo ne mažiau kaip 600 000 vokiečių moterų, kurios buvo mokomos namų ūkio tvarkymo, maisto gaminimo ir siuvimo, taip pat higienos ir slaugos pagrindų. Be to, kadangi mes, vokietės, priklausome tautai be kolonijų, turime būti atsargios su kiekviena žaliava, o šiuose kursuose moterys mokosi, kaip, regis, nenaudingus daiktus paversti naudingu tikslu. Paprastai kiekvienas kursas trunka dešimt vakarų, iš viso dvidešimt keturias mokymo valandas.

Tokių kursų kaina kaime svyruoja nuo dviejų iki trijų markių, o mieste – nuo trijų iki penkių markių. Tikimasi, kad tos, kurios gali sau tai leisti, sumokės visą kainą, tačiau papildomas sumas skiria Darbo fronto moterų sekcija ir Nacionalinė socialistų gerovės organizacija toms, kurios negali sau leisti šių mokėjimų. Labai dažnai visą sumą už mergaitę, kuri netrukus išeina į pensiją dėl santuokos, sumoka darbdavys. Vokietijoje yra keli šimtai tokių nuolat įkurtų Motinų mokyklų, kurios randa pašaukimą tūkstančiams savanorių, dirbančių globėjais, visuomenės gerovės mokytojais, jaunimo lyderiais ir kt.

Būtent toks darbas suteikia kiekvienai vokietei galimybę aktyviai dalyvauti nacionalsocialistinės valstybės gyvenime, nes kiekviena moteris supranta, kad ji turi dalyvauti kartu su vyrais, turinčiais tokią pačią atsakomybę už mūsų tautos ateitį.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

DIRBANTI MOTERIS

Niekas kitose tautose nebuvo labiau aptarinėjama nei profesionalių ir dirbančių moterų padėtis Trečiajame Reiche. Nacionalsocializmo priešininkai tvirtino, kad nuo pat Adolfo Hitlerio atėjimo į valdžią momento visos dirbančios moterys bus prievarta pašalintos iš savo profesijų ir pakeistos vyrais. Iš tikrųjų niekas negalėtų labiau prieštarauti tiesai, nes visos aktyvios moterys pramonėje ir profesijose yra organizuotos Darbo fronte, o tos moterys, kurios anksčiau nedirbo, bet norėjo padėti kurti Naująjį Reichą, savanoriškai įstojo į Moterų lygą, vadovaujamą Frau Scholz-Klink. Šiose dviejose organizacijose randame namų šeimininkes, mokytojas, slaugytojas, akušerę, menininkę, gydytoją ir visas moteris, turinčias universitetinį išsilavinimą.

Kadangi nacionalsocializmo idealas yra išsaugoti šeimą kaip esminį valstybės vienetą, tiesa, kad Darbo frontas užtikrino moterų pašalinimą iš gamyklų darbo, kuris netinka moters kūnui, ir pakeitė jas bedarbiais vyrais. Tačiau šioms moterims buvo rastas tinkamesnis darbas kitur.

Vokiečių moterys vis dar dirba visose su drabužiais susijusiose srityse, milijonai jų yra mokytojos, slaugytojos ir namų tarnaitės, taip pat yra daug moterų gydytojų, moterų, dirbančių architektėmis, scenoje ir kine, ne tik kaip aktorės, bet ir kaip iškilios prodiuserės, pavyzdžiui, garsioji Leni Riefenstahl, kuri atsakinga už visą svarbių partijos susirinkimų ir olimpinių žaidynių fotografiją. Taip pat milijonai moterų dirba bendrojoje pramonėje, sudarydamos, kaip jau minėjau, ypatingą Darbo fronto skyrių. Tikrai negalima teigti, kad vokiečių moterys buvo išstumtos į namus.

NAMŲ PASLAUGOS

Netgi tos, kurios, kaip namų tarnaitės ar namų šeimininkės, yra ypatingai apribotos namų ūkio sritimi, sulaukė ypatingo dėmesio. Kai Adolfas Hitleris atėjo į valdžią, Moterų lygai buvo pavesta speciali užduotis įveikti visuotinį išankstinį nusistatymą, kad namų ruošos darbai yra tik žemesniųjų klasių užsiėmimas. Dabar kiekviena mergaitė, turtinga ar vargšė, baigusi mokyklą, turi išlaikyti griežtą namų ruošos darbų egzaminą, be to, dauguma mūsų mergaičių, sulaukusios aštuoniolikos metų, prieš pradėdamos savo profesiją, savanoriauja Moterų darbo tarnyboje, kuri dažnai apima namų ruošos darbus, kad palengvintų sunkiai dirbančios motinos darbą.

Moters vaidmuo naujoje socialinėje santvarkoje nebuvo planuojamas remiantis senu „Moterų teisių“ šūkiu, bet atsižvelgiant į tarnystę, kurią moteris gali suteikti visai bendruomenei – tautai. Kadangi moters įtaka visada buvo didžiausia formuojant artimą tautos socialinį gyvenimą, mums rūpi ne tiek tai, kur mūsų tarnyba teikiama, kiek tai, kaip ji teikiama.

VOKIEČIŲ MERGAITĖ

Jau mokykloje vokietė įstoja į BDM (Bund Deutscher Mädel) – didžiausią tokio pobūdžio organizaciją pasaulyje. BDM, priklausanti Hitlerjugendo judėjimui, gauna išsamias instrukcijas apie mokymąsi, ypač apie sveikos gyvenimo filosofijos (Weltanschauung) ugdymą iš nacionalinio jaunimo lyderio Balduro von Schiracho.

Visoje šalyje buvo pastatyta keturiasdešimt mokyklų, skirtų vien mergaitėms mokyti.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

jaunimo lyderiai, remdamiesi šiais principais.

Kaip būsimos motinos, gydytojos, ekonomistės, mokytojos, teisininkės ir kt., visos vokiečių mergaitės privalo panaudoti savo gabumus geriausiam nacionaliniam tikslui, tačiau pirmiausia jos turi įgyti tvirtą socialinį pagrindą. Kur tai galima gauti geriau nei vokiečių mergaičių organizacijos BDM draugystėje? Pirmoji būtinybė yra fizinis lavinimas, todėl kiekviena mergaitė turi sistemingai lavinti savo fizinius standartus pagal amžių. Tuo pačiu metu mokoma teikti pirmąją pagalbą ir slaugyti. Yra BDM stovyklos, kuriose mergaitės mokosi padėti žemės ūkyje, ir namų ūkio mokyklos, kuriose mokomasi būti vaikų auklėmis, dietologėmis ir atlikti kitus namų ruošos darbus.

Kai mergaitės baigia mokyklą, jos skatinamos metus praleisti „Žemės metų tarnyboje“ ir dirbti naudingą darbą žemėje. Tai lygiagreti organizacija „Darbo tarnybai“ jauniems vyrams ir atlieka naudingą darbą, kuris nekonkuruoja su įprastais darbais. Iš tiesų, didelę ekonominę vertę turintis darbas buvo rastas pakeičiant dėl ligos nedarbingas moteris ir suteikiant joms tinkamas atostogas atsigauti. Tai buvo ypač naudinga pervargusiai motinai, kurios namų ruošos darbus perėmė mergaitės iš „Darbo tarnybos“, kol jos vaikai prižiūrimi vietiniame „darželyje“.

Nors vien šios gigantiškos Vokietijos moterų organizacijos statistika yra pakankamai įspūdinga, tikroji vertė slypi sukurtuose moraliniuose standartuose. Vokietė savo BDM ir „Žemės metų tarnyboje“ įgyja ne tik didelę patirtį, bet ir socialinės atsakomybės jausmą, nes jai skaitomos lygiai tokios pačios paskaitos ir nurodymai politinėmis ir ekonominėmis problemomis, kaip ir jauniems vyrams jų organizacijose. Kiekvienas, apsilankęs moterų darbo stovykloje, džiaugėsi stipriomis, tvirto sudėjimo merginomis, kurių akys žiba sveikata ir laime. Daugelis mano anglų draugių manęs čia klausė: „Kaip visa jūsų jaunimo atmosfera tokia pilna švaros ir stiprybės bei gyvenimo spindesio?“

Kaip jums tai pavyko?“ Gali būti tik vienas atsakymas: „Adolfo Hitlerio dvasia“!

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Kas yra socializmas?,

autorius Josephas Goebbelsas

ELABAI pagrįsta šiuolaikinė politinė samprata, nesvarbu, ar tai pripažįstama, ar ne, sukasi apie pagrindinį visos būsimos raidos veiksnį – socialinę problemą.

Socialinė kančia yra daugiau nei kasdienis klausimas. Jei tai nebūtų daugiau, marksistas būtų buvęs teisus. Proletaras yra tarptautinis ne dėl meilės tarptautiniam maišymuisi, o dėl tragiško suvokimo, kad anksčiau nebuvo nacionalinio jo egzistencijos problemos sprendimo. Buržuazinis savanaudiškumas ir žydų konkurencija sąmoningai ir nesąmoningai veikė kartu ir sukūrė tai, kas iš žmonių vagia pačią gyvenimo šviesą ir alsavimą – klasių kovą.

Socialinė nelaimė gimdo aistrą saugumo troškimui. Proletariato gelmėse snaudžia meilė namams, žemei ir tėvynei, kuri reiškiasi tiek geromis, tiek blogomis formomis, visada pasiruošusi kilniausiai aukai. Net ir marksizmo sąlygomis proletariatas nejaučia neapykantos Tėvynei, o tik tam buržuaziniam Tėvynės iškrypimui – Sistemai. Ši Sistema iš tiesų sukūrė sąlygą, kurioje nacionalizmas ir kapitalizmas buvo vienas ir tas pats dalykas. Kovos su internacionalizmu niekada negalima laimėti frazėmis. Socialinę nelaimę galima išspręsti tik socialiniais veiksmais. Proletariatas ir toliau mąstys tarptautiniu mastu, kol neturės jokios dalies Tautoje. Kaip galima mylėti ir gerbti tai, ko nepažįstama?

Socialinė problema – tai klausimas, kaip dar kartą priversti tarptautinį miesto proletariatą suvokti savo esminį ryšį su dirvožemiu. Žmogus gali įleisti šaknis tik savo dirvoje.
Jis jaučiasi susijęs tik su tuo, kas jam priklauso. Vienintelė veiksminga kova su bolševizmu yra kapitalizmo sunaikinimas.

Tai rodo viduriniosios klasės politinio instinkto stoką, nes ji save tapatino su kapitalizmu, su kuriuo, juk, ji turėjo mažai ką bendro. Kapitalizmas yra amoralus kapitalo paskirstymas. Kapitalizmas ekonomikoje yra tas pats, kas demokratija politikoje: būtent amoralus valdžios paskirstymas valstybėje. Abu veiksniai – kapitalizmas ir demokratija – jų santykis yra kaip sūnaus su tėvu – yra prisiekę naujos valstybės socialinės organizacijos priešai. Iki šiol jie tenkinosi socialinės problemos ignoravimu ir kiek įmanoma vengė jos veidmainiškai skelbdami filantropiją. Tai yra liberalizmo tragedija – filantropija: buržuazinio bailumo, sentimentalumo, sadizmo ir baimės konglomeratas. Visa socialinio „pagerėjimo“ istorija mūsų akyse atsiskleidžia kaip siaubingas liberalų nesugebėjimo spręsti socialinės problemos – jau nekalbant apie jos gelmių suvokimą – pavyzdys. Socialinė problema neturi nieko, absoliučiai nieko bendra su sentimentalumu ir „labdara“. Tai nacionalinės būtinybės problema. Ne vien tai, kad milijonai žmonių badauja, suteikia šiai problemai pasaulinę politinę reikšmę, bet ir tai, kad ji gali sukelti tautos žlugimą. Vien tai suteikia socialinių idėjų tęstinumą. Sentimentalumas ir „labdara“ savaime yra visiškai nepatikimi. Vien tik nacionalinis poreikis sukuria fanatizmą ir nuožmų tikėjimo impulsą. Taigi socialinė problema yra pagrįsta būsimų politinių įvykių struktūra ir suteikia jaunimui naujų pareigų bei užduočių.

Iš šio suvokimo iškyla tikrai socialinė valstybės samprata, kuri mažai kuo susijusi su...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Marksistinis-proletarinis, kaip ir liberalios-demokratinės sąvokos. Mąstau socialine prasme, kai linkiu savo tautiečių engiamoms klasėms pasiekti savo prigimtines teises kaip teises, o ne kaip daugiau ar mažiau savanoriškas dovanas. Mąstau socialine prasme, kai reikalauju šių teisių ne iš buržuazinės baimės ar sentimentalumo, o iš nacionalinio būtinumo ir socialinio teisingumo įgyvendinimo.

Liberalus žmogus mąsto kaip buržuazas; marksistinis žmogus mąsto kaip proletaras; socialus žmogus mąsto nacionaliniu lygmeniu, nacionalinės valstybės, skirtos bendram likimui įgyvendinti, požiūriu. Jam nacionalinis ir socialinis mąstymas reiškia vieną ir tą patį: meilę tautai; tikėjimą jos ateitimi; ir valią laisvei.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Alfredo Rosenbergo „Pasaulio filosofija ir užsienio politika“

Aš Kasdieniame gyvenime eilinis žmogus retai suvokia, kad politinį ir socialinį gyvenimą galiausiai formuoja filosofiniai motyvai. Buržuazinio moralės kodekso samprata, teisės samprata ir visa kita, kas su ja susiję kasdieniame gyvenime, visada kažkaip priklauso nuo žmogaus vidinio požiūrio į juos; tačiau tik didelių revoliucinių įvykių, kurie paveikia visos tautos gyvenimą, proga žmonės aiškiai suvokia šį faktą. Galima sakyti, kad būtent tai šiandien vyksta visame pasaulyje. Kad ir koks būtų tiesioginis 1914–1918 m. konflikto poveikis įvairių tautų ir valstybių politiniams įvykiams, yra vienas faktas, kuris vis labiau įsismelkia į visų, kurių mintys nėra vien paviršutiniškos, protus, proti, kad po tokio milžiniško sukrėtimo žmonės negali tiesiog grįžti į savo ankstesnį kasdienį gyvenimą, tarsi nieko nebūtų nutikę. Praktiškai kiekviena pasaulio tauta nukentėjo nuo didžiųjų pasaulinio karo kovų arba bent jau tam tikru mastu nukentėjo nuo jo pasekmių. Milijonus ir milijonus vyrų ištiko likimas, kuris juos užklupo, regis, netikėtai ir sukėlė klausimų, visiškai kitokių nei tie, kurie buvo svarbūs daugelį dešimtmečių.

Iki 1914 m. pasaulis gyveno optimizmo atmosferoje. Tiesa, kad įvairių šalių atsakingi pareigūnai matė, kad politiniame horizonte vėl ir vėl kaupiasi debesys, tačiau net ir tarp valstybės veikėjų buvo daug tokių, kurie tikėjo, kad, kaip ir ankstesniais panašiais atvejais, kasdienių kompromisų politinė sistema laimės. Ekonomistai matematiškai tiksliai apskaičiavo, kad bet koks konfliktas tarp didžiųjų tautų turės tokių pražūtingų ekonominių ir socialinių pasekmių, kad neišvengiamai įvyks pasaulio ekonomikos struktūros žlugimas ir per kelis mėnesius baigsis karas. Intelektualiniai optimistai savo viltis grindė įsitikinimu, kad „pasaulio sveikas protas“ nugalės, ir sutiko su pirmaujančiais ekonomistais, teigdami, kad tautos niekada netoleruos pasaulio beprotybės...

karas.

Tačiau, kaip ir pati gamta, tautų ir rasių gyvenimas vystėsi ne tiesiu logikos keliu, o vingiuotais susijaudinusių jausmų ir laukinių aistrų takais. Būtent šie neapskaičiuojami elementai galiausiai išlaisvino pasaulinę katastrofą. Manau, svarbu, kad šiandien pripažintume, jog 1914 metai ne tik žymėjo didelės karinės kovos pradžią, bet ir tai, kad tomis lemtingomis rugpjūčio dienomis visas senasis pasaulis pradėjo griūti. Tai, kad tautos ir jų lyderiai nesugebėjo užkirsti kelio tokiam baisiam konfliktui, yra galutinis įrodymas, kad socialiniai konfliktai, visa to meto pasaulio ekonomikos tendencija ir tautų socialinė struktūra nebebuvo pakankamai galingi, kad garantuotų aiškiai apibrėžtą taikos politiką. Priešingai, tiek daug dėmesio reikėjo skirti chaotiškiems masiniams žemesniųjų sluoksnių judėjimams, politinėms aistroms ir ekonominiams interesams, kad vairas dažnai išslydo iš valstybės veikėjų rankų ir pasaulis pasviro į susidūrimą, po kurio pradėjo atsigauti tik po daugelio metų, išeikvoję didvyriškas jėgas ir paaukoję milžiniškas aukas.

Natūralu, kad šis bendro proto atsigavimas, ši praeities ir dabarties kritika pirmiausia turėjo pasireikšti tose šalyse, kuriose karinis ir politinis pralaimėjimas lėmė...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

problemos daug akivaizdesnės nei valstybėse, kurios bent jau kol kas galėjo gyventi iš savo karo pergalių vaisių. Visi labai skirtingi fermentacijos procesai, vykę Rusijoje, Vengrijoje, Vokietijoje ir Turkijoje, kiekvienam protingam pasaulio politikos stebėtojui atrodo kaip neabejotini jau minėtos senosios tvarkos žlugimo ir pastangų vienaip ar kitaip sukurti naują pasaulį ženklai. Tai lemia ne tiek logiškas atpažinimas, kas tinka, o kas ne, kiek vidinis charakterio pasikeitimas, kuris, atsigręždamas tiek į dabartį, tiek į praeitį, pareiškė: „Taip daugiau tęstis negali“.

Šis vidinis sprendimas yra svarbesnis už viską ir jo negalima paneigti jokiais argumentais. Šios naujos tautų psichinės nuostatos, nesvarbu, ar jos būtų viena, ar kita kryptimi, yra lemiama statybos ar griovimo priežastis, priklausomai nuo atvejo. Mūsų dabartinio judėjimo pasaulio politikoje svorio centras kyla iš šių įvairių psichinių energijų sugretinimo ir jėgos.

Mes, nacionalsocialistai, aiškiai apibrėžtoje mąstysenoje matome tai, ką vadiname „pasaulio filosofija“ (Weltanschauung). Šis žodis, kurį tiksliai išversti į kitas kalbas yra labai sunku, pirmiausia reiškia būtent tai, ką jis ir reiškia: tam tikrą požiūrį į pasaulį, t. y. aiškiai suprantamą vidinę sielos, proto ir charakterio nuostatą į išorinius dalykus. Požiūris, kuris sprendžia „taip“ arba „ne“, kuris, jei tai milijonų balsas, formuoja gyvenimo būdą, valstybės sandarą, rasės ar tautos pareigas ir privilegijas. Todėl šis požiūris yra esminis, pamatinis ir lemiamas veiksnys. Jei jis persmelkia visas įvairias gyvenimo sritis, tada galime kalbėti apie vieningą ir vienodą tautą; tada galime sakyti, kad valstybė, tauta ir „pasaulio filosofija“ susiliejo į vieną. Žinoma, tai nutinka tik labai retais atvejais. Dauguma tautų, veikiamos rasinių savybių ir politinių įvykių, yra veikiamos skirtingų srovių įvairiose gyvenimo srityse, kurios dažnai sukelia rimčiausius konfliktus tautos viduje.

Taigi „pasaulio filosofija“ nėra tolygi religijai, tačiau gali apimti pastarąją. „Pasaulio filosofijai“ ypatingą charakterį gali suteikti religija arba mokslas; ją gali suformuoti tautos meninės ar kultūrinės savybės. Jei tautos „pasaulio filosofija“ yra tikrai gili ir tikra, ji apims ir apibūdins viską. Kita vertus, ji yra pakankamai erdvi, kad apimtų pačius įvairiausius protinius ir dvasinius temperamentus.

Įvairių tautų ir žymių asmenų požiūris į su pasaulio filosofija susijusius klausimus, nesvarbu, ar jie religinio, mokslinio ar kultūrinio pobūdžio, buvo svarbus veiksnys, nulėmęs ne tik tautų intelektualinį, bet ir politinį gyvenimą per visus praėjusius amžius, ir aš manau, kad klausimas, kokį poveikį užsienio politikai didžiaisiais istorijos laikotarpiais turėjo pasaulio filosofija, yra viena įdomiausių pasaulio istorijos problemų. Iš tiesų abejoju, ar šis klausimas iki šiol buvo pakankamai giliai ištirtas, nors jis turėtų patikti ne tik mokslininkui, bet ir kiekvienam valstybės veikėjui.

Leiskite man pateikti keletą pavyzdžių, kad parodyčiau, kaip ryžtingai politinis „pasaulio filosofija“ gali paveikti istorijos raidą šimtmečius ir tūkstantmečius?

Kai krikščionių religija iš Vidužemio jūros regiono išplito po Europos žemyną ir viena po kitos germanų gentys tapo krikščionimis, paaiškėjo, kad beveik visos jos nepriėmė Romos katalikų dogmos, o tapo arijonais, t. y. Arijaus pasekėjais, kurių krikščionybės įkūrėjo asmens ir dieviškosios padėties samprata iš esmės skyrėsi nuo Romos katalikų bažnyčios sampratos. Tik viena svarbi gentis tapo Romos katalike dėl savo...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

vadovo patogumui, būtent frankoniečiai. Tačiau šie frankoniečiai taip pat buvo stipriausia gentis kariniu požiūriu ir nebuvo labai toli nutolę nuo savo gimtųjų namų, kaip rytų vokiečiai, todėl senoji Roma buvo siejama su tvirta jauna valia, kuri nuo šiol buvo nukreipta į Rytus. Ši valia buvo pergalinga tiek kariniu, tiek pasaulio filosofiniu požiūriu. Arijus Aleksandrietis (mirė 336 m.) mokė, kad Kristus nėra Dievas, o yra jo sukurtas. Jo doktriną uždraudė Nikėjos susirinkimas, todėl Europa netapo arijoniška, kaip iš pradžių atrodė tikėtina, o Romos katalikiška. Taigi, čia turime vienos idėjos pergalę prieš kitą, lydimą neišmatuojamų pasekmių pasaulio istorijos požiūriu. Jei kitos, arijoniškos, gentys būtų nugalėjusios frankoniečius, Europa būtų įgavusi visiškai kitokį dvasinį aspektą, o visas vėliau įsigalėjęs protestantų judėjimas nebūtų pasirodęs; bent jau ne ta pačia forma.

Antras pavyzdys, rodantis, kaip religija paremta „pasaulio filosofija“ primetė savo valią ištisoms tautoms, yra islamas. Šis tikėjimas vienijo nesuskaičiuojamas beduinų gentis, kurios, tvirtai tikėdamos, užkariavo visą šiaurinę Afrikos dalį ir įsiveržė į Pietų Europą. Nors europiečiai, kovoję už savo nepriklausomybę, musulmonų religija įspaudė savo žymę nemažoje gyvenamos žemės dalyje: nuo Gibraltaro per visą Afriką, Palestinos ir taip toliau iki Indijos. Politiniai judėjimai ir aršūs nesutarimai, besitęsiantys iki šių dienų, rodo, kaip tam tikra „pasaulio filosofija“ veikia kaip nuolatinė varomoji jėga, verčianti visas jai pavaldžias tautas skleisti ir ginti savo konkrečią „pasaulio filosofiją“, savo gyvenimo būdą, savo valdymo sampratą, savo kultūrą.

Po to, kai Visuotinė Bažnyčia daugelį amžių išliko pergalinga, daugelyje Europos vietų kilo smurtiniai sukilimai prieš ją. Jie sukėlė žmonių protestus, kurie sukrėtė pasaulį ir buvo pagrįsti bendra ideologija. Šimtmečius įvairios protestantų tautos kovojo prieš Visuotinę Bažnyčią ir jos karines atstovybes visoje Europoje. Tačiau šios kovos įkarštyje Europos kolektyvinis protas pasisuko visiškai nauja linkme labai būdingu būdu: iš esmės religinės ar dogmatinės kovos ginčas tapo nacionaliniu. Nacionalinės struktūros gynimas pakeis etines vertybes, net jei jų atstovai yra aukščiausio rango. Galbūt geriausias šio posūkio į naują epochą pavyzdys yra kardinolo Rišeljė atvejis. Jis save laikė pagrindiniu Liudviko XIII ministru ir Liudviko XI įpėdiniu, įgyvendinančiu pastarojo sumanytą nacionalinio suvienijimo planą; kita vertus, jis buvo vyskupas, o vėliau Romos bažnyčios kardinolas. Paryžiaus dvare vyravo Romos katalikų įtaka, kurią pirmiausia atstovavo ispanų partija. Romos politika neabejotinai buvo palanki Ispanijai ir Habsburgams, o ispanų-habsburgų pergalės prieš Prancūziją užbaigimas neabejotinai būtų lėmęs grynai katalikišką viršenybę Europoje ilgam laikui. Tačiau Rišeljė, nors visuose savo paktuose su protestantų sąjungininkais reikalavo laisvės Romos bažnyčiai, perkėlė savo paramą kitai pusei ir darė viską, ką galėjo, kad sutelktų pasaulį prieš Habsburgus ir palaužtų Ispanijos galią, tuo pačiu neutralizuodamas pasaulietinę popiežiaus galią. Prieš visus popiežiaus draugus Prancūzijos dvare jis ėmėsi visų priemonių Prancūzijos viršenybei įtvirtinti; siekdamas užtikrinti jos nepriklausomybę, jis sunaikino protestantus savo šalyje, tačiau sudarė sąjungas su Gustavu Adolfu ir Veimaro kunigaikščiu Bernhardu. Jis netgi įsakė prancūzų pabūklams šaudyti į popiežiaus kareivius. Manau, kad šie šūviai, paleisti į Romos armiją Romos kardinolo įsakymu, simbolizuoja Europos posūkį į naują požiūrį, kuris nuo to laiko niekada nenustojo būti mūsų žemyno gyvenime.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

XIX amžiuje šis požiūris pasikeitė ir tapo naujos formos – europietiško nacionalizmo – dalimi. Visame pasaulyje nacionalinė idėja buvo išlaisvinanti gyvenimo mintis. Tai įrodo daugelis to meto raštų, taip pat Vašingtono, Bolivaro ir Garibaldi asmenybės. Tačiau tuo pačiu metu mokslas ir prekyba įgavo vis didesnę reikšmę, o Walterio Rathenau posakis: „Likimą sprendžia ekonomika“ tapo daugelio socialinių problemų sprendimo „leitmotyvu“. Kitas svarbus veiksnys buvo kelių valstybių gyventojų skaičius, dėl kurio jos ieškojo produktų ir žaliavų rinkų bet kurioje pasaulio vietoje. Šį požiūrį rėmė ir skleidė daugiausia po visą pasaulį išsibarsčiusi tauta. Buvo pasisakoma už „pasaulio respublikos“ sukūrimą ir prieš tai egzistavusių nacionalinių ekonominių sistemų pakeitimą vadinamąja pasauline ekonomine sistema, pageidautina, kontroliuojama centralizuotai.

Tiesa, amžių sandūroje egzistavo keletas karinio-politinio pobūdžio nacionalinių valstybių, tačiau ekonominiu požiūriu egzistavo beveik beviltiška daugybės skirtingų ekonominių grupių, komercinių ir pramoninių trestų bei tarptautinių bankų painiava, kurie prieštaravo vienas kitam ir kurių sėkmė ar nesėkmė turėjo paveikti tiek daug žmonių, kad nacionalinė politika buvo priversta pajungti save šiems privatiems interesams ir didžiąja dalimi pripažinti juos nacionalinės svarbos.

Protestuodami prieš šios grynai ekonominės sistemos socialinius padarinius, milijonai žmonių pakilo ir klausėsi doktrinų, skelbiančių socialinę laisvę per judėjimą, apimantį visas tautas, t. y. marksistinį-komunistinį internacionalą. Visos šios srovės ir tendencijos, kurias nuolat komplikavosi ir stiprino nauji šalutiniai veiksniai, XIX amžiaus pabaigoje sukėlė kliūtį, ir galima drąsiai teigti, kad Friedrichas Nietzsche buvo jautriausias šių visą pasaulį sukrėtusių drebėjimų seismografas. Jis nepasidavė sentimentalioms filosofijoms, bet jautė artėjančių įvykių, kurie turėjo paveikti šimtus milijonų žmonių, nuojautą.

Suvokimas, kad visuomenės audinys, veikiamas pilietinių ir marksistinių jėgų, sugrius ir virs nihilizmu, ir tuo pačiu viltis, kad iš šios katastrofos iškils stipri rasė, apibūdina jo aforizmus ir visus raštus. Tuo pačiu metu tokie vyrai kaip Paulas de Lagarde'as ir Richardas Wagneris jautė, kad pasaulis artėja prie pabaigos ir kad gims naujas pasaulis. Rusijoje Dostojevskis niūriais atspalviais nutapė Rusijos pabaigą. Ir nors didžiulio nesaugumo jausmas tapo visuotinis, šios idėjos, neturėdamos jokio pavidalo, rado pripažinimą visų tautų sostinėse. Rusija žlugo, ir į valdžią atėjo tos tendencijos, kurias Dostojevskis numatė savo „Broliais Karamazovais“ ir „Demonais“. Komunizmas Rusijoje nugalėjo visas socialines teorijas ne dėl proletarinio masinio miestų organizavimo, o dėl to, kad jau palaužta valia pateko į stiprios valios neeuropietiško charakterio įtaką.

Jei apžvelgsime šias įvairias pasaulio filosofijas, kurios dažnai atrodo prieštaraujančios viena kitai mirtiname antagonizme, pamatysime, kad jos visos turi vieną bendrą bruožą. Jos visos kyla iš aiškiai apibrėžtos doktrinos, nesvarbu, ar pastaroji būtų religinio, mokslinio, ar socialinio-etinio pobūdžio. Remdamosi šiomis doktrinomis ar tikėjimo išpažinimais, jos kuria programą, suburia visus, kurie tiki šia programa, ir stengiasi visomis turimomis politinėmis ir karinėmis jėgomis įgyvendinti šią doktrininę programą.

Bendrai ir politiškai kalbant, šis požiūris susijęs su tuo, ką galima būtų pavadinti „universalumu“. Šis universalumas egzistuoja nepriklausomai nuo to, ar asmuo yra paskirtas aukščiausiuoju šeimininku, iš kurio pasaulinis judėjimas gauna savo dėsnius, ar jis yra pagrįstas abstrakčiais...
******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

visuomenę ar kokią nors konkrečią teoriją. Iš tiesų, pastarieji penkiolika Europos istorijos amžių rodo, kad visos tautos kažkur juda tokios visuotinai suvokiamos „pasaulio filosofijos“ ribose ir kad visos didžiosios kovos tarp tautų vyko pagal doktriną, turinčią universalų pobūdį. Šiai doktrinai buvo būdingas religinis universalumas Romos katalikų „pasaulio filosofijoje“; ir ta pati savybė egzistavo protestantų dogmoje, nors ir kitokia forma ir nepaisant individualistinių rezultatų; liberalizmo sistemoje randame socialinį-etinį universalumą, tokį, koks buvo skelbiamas Prancūzijos revoliucijos metu; ir tai buvo nihilistinis universalumas, kuris buvo būdingas marksistinio judėjimo atšakai – pasauliniam komunizmui, kuris nebepripažino tautybių ir valstybių, o tik Socialistinių Tarybų Respublikų Sąjungą, prie kurios bet kuriuo metu galėjo prisijungti kitos Tarybų Respublikos.

Lemiamas ir radikalus pasaulio filosofijos pokytis, kokį matome šiandien, slypi tvirtame įsitikinime, kad artėjanti kova nebeturės tokio paties pobūdžio kaip anksčiau ir kad nacionalinės kovos nebus kovojamos kokios nors universalistinės „pasaulio filosofijos“ rėmuose, o bus kovojamos nacionalistinės „pasaulio filosofijos“ rėmuose. Kitaip tariant: tendencijos, kurios anksčiau buvo grynai valstybinės, tampa platesnės ir nagrinėjamos pasaulio filosofijos požiūriu, virsdamos lemiamu veiksniu, reguliuojančiu gyvenimą plačiausia prasme. Mūsų eros pradžioje visuotinės bažnyčios valdžia buvo aukščiausias religinis ir politinis elementas. Kai įvyko pirmasis sukilimas, dvi religinės konfesijos priešinosi viena kitai. Vėlesniame šios kovos etape šie pagrindiniai veiksniai buvo perkelti iš religinės į valstybinę-politinę areną, kuri iš pradžių įgavo monarchijos, o galiausiai – respublikinės idėjos pavidalą.

XIX amžiaus pabaigoje ir XX amžiaus pradžioje milijonų žmonių sąmonėje aukščiausią vietą užėmė klasės idėja. Ir kiekvienas iš šių skirtingų veiksnių suformavo vienos iš įvairių partijų, ypač Vokietijoje, pagrindinį politinį principą. Viduramžių pagrindinį veiksnį reprezentavo Centro partija; dinastinę idėją – buvusios konservatorių grupės; ekonominę idėją, sujungtą su respublikoniška idėja, – demokratų partija; o klasės idėją – marksistinės grupės. Priešindamasis visoms šioms Vokietijoje egzistavusioms grupėms, nacionalsocialistinis judėjimas paskelbė naują, tačiau seną pagrindinį veiksnį – nacionalinės garbės idealą.

Visos pastarųjų keturiolikos metų, iki 1933 m., kovos vyko po šia vėliava. Tačiau jei ji įgavo mistinę jėgą, tai buvo įmanoma tik todėl, kad didžioji tauta, suvokdama savo garbę, patyrė žlugimą, po kurio teliko priimti tik vieną sprendimą. Arba senosios politinės grupės turėjo būti toliau toleruojamos kaip senojo pasaulio filosofijų atstovės, arba reikėjo sukurti naują politinę filosofiją, pagrįstą naujais principais, kaip vokiečių tautos gyvenimo pagrindą. Man nereikia pabrėžti, kad nacionalinės garbės idėja nėra nauja idėja, atsiradusi staiga; iš tikrųjų nuo tada, kai egzistavo vokiečių tauta, visas jos menas ir literatūra sukosi apie ją. Tai įrodo „Hildebrando epas“, „Nibelungų giesmė“ ir „Gudrun saga“, kaip ir visa vokiečių herojinė muzika. Be to, ši idėja buvo senųjų vokiečių „Saksų įstatymų“ ir „Pilietinės teisės“ (Stadterecht) teisinių kodeksų pagrindas, kurie daugeliui tautų tapo daugelio veiksnių, galiausiai lėmusių suvienijimą, pagrindu. Taip pat nebūtina pabrėžti, kad tai, ką čia sakau, nėra skirta kaip nuoroda į kitas tautas ar jų kritika.

Mano vienintelis tikslas yra paaiškinti, kas įvyko čia, Vokietijoje, ir parodyti, kad šiuo atveju susiduriame ne su viena iš daugelio revoliucijų, o su lemiama revoliucija...
Vokietijos istorija prasidėjo: revoliucija, kuri neprasidėjo staiga, o kurios principai

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

galima rasti Vokietijos valstiečių karuose, senųjų „laisvųjų miestų“ teisiniuose aktuose, Frydricho Didžiojo darbuose, 1813 m. Vokietijos išsivadavimo karų vadų darbuose ir didžiųjų mąstytojų darbuose XVIII–XIX amžių lūžio momentu.

Ir ar leista man čia pareikšti, kad šis karštas vokiškasis nacionalizmas iš tiesų nekelia grėsmės teisėtam kitų tautų nacionalizmui, bet, priešingai, būtent šis vokiškasis nacionalizmas, savo dvasiniu pranašumu prieš visus kitus klausimus, gali vienintelis garantuoti teisingą pusiausvyrą, kurios trokšta visas pasaulis. Autoritarinė valstybė, šiandien paremta nacionalsocialistiniu judėjimu, gali pašalinti nepagrįstą kultūrinę propagandą tarp kitų rasių žmonių, taip pat neteisėtą ekonominę plėtrą, kuri kitaip galėtų vokiečių tautą išvesti iš ekonominių konfliktų į politinius nesutarimus su kitomis tautomis.

Vokiečių nacionalizmas, „pasaulio filosofija“, pagrįsta rase ir dirvožemiu, nėra su universalumu susijusi dogma; nei jos prielaidos, nei išvados neapima prielaidos, kad ji turėtų daryti įtaką kitoms ir todėl skirtingoms tautoms bei rasėms. Kita vertus, manome, kad mūsų filosofija taip pat yra grįžimas prie pagarbaus gamtos ir jos dėsnių žavėjimosi. Todėl nacionalsocialistinė „pasaulio filosofija“ mums reiškia sąmoningą nusigręžimą nuo tų nacionalinio gyvenimo formų, kurios neskiria deramos reikšmės įvairių tautų ir rasių savybėms; tų kultūrinių-mokslinių doktrinų, kurios teigia esančios vienodai taikomos visoms tautoms, atmetimą; ir galiausiai mes į ją žiūrime kaip į bandymą pasiekti aukštesnį ir kartu gilesnį savo pačių varomųjų jėgų tose pačiose srityse suvokimą. Mūsų naujoji „pasaulio filosofija“, toli gražu neniekindama kitų, yra esminis elementas siekiant abipusės tikros pagarbos tarp tautų ir kultūrų.

Dėl šios priežasties, pavyzdžiui, nacionalsocialistų judėjimas labiausiai gerbia visiškai kitokią rasę ir valstybinę konstituciją, abi turinčias savo savitų bruožų. Dviejose didžiosiose Tolimųjų Rytų tautose matome struktūras, pastatytas ant savo pačių pamatų. Mums Japonija, kurios istorija siekia tūkstančius metų, žavisi savo religine raiška, paklusnumu valstybės valdžiai ir atsidavimu nacionaliniams interesams. Kinijos tauta taip pat išsivystė iš vienos „pasaulio filosofijos“ formos – ekonomikos ir socialinės etikos, kuri, nors šiandien atrodo suirusi, dar gali atgyti. Ir mes stebėsime šį bandymą pertvarkyti su tokiu pat susidomėjimu ir pagarba, kokį skiriame visiems kitų tautų kilniems siekiams.

Tipiška, kad praktiškai nekontroliuojamos daugelio tautų ekspansijos visame pasaulyje era lėmė konfliktą ir suvokimą, kad po šio ekonominio augimo laikotarpio prasidėjo susitraukimo laikotarpis. Jame kiekviena tauta ras savo tikrąją formą. Tai, kad ši kova egzistuoja visose tautose be išimties, rodo smurtiniai socialinio ar pasaulio filosofinio pobūdžio susidūrimai visame pasaulyje. Jie įrodo beveik visuotinį tikėjimo trūkumą ir rodo, kad tautų veiksmus galiausiai nevaldo aiškiai apibrėžta idėja, o kad daugybė skirtingų sistemų kovoja dėl viršenybės, nepriimdamos ilgalaikio sprendimo.

Jei teisingai interpretuosime šiuolaikinės politikos ženklus ir ženklus, atrodys, kad visų tautų psichinė kova sukasi apie norą pakeisti visas sistemas, kurios kariauja neryžtingą karą, viena iš šių sistemų arba visiškai nauja, kuri jas visas pranoksta.

Vokietija gali būti vienas iš šios pasaulinės kovos pavyzdžių – ir nebūtinai

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

pavyzdinis pavyzdys – sustiprinti galimybę, kad vadinamasis „lemtingas“ įvykis jokiu būdu nesibaigs komunizmu, o tvirto charakterio ryžtas gali įveikti pasenusį mąstymo būdą, kuris nebeatitinka šių dienų sąlygų. Laisvas ir slaptas plebiscitas Saare visam pasauliui parodė, kaip giliai naujoji gyvenimo samprata persmelkė visą vokiečių tautą, nepaisant visų priešingų srovių, kurioms buvo leista be jokių kliūčių daryti įtaką. Bent jau mes patys esame įsitikinę, kad tik vokiečių sistema, trukdydama bet kokiems privatiems politiniams ar privatiems ekonominiams interesams įgyti galią, yra vienintelė pajėgi apibrėžti Vokietijos Reicho apribojimus, kurie yra būtini ne tik Vokietijos, bet ir kitų valstybių gyvybiniams interesams.

Tai leidžia pirmą kartą per daugelį metų atskirti privačius interesus, kad ir kokie stiprūs jie būtų, nuo gyvybiškai svarbių visos tautos interesų. Tačiau tuo pačiu metu turime galimybę vykdyti stabilią užsienio politiką, kurią suvokiame kaip tokią, kad natūralios varomosios jėgos, susijusios su įvairių tautų gyvenimu, nebegalėtų būti savavališkai nukreiptos viena prieš kitą, bet veiktų kartu tiek atskirų tautų, tiek organiško visų tautų bendradarbiavimo interesais. Šiame didžiųjų valstybių komplekse tada atsiras galimybė, kad skaičiumi mažesnės tautos nebebūtų siauro egoizmo instrumentas, o vienetai, turintys lygias teises organiškoje didžiųjų valstybių veikloje. Norėčiau pridurti, kad kalbėdamas apie „mažas tautas“, turiu omenyje tik jų plotą ir gyventojų skaičių ir jokiu būdu nenoriu sumenkinti jų intelektualinės ir kultūrinės svarbos.

Taigi nacionalsocialistinė „pasaulio filosofija“ ir nacionalinio idealo atgimimas sukuria naują valstybės ir nacionalinės ekonomikos sampratą; naują gerai reguliuojamą valstybinę individo kontrolę, kuri vienintelė gali sukurti tikrą laisvę, akivaizdžiai priešingai nei individų piktnaudžiavimas, kuris, nesant kontrolės, paveikė daugelį gyvenimo sričių, nuodijo ir sugadino ištisų tautų jausmus ir mintis, nenaudai ne sugadintojams, o tautoms.

Sutarties tarp įvairių gyvenimo formų sukūrimas, susitarimai tarp autoritarinės valstybės, reguliuojančios visas nacionalinės veiklos šakas, ir kitų valstybių, taip pat tarp taip susiformavusių valstybių grupių („kompleksų“) ir kitų politinių, rasinių bei geografinių veiksnių apibrėžtų vienetų – priešingai nei XIX amžiui būdingi atsitiktiniai elementai – visa tai sudaro lemiamą mūsų dabartinės eros pokytį. Ir nacionalsocializmas yra pasirengęs tarnauti šiems tikslams visų tautų interesais. Taigi matome, kad naujoji „pasaulio filosofija“ daro lemiamą formuojančią įtaką politinei minčiai ir galiausiai ekonominei bei užsienio politinei veiklai.

Manome, kad šioje trumpoje santraukoje pateikti svarstymai verti atidžiau išnagrinėti jų galimo praktinio pritaikymo ir poveikio požiūriu; turint omenyje vokiečio, kovojusio už laisvę prieš šimtmetį, žodžius: „Gerbk svetimą tėvynę, bet mylėk savąją“.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Fašizmas, moterys ir demokratija, autorė Norah Elam

„Patirtis rodo, kad šiandien visose šalyse demokratija gali laisvai vystytis, skandalingiausia korupcija demonstruojama niekam nemanant, kad tai naudinga jos niekšybėms slėpti. Demokratija yra nesąžiningų finansininkų svajonių šalis.“ · .

- Georges Sorel, Reflexions sur la Violence.

TO, tikras cinikė, išgyvenusi kovą už moterų balsavimo teisę nuo 1906 iki 1914 m., matau, kad nėra labiau įtraukiančio spektaklio nei pokario entuziastė, kurios vienintelė manija, regis, yra tariamas pavojus balsavimo teisę turinčioms moterims fašistinėje Britanijoje.

Šis netikėtas rūpestis randa savo atkakliausius gynėjus netikėtose vietose, ir tie, kurie taip aršiai priešinosi ikikarinei kovai, šiandien visiškai pasikeitė. Mūsų naujai atrasti globėjai yra nepralenkiami savo ryžtu, kad moterims iš principo niekas nebus atimta, net jei praktiškai joms bus atimta dauguma dalykų, būtinų jų egzistencijai.

Moteriai, kuri dalyvavo toje istorinėje kovoje ir, balsavimą laikydama tik simboliu, tikėjo, kad jo pagalba gali būti sukurtas naujas ir geresnis pasaulis, toks globojimas yra toks pat nemalonus, kaip ir ankstesnės kartos globojimas. Ji mano, ir tam tikra prasme pagrįstai, kad tai yra apgaulė, jog tie, kurie per visus tuos sunkius metus niekada nepakėlė rankos jai padėti, o priešingai, buvo įpratę ją apibūdinti kaip bejausmę viragą ar nusivylusią senmergę, sėkmės valandą stengiasi išnaudoti jos lytį reakcingos ir dekadentiškos sistemos labui. Toks įžūlumas įmanomas tik todėl, kad tie, kurie jo griebiasi, visiškai neteisingai suprato ir vis dar neteisingai supranta tos kovos prasmę ir politinės laisvės reikalavimą interpretavo kaip asmeninės savivalės troškimą.

Atėjo laikas, kai reikėtų dar kartą suformuluoti principus, kuriais grindžiamas tas nepaprastas ir ryžtingas tvarkingų pokyčių, ne tik moterų padėties, bet ir priimtino požiūrio į jas, pasireiškimas.

Taigi, kas slypėjo už aistringo jaudulio, kuris tais audringais metais jaudino tūkstančių moterų širdis ir vadovavo jų mintims? Tai nebuvo, kaip daugelis įsivaizdavo, niekingas individualaus savanaudiškumo troškimas ar kova už moterų lytį. Priešingai, nuo lyderių iki pačių paprasčiausių eilinių buvo pamatinis įsitikinimas, kad pasaulyje, kuriame gyvena vyrai ir moterys, ir politinėje sistemoje, kontroliuojančioje abiejų lyčių likimus, šalis, kuri iš savo tarybų pašalina daugiau nei pusės savo gyventojų įtaką, požiūrį ir talentus, bus tiek pat suvaržyta kuriant geriausią valdymo sistemą. Jei vyrai buvo chaotiškų ekonominių sąlygų aukos, moterys kentėjo kartu su jais. Jei socialinės sąlygos, kuriomis vyrai ištvėrė beveik beviltišką egzistenciją, buvo nepakeliamos, jos lygiai taip pat buvo nepakeliamos ir jų moterims.

Apsižvalgę po didžiuosius savo šalies miestus iš šiaurės į pietus ir iš rytų į vakarus, jie matė būsto sąlygas, kurias, kaip sutarė vyrai ir moterys, laikė šiuolaikinės civilizacijos gėda; stebėdami darbo rinką, jie su nerimu žvelgė į nesaugumo šmėklą, kuri persekioja samdomą darbuotoją ir kuri būdinga senajai sistemai. Politinėje srityje jie pastebėjo...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

kad tiek vidaus, tiek užsienio politikoje reikalai buvo tvarkomi taip, kad įgąsdintų bet kurį asmenį, kuris nuoširdžiai rūpinosi Britanija arba suvokė jau pradėjusį visų valstybės partijų dekadansą, kuris ardė jos ardymą. Jie pakilo reikalauti, kad moterys būtų įtrauktos lygiomis teisėmis su vyrais ir padėtų, kol dar ne per vėlu.

Trumpai tariant, šis sukilimas buvo iššūkis seniems prieštaravimams ir raginimas bendradarbiauti valstybės korporacijoje.

Šioje praktinio pilietiškumo sampratoje moterų kova labai panaši į naująją fašizmo filosofiją. Iš tiesų, fašizmas yra logiška, nors ir daug didingesnė, svarbių klausimų, kuriuos kėlė prieš kartą kovojusios moterys, samprata. Panašumai tuo nesibaigia. Moterų judėjimas, kaip ir fašistinis judėjimas, buvo vykdomas laikantis griežtos drausmės ir apėmė visą partijos ištikimybę; jo rėmėjai buvo iš visų klasių ir partijų. Jis ragino moteris pamiršti savanaudiškumą; atsisakyti smulkių asmeninių privalumų ir apsaugotų mažumos privilegijų daugelio labui; ir kartu kovoti su neteisybe ir neteisybe, kurios buvo būdingos sistemai, tokiai pražūtingai rasės gerovei. Kaip ir fašistinis judėjimas, jis pasirinko savo lyderį ir, pasirinkęs, suteikė jam absoliučią galią valdyti savo politiką ir likimą, demonstruodamas lojalumą ir atsidavimą, kurių šios šalies istorijoje nebuvo pranokta. Be to, kaip ir fašistinis judėjimas, jis susidūrė su gatvių žiaurumu; savo priešininkų patyčiomis; gerai nusiteikusių žmonių nesusipratimus ir politikų apmaudą. Ji ištvėrė esamos vyriausybės neapykantą ir galiausiai kalėjimo kameros vienatvę bei priverstinio maitinimo siaubą. Jos kalbėtojams, stovintiems atvirose erdvėse ir gatvių kampuose, buvo atimta žodžio laisvė; jos literatūros pardavimo šalininkai buvo spjaudomi ir niekinami; jos delegacijos buvo žiauriai traktuojamos. Sufražistės tapo bet kurio triukšmadario, kuris norėjo paimti teisę į savo rankas, sportu. Kad analogija būtų dar tikslesnė, joks šmeižtas nebuvo per daug niekšiškas ir joks šmeižtas per daug niekingas, kad būtų galima sukritikuoti jos lyderių moralinį charakterį ar joms ištikimų moterų tikslus ir užmojus.

Taip susivienijusios moterys neturėjo jokių iliuzijų dėl politinių ir partinių įsipareigojimų, ir kai šventi žodžiai „demokratija“ ir „individuali laisvė“ tapo įprasta jų priešininkų lūpose, jos prisiminė, kad visa tai buvo daroma valdant liberalioms vyriausybėms ir partijos, kuri demokratinę sistemą pavertė savo politinės išminties viršūne, šalininkų. Kad valdant jai, jos buvo prilygintos nusikaltėliams, pamišėliams ir vaikams. Jos įtikinamai teigė, kad jei tai yra demokratija, tai moterys iš jos neturi ko tikėtis.

Jų patirtis kaip demokratinės sistemos užnugarių buvo niekis, palyginti su ta, su kuria jie susidūrė, kai atsidūrė garbingų piliečių, esančių abejotinos jos apsaugos sąlygomis.
Tiesa, jie buvo užsitarnavę teisę į individualią laisvę labai trumpam laikui, kartą per penkerius metus, bet kai jie padėjo tą lemtingą kryžių ant balsavimo biuletenio ir uždarė balsavimo kabinos duris, nuo tos akimirkos jie pasijuto visiškai bejėgiai prieš demokratinę mašiną.

Nors mums bus sakoma, kad būtent už tai mes kovojome, akimirką apmąsčius paaiškės, kad tai buvo laikoma tik simboliu. Moterys niekada nepadarė lemtingos klaidos manydamos, kad vyrai būtinai yra laisvi vien dėl to, kad balsavo. Šiandien neprotingos moters požymis yra manyti, kad moteris yra laisva, nes ji taip pat balsuoja, arba kad demokratija kada nors gali pasiūlyti ką nors kita, o ne kruopštų ir organizuotą vyrų ir moterų, kurie ją pakenčia, išnaudojimą.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Karo pabaigoje suteikus moterims ribotą balsavimo teisę, jos taip pat gavo teisę patekti į parlamentą, o 1918 m. vėlyvą rudenį vykę rinkimai suteikė joms pirmąją galimybę. Partijos sistema jau pradėjo rodyti pirmuosius nuosmukio požymius, ir pagal negailestingą atpildo teisingumo dėsnį partija, kuri Britanijoje pagimdė demokratiją, buvo visiškai atsitraukusi nuo savo nedėkingų palikuonių. Nepaisant to, moterys, pasiekusios pirmąjį savo triumfo klestėjimo periodą, kreipėsi į tuo metu egzistavusias partijas kaip rinkėjos arba potencialios kandidatės.

Dėl nepasitikėjimo partijos politika vengiau pasukti šia kryptimi ir nusprendžiau kandidatuoti kaip nepriklausoma kandidatė, šį kartą pasitraukdama kartu su visomis kitomis kandidatėmis, išskyrus vieną. Išimtis buvo grafienė „Sinn Fein“ iš partijos Markievič, kuri, nors ir buvo pagarsėjusi ir atvira Britanijos priešė, demokratinėje sistemoje manė, kad gauti rinkimus į šalies, kurią ji atvirai gyrėsi sunaikinsianti, sužlugdysianti ir diskredituosianti, parlamentą buvo visiškai paprasta. Jei teisingai prisimenu, ji rinkimuose dalyvavo be jokios konkurencijos. Kitas pavyzdys buvo ne ką labiau padrąsinantis: pirmoji moteris, išrinkta iš Anglijos rinkimų apygardos, buvo Amerikoje gimusi pilietė, neturėjusi jokių įgaliojimų atstovauti britų moterims jų pačių parlamente, išskyrus tai, kad ji ištekėjo už britų pavaldinio, kuris po tėvo mirties buvo priverstas eiti į Aukštuosius rūmus. Moterų judėjimo priešininkės su vos slepiamu pasitenkinimu atkreipė dėmesį į šią išvadą ir stengėsi šią moterį pateikti kaip apgailėtiną moteriško neatsakingumo pavyzdį. Jie neturėjo būti tokie asmeniški, nes ji nebuvo nei geresnė, nei blogesnė už bet kurią kitą moterį, išrinktą į Britanijos Bendruomenių Rūmus dėl daugelio metų kovotojų pastangų ir kovos. Liūdnas faktas, nors ir vis dėlto tiesa, kad vėlesnis partijos moterų išrinkimas į Vestminsterį nė kiek nepakeitė nei vyrų, nei moterų, ir nors daug gabių moterų prisijungė prie mūsų išrinktų atstovų gretų, jų įtaka Britanijos ar jos imperijos likimams buvo visiškai nereikšminga. Jos, kaip ir jų kolegos vyrai, tėra demokratinės sistemos partijos ratų krumpliaračiai, žygiuojantys į fojė partijos rikiuotės metu, bejėgiai prieš oficialaus aparato Juggernautą, kuris rieda toliau, traiškydamas visą iniciatyvą ir nepriklausomybę priešais save ir paversdamas kiekvieną asmenį, kuris jam yra ištikimas, tik šifru, skirtu jo politikai ir priemonėms įgyvendinti. Ir jei tai pasakytina apie Parlamentą – o kas gali tai paneigti? – tai dar labiau pasakytina apie moterį rinkėją. Ji taip pat yra įstrigusi šioje negailestingoje sistemoje, tikra savo partijos organizacijos vergė.

Tiems, kurie tai ginčija, reikia užduoti klausimą: kokią galią dabartinėje sistemoje turi moteris narė ar rinkėja, kad pakeistų bet kurią išrinktos vyriausybės politiką? Ar entuziastingiausias dabartinės sistemos gerbėjas teigia, kad moterys, nesvarbu, kuriai partijai jos priklauso, yra patenkintos esama šalies padėtimi? Ar jos nori, kad ekonominės sąlygos, dėl kurių užimtumo rodikliai pasiekė neįtikėtiną skaičių – nuo dviejų iki trijų milijonų, liktų nepakitusios? Ar jos patenkintos apleistų vietovių, kurios slegia kiekvieno gyvo žmogaus širdį, vaizdu? Ar jos abejingos žemės ūkio rajonų nykimui ir žemės ūkio pramonės sunkumams, ar nesirūpina siaubingomis būsto sąlygomis, kuriomis apgailestauja visos partijos?

Kalbant apie platų imperijos ir užsienio politikos lauką, ar galima teigti, kad didžioji dalis britų moterų trokšta matyti imperijos žlugimą arba dabartinės tariamos nacionalinės vyriausybės užsienio politikos kryptį, pagal kurią jų vardu ir slapta sudaromi paktai ir įsipareigojimai su atvirais šios šalies priešais, o tuo pačiu metu mes paliekamos beginklės ne tik dėl savo tiesioginės gynybos, bet ir prireikus laikytis šių įsipareigojimų? Ar mes iš tikrųjų žinome, kam esame draudžiami?

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

įsipareigojusi; ką reiškia ši kolektyvinio saugumo politika arba kokia yra ta piktavališka jėga, kuri ją diktuoja? „Demokratija yra nesąžiningų finansininkų svajonių šalis“, – sako Georges Sorel. Ar teisę į rinkimus turinčios moterys turi galią stabdyti vidaus ar užsienio politiką, diktuojamą siekiant paversti šią svajonę realybe? Prisiminkime, kad kai ateis laikas apmokėti sąskaitą, mes būsime varomi kaip avys į skerdyklą, bejėgės prieš šios politikos pasekmes. Kokia vadinamosios laisvės vertė, jei ji negali suteikti mums galios pakeisti šių svarbių klausimų?

Jei tiesa, kad vidutinė rinkėja nenori nieko iš to, kodėl, būdama laisva pagal demokratinę sistemą, ji juos leidžia? Jei ji turi šią laisvę, argi ji nėra dvigubai ir trigubai kalta, kad dar valandą juos kentėjo? Tai yra jos teisės į atsakingą vaidmenį savo šalies valdyme išbandymas. Jei ji įgijo reikiamą galią ir laisvę pagal esamą sistemą, kaltinimas, kad ji nesugeba atlikti pilietinio vaidmens savo šalies reikaluose ir iš tikrųjų yra netinkama atsakomybei, yra iki galo įrodytas.

Nei vienas iš šių teiginių nėra tiesa. Tiesa slypi tame, kad dabartinėje pasenusioje sistemoje nėra laisvės nei vyrams, nei moterims. Ir vyrus, ir moteris varžo tai, kad partijų sistema nyksta, ir tai dar labiau pastebima nuo tada, kai nežabotoje demokratijoje suaugusiems buvo suteikta rinkimų teisė. Visame pasaulyje dėl neišvengiamos laiko ir aplinkybių eigos prasidėjo tas pats nuosmukis, perėjimas iš skurdo pasaulio į beribės gausos pasaulį tvarkingą planavimą paverčia ne tik būtinu, bet ir gyvybiškai svarbiu egzistencijai. Dėl šių pokyčių senojo pasaulio metodai yra pasenę ir turi užleisti vietą naujiems. Jei moterys nori būti vertos savo vietos tautos tarybose, jos, kaip realistės, turi susidurti su naujomis pasaulio sąlygomis, kurios aplink jas formuojasi. Anksčiau ar vėliau jos turi pasirinkti. Sprendimas yra labai svarbus, nes nuo jo priklausys moterų statusas ilgą laiką. Todėl nėra lengva, kad jos gerai įvertintų pasaulio istorijos svarstykles.

Moteriai atviri du keliai. Pirmasis – ji turėtų kovoti su griūvančia senojo pasaulio sistema, tenkindamasi būti įvairių partijų, prie kurių ji priklauso, profesionalių politikų tarnaite. Apie tai galima pasakyti, kad ji ilgai ir ištikimai ją išbandė ir kad jei pagal tai būtų galėjusi pasiekti kokių nors praktinių pokyčių socialinės, politinės ar ekonominės laisvės link, ji apgailėtinai pralaimėjo. Dabar ji turi apsvarstyti, ar kaltė slypi jos pačios, ar sistemos, prie kurios ji vis dar laikosi, viduje. Šiuo atžvilgiu ji pastebės, kad atskiros partijos pačios pamažu nyksta. Liberalų partija nuėjo į praeities prieblandą; Konservatorių partija sparčiai byra, ir, remdamiesi jos pačios vadovo patikinimu, žinome, kad nėra jokios vilties atgauti nepriklausomybę. Tas pats likimas laukia ir Socialistų partijos, nes ji taip pat turi eiti tuo pačiu keliu, kuris įtraukė kitas dvi partijas į socialdemokratijos smėlį.

Todėl ji turi ieškoti geresnės sistemos; labiau atitinkančios šiuolaikines sąlygas.
Kas pakeis griūvančius praeities statinius?

Kiekvienas politikos tyrinėtojas supranta, kad dabar klausimas slypi tarp fašizmo ir komunizmo.
Kalbant apie britų moteris, komunizmas mažai patrauklus. Trumpai tariant, tai yra destrukcijos filosofija ir natūralių moteriškumo instinktų neigimas. Tai visų principų ir praktikų, kuriuos moterys vertina ir reikalauja, priešingybė.

Fašizmas atrodo esąs vienintelis sprendimas. Jame slypi visi principai, ypač tinkami ir pritaikomi britų charakterio genialumui. Jis siūlo tikrą laisvę ir nepriklausomybę visiems žmonėms ir...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

geros valios šiai šaliai moterys. Kad nekiltų nesusipratimų, apibrėšime šiuos taip dažnai laisvai vartojamus terminus žodžiais, su kuriais nesiginčys joks demokratas, nes jie paimti iš to grynos demokratijos apaštalo Johno Stuarto Millio.

„Vienintelis tikslas, – rašė jis, – dėl kurio žmonija turi teisę individualiai ar kolektyviai kištis į bet kurio savo nario veiksmų laisvę, yra savisauga. Vienintelis tikslas, kuriuo teisėtai galima panaudoti galią bet kuriam civilizuotos bendruomenės nariui prieš jo valią, yra užkirsti kelią žalai kitiems.“

Būtent tokia yra fašistinė individualios laisvės samprata, ir akivaizdu, kad ši samprata moterims suteikia visas galimybes, kurių jos gali teisėtai reikalauti ateityje tapdamos pilietėmis. Jokioje kitoje sistemoje šie principai nėra įkūnyti. Be to, korporacinės valstybės mechanizme fašizmas užtikrina moterims lygias teises su vyrais, nes jis yra vienintelė priemonė, leidžianti joms valdyti ir kontroliuoti savo gyvenimo sąlygas; taigi tik fašizmas užbaigs darbą, kurį jų labui nuo 1906 iki 1914 metų pradėjo kovojančios moterys. Be to, jis išgelbės jas iš partijos sistemai būdingos korupcijos atmosferos ir pirmą kartą suteiks galimybę per jų pačių specialiųjų korporacijų mechanizmą su tam tikra viltimi sėkmingai spręsti tuos didžiuosius klausimus, kurie taip glaudžiai susiję su jų pačių ir jų vaikų gyvenimais.

Ekonomikos srityje tai užtikrins saugumą, vienodą užmokestį už vienodą darbą, tą amžiną kaulą nesutarimų, kurie sudraskė lytis ir turėjo tokių skaudžių pasekmių pramonei.

Socialinėje sferoje ji pašalina visas klasines kliūtis, o politinėje – užtikrina teisingumą ir lygybė pirmą kartą moterų kovos istorijoje.

Ir svarbiausia, kad fašizmas amžiams išnaikina persekiojančią karo šmėklą, pašalindamas pagrindines priežastis, kurios egzistuoja ir slypi internacionalizme – instrumente, sukurtame tam, kad „nesąžiningi finansininkai“ galėtų pasinaudoti ta „pertekliaus šalimi“, vadinama „demokratija“, apie kurią jie svajoja.

Kad visa tai būtų pasiekta, fašizmas reikalaus, kad moterys lygiai su vyrais drausmingai bendradarbiautų kurdamos tvarkingą valstybę, ir fašizmas pagrįstai visiems valstybės piliečiams užkraus atsakomybę ir pareigą dirbti darniai ne kurios nors visuomenės dalies ar sluoksnio interesais, o visų savo žmonių labui. Jis ragins moteris, kaip ir vyrus, pajungti visas savanaudiškas individualias privilegijas, kad mažiau pasisekę asmenys, jo globoje, būtų apsaugoti nuo išnaudojimo.

Tai fašizmas. Visa kita – miražas. Ar galima sakyti, kad britų moterys negali pakilti iki šios didžios progos savo šalies istorijoje? Tos, kurios ragina jas atmesti šią galimybę, yra ne tik moterų, bet ir visos pažangos bei civilizacijos priešės. Tos moterys, kurios ištvėrė didžiosios prieškario laikų kovos išbandymus, bent jau užsitarnavo teisę mesti iššūkį žmonėms, kurie vėl nori jas pavergti praeities pavergime ir įkalinti sistemoje, kuri neleidžia joms garbingai dalyvauti būtiname savo šalies pertvarkyme. Britų moterys niekada nepasidavė ir nesusvyravo, kai Britanijai jų reikėjo. Jos taip pat kartu su savo kartos vyrais iškels britų fašizmo vėliavą ir, nešdamos ją aukštai virš partijos sistemos suirutės ir nešvankių ginčų, paspartins tą dieną, kai jų tauta atgims. Tą pergalingą valandą jie tikrai bus užsitarnavę didžiuotis teise pagerbti atgimusią Didžiąją Britaniją ir pagaliau ilsėtis jos suverenios tautos ramybėje, saugume ir klestėjime.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Jorian Jenks

„Brangūs akrai“

Tiems, kurie gali būti linkę manyti, kad Britanija neturi žemės politikos, todėl ji neturi žemės problemų, būtų gerai atidžiai apsvarstyti šiuos nerimą keliančius faktus.

Išskyrus Belgiją ir Olandiją, Didžioji Britanija yra tankiausiai apgyvendinta šalis pasaulyje; ir kadangi natūraliai nederlingos žemės (pvz., kalnų) dalis šiose salose yra daug didesnė nei Žemutinėse šalyse, neabejotina, kad vienam gyventojui tenka mažiau maisto gamybai skirtos žemės nei bet kurioje kitoje šalyje.

Britanija yra vienintelė civilizuota šalis pasaulyje, neturinti nusistovėjusios žemės išsaugojimo, atkūrimo ir gerinimo politikos. Nė viena vyriausybė nesiėmė jokių žingsnių, kad sustabdytų kasmetinį dirbamos žemės praradimą, kuris dabar sudaro daugiau nei 2 milijonus akrų, arba 7% viso ploto, nuo Didžiojo karo pabaigos.

Britanija unikali tuo, kad didelė jos gyventojų dalis yra visiškai atitrūkusi nuo savo gimtosios žemės, ir tuo, kad nacionalinėje mityboje yra daug pasenusio, konservuoto maisto.
Mokslininkai pradeda atrasti šio dirbtinumo pasekmes, pasireiškiančias nepakankama mityba, nervų sutrikimais ir socialiniais neramumais.

Užsienio stebėtojui galbūt būtų atleista, jei jis padarytų išvadą, kad mes savo iškrypusiu britišku būdu bandome tapti labai pavojingo eksperimento objektu – išsiaiškinti, ar nacionalinis gyvenimas gali būti sveikai palaikomas visiškai urbanizuotoje ir praktiškai parazitinėje bendruomenėje, kurios gyvenimo poreikiai priklauso nuo kitų tautų pastangų ir geros valios. Jis taip pat galėtų manyti, kad tokią pavojingą padėtį mums privertė mūsų atšiaurus klimatas arba skurdi žemė. Ir jo požiūris į mus būtų labiau gailestis nei susižavėjimas.

Kaip skaudu pripažinti, kad ši nerimą kelianti situacija kyla dėl vienos ir tik vienos priežasties – bejausmio ir nuolatinio pirmųjų principų nepaisymo. Tegul dėl to nekyla jokių abejonių. Mūsų klimatas nėra atšiaurus; priešingai, tai viena iš labiausiai subalansuotų pasaulyje. Mūsų dirvožemis nėra skurdus; priešingai, jis vidutiniškai yra vienas produktyviausių pasaulyje. Tačiau už savo nuodėmes turime politinę sistemą, kuri atsisako žvelgti toliau nei į kitus rinkimus, kurią persekioja visos suinteresuotos šalys su kirviu, kurį reikia nukirsti, ir kiekvienas klaidingas ekonomistas, turintis išlaikyti akademinę reputaciją.

Didžiausia klaida manyti, kad mūsų prigimtinis likimas yra būti gamintojais, vežėjais ir bankininkais likusiam pasauliui ir kad tokia situacija reiškia nuolatinį žaliavų ir maisto tiekimą. Trumpą laiką šią hipotezę, žinoma, nuspalvino tai, kad laimingų sutapimų serija suteikė mums nemažą pranašumą prieš kitas tautas plėtojant tas paslaugas, už kurias pasaulis tuo metu buvo pasirengęs mokėti beveik bet kokią kainą. Tačiau greitas ir beveik visuotinis pramoninio ir finansinio nacionalizmo atsiradimas panaikino mūsų laikiną monopoliją ir pavertė šią hipotezę ne tik nepagrįsta, bet ir netgi pavojinga. Kuo ilgiau jos laikysimės, tuo mažiau gebame susidurti su šiuolaikinio gyvenimo faktais. Kiekvienas žingsnis siekiant neatšaukiamo „tarptautinės prekybos atkūrimo“ atideda neišvengiamą atsiskaitymo dieną, kai turėsime atsistoti ant kojų ir įvertinti savo pačių...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

ištekliai.

Kadangi tai yra pagrindinis gyvybiškai svarbių dalykų šaltinis, jo kruopštus ir apgalvotas vystymas yra būtina nacionalinės gerovės sąlyga. Kadangi tai yra nacionalinis paveldas, tiek kultūrinis, tiek materialinis, jo išsaugojimas yra šventa nacionalinė pareiga.

Verta prisiminti, kad iki palyginti naujųjų laikų šie faktai buvo visuotinai pripažįstami, nors ir ne visada teisingai interpretuojami. Buvo manoma, kad žemės nuosavybė suteikia ne tik dideles privilegijas, bet ir didelę atsakomybę – tiek socialinę, tiek finansinę. Valdančiosios klasės beveik išimtinai buvo sudarytos iš žemvaldžių šeimų. Žemės ūkis buvo pripažintas svarbiausia pramone, o jo gerovė buvo nacionalinės svarbos klausimas.

Tik nuskurdusią žemvaldžių aristokratiją išstūmė išsišokusi ir daugiausia svetima plutokratija, iškilusi iš chaotiškų Napoleono laikotarpio finansų, ir nacionalinis požiūris į žemę smarkiai pablogėjo. Ir tik Viktorijos laikų eksporto kapitalizmui pradėjus gauti didžiules importo pajamas, Britanijos žemės ūkis neatsiliko nuo Britanijos manufaktūrų vystymosi. Tačiau kai tik buvo nustatyta doktrina, kad organizuoto kapitalo pelnas yra nacionalinio klestėjimo matas, neorganizuotas žemės ūkis veltui galėjo kreiptis į Vestminsterį pagalbos ar lyderystės.

Taigi šiandien Britanijos kaimo tyrimas yra beveik išnykusios civilizacijos tyrimas.
Giliai iškirsti keliukai, kuriais ištisą kartą nebuvo ratų, plačios gyvatvorės, dešimtmetį nematančios geležies, senovinės plūgo žymės, vis dar matomos tankiai apaugusiose ganyklose, tvartai ir nameliai visuose griūvančiose stadijose, bažnyčios, pastatytos penkis kartus didesnėms parapijoms nei dabartinės, tylūs vandens malūnai ir griūvantys dvarai: visa tai kalba apie prarastus kaimo gyventojus, kadaise aktyviai užsiėmusius vyriškiausiu iš visų darbų.

Žinoma, tiesa, kad geresnė žemė vis dar dirbama ir dažnai dirbama gerai, nors tiesiogiai ja suinteresuotų žmonių skaičius metai iš metų mažėja. Ir čia bei ten galima sutikti drąsių nuotykių ieškotojų, statančių visas savo lėšas kiaulėms ar paukštienai, vaisiams ar pienui. Tačiau didelėje kaimo dalyje tvyro „iš rankų į lūpas“ metodų, kilusių iš pasitikėjimo stokos ir pasireiškiančių apleistomis ganyklomis, kuriose trūksta neapsakomų galvijų, niekinimas. Atmosfera tokia apatiška, kad net ir spekuliatyvaus statybininko švaistūs ir nemalonūs įsiveržimai priimami beveik be jokio pasipiktinimo, kurį toks išniekinimas būtų sukėlęs prieš kelias kartas.

Svarbu suvokti žalos, padarytos nepakeičiamam nacionaliniam turtui, mastą. Teoriškai žemė yra nesunaikinama, nebent, žinoma, ją nuplautų jūra – procesą, kurį, beje, galima stebėti keliose mūsų pakrantės vietose. Tačiau jai gali nutikti įvairių dalykų, kurie pavers ją praktiškai nenaudinga maisto gamybos požiūriu, ir tai yra pats svarbiausias tautos požiūris.

Pirma, dirbama žemė, nesvarbu, ar ji ariama, ar ganykla, gali greitai tapti apleista ir duoti tik menką derlių penimiems galvijams ir avims, o net ir jų pritrūksta, jei triušiai atvyksta anksčiau. Grėsmingas „prastos ganyklos“ ploto padidėjimas tuo laikotarpiu, kai dirbamos žemės plotas nuolat mažėjo, pakankamai aiškiai rodo, kas vyko. Didžioji dalis mūsų prastos ganyklos, žinoma, yra kalnų viršūnės ir viržynai. Tačiau visas pastarojo meto padidėjimas ir dar daugiau sudaro gerinama žemė, kuri būtų dirbama bet kurioje kitoje Europos šalyje ar net mūsų pačių dominijose, bet kuri čia negali būti dirbama dėl nuolatinio valdžios institucijų aplaidumo.

„Inskip“ tipo politikai mėgsta mus įtikinti, kad šią apleistą žemę galima sugrąžinti į ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

gamyba nepaprastosios padėties atveju. Matyt, nuvilianti paskutinio karo patirtis jų neišmokė, kad žemės negalima staiga paversti produktyvia, pasitelkus kelis traktorius ir nekvalifikuotą darbo jėgą. Žemės melioracija yra labai kvalifikuotas darbas, reikalaujantis kelerių metų kantraus darbo, kol pasiekiama rezultatų. Ją galima labai naudingai įtraukti į ilgalaikę žemės ūkio politiką, tačiau kaip maisto gamybos priemonė nepaprastosios padėties atveju ji praktiškai bevertė.

Antra, statybų veikla, tiek gyvenamųjų, tiek pramoninių, kasmet sunaudoja daug žemės ir visiškai sterilizuoja tiek, kiek iš tikrųjų sunaudoja. Vien nuo 1929 m. Anglija ir Velsas prarado 421 000 akrų dirbamos žemės, iš kurios tik 159 000 akrų vėl tapo ganyklomis; beveik visi likę 262 000 akrų atiteko statytojo nasrams, didžioji jos dalis – lygi ir derlinga ariama žemė, gerai įdirbta.

Reikėtų nepamiršti, kad žemės ūkio paskirties žemės praradimas neapsiriboja gamyklų, namų ir sodų užimama teritorija. Būtina įrengti kelius ir poilsio aikšteles, o ypač naujai apstatytose vietovėse visada yra didelių apleistų žemės plotų. Be to, labai nukenčia užstatytos teritorijos pakraštyje esanti žemės ūkio paskirties žemė arba dirbamos žemės plotas, kuris, šiuolaikiniu būdu, buvo apibarstytas pavieniais gyvenamaisiais namais. Žvirbliai ir žiurkės atskrenda tūkstančiais; išgriaunamos vartai ir tvoros; benamiai šunys persekioja gyvulius, o smulki žala labai padidėja. Atsiradus pigiam kelių transportui ir dėl to išaugus priemiesčių plėtrai, taip paveikta teritorija, nors ir grąžinta kaip žemės ūkio paskirties žemė, turi siekti šimtus tūkstančių akrų.

Neįmanoma išvengti išvados, kad Britanija švaisto savo nacionalinį paveldą tuo metu, kai dėl pasaulio įvykių eigos gyvybiškai svarbu išsaugoti kiekvieną akrą. Tiems, kurie šį teiginį gali laikyti nerimą keliančiu, patariama atidžiai išstudijuoti profesoriaus R. G. Stapledono neseniai išleistą darbą „ Žemė: dabar ir rytoj“. Autorius mano, kad „mūsų žemės ūkio paskirties žemės sparčiai mažėja ir neišvengiamai turi mažėti, ir jei nebus priimtas sprendimas dėl minimalaus žemės ploto, kuris bet kokia kaina turėtų būti išlaikytas maisto gamybai, ir nebus imtasi atitinkamų veiksmų, ne vėliau kaip po dviejų šimtų metų Anglijos dirbamos žemės plotas gali sumažėti perpus“.

Du šimtai metų gali skambėti ilgai, bet ar kas nors pakankamai drąsus teigti, kad mūsų vaikai, jau nekalbant apie mūsų anūkus, galės gauti neribotus maisto išteklius iš Amerikos ir Antipodų? Ar norime į istoriją patekti kaip karta, kuri iššvaistė nacionalinį turtą ir paliko mūsų palikuonis susidurti su elementaria bado problema? Viktorijos laikų eksporto kapitalizmas mums paliko sunkumų patiriančius regionus; ar mes turime būti atsakingi už naują nuniokotų regionų rinkinį?

Tolesnis mūsų žemės problemos mitybos ir ekonominių aspektų nagrinėjimas leistų mums giliau aptarti daugybę žemės ūkio funkcijų kaip neatsiejamos nacionalinio gyvenimo dalies.
Todėl būtina padaryti pertrauką, kad būtų galima aptarti ne mažiau svarbų kultūrinį aspektą.

Tiesa, šiam aspektui jau skiriama tam tikro dėmesio, nors ir padrikai, bet vienpusiškai, vykstant miestų planavimo judėjimui. Tačiau pats šio judėjimo pavadinimas atskleidžia jo ribotumą. Bendruomenė, kuri buvo skatinama pamiršti savo žemės ūkio svarbą ir laikyti importuojamus maisto produktus natūraliu reiškiniu, ėmė laikyti kaimą tik miestų priedu, savotišku išaukštintu viešuoju parku. Iš tiesų kyla didelis pavojus, kad kaimo Anglija gali tapti be charakterio „atvira erdve“ taip pat, kaip didžiulė dalis Anglijos grafysčių tapo beformiu sodo priemiesčiu.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Įgimtas urbanizuotų žmonių troškimas pabėgti nuo triukšmingos, užterštos savo miestų atmosferos gali sukelti tik užuojautą. Tai, kad šie žmonės pusę sekmadienio linksmai praleidžia rydami benzino garus perpildytoje pagrindinėje gatvėje, kad kitą pusę galėtų praleisti gryname ore, yra apgailėtinai reikšminga. Gaila, kad tiek daug jų, regis, nesugeba pasigauti savo verslo vaisių jo nesugadindami.

Nes kaimas negali atlikti savo kultūrinės funkcijos, jei jam neleidžiama išsaugoti savo charakterio, o tas charakteris yra neatsiejamas nuo jo materialinės ar žemės ūkio funkcijos. Miestas negali pabėgti nuo miesto, jei jį pasiima kartu, lygiai kaip intelektualas negali suteikti savo protui atostogų, jei pasivaikščiodamas po kaimą pasiima argumentus. Kaimo, kurį suburbino tie, kurie atvyko „gyventi kaime“, vaizdas yra toks pat apgailėtinas, kaip ir intelektualų grupės, žingsniuojančios pilnu kalbų srautu, vaizdas, kai aplink juos vyksta dešimtys tūkstančių veiklų, įdomesnių ir svarbesnių nei jų pačių. Kaip neseniai pasakė vienas ūkininkas: „Man ne taip rūpi, kad jie vaikšto per mano laukus. Man ne taip rūpi, kad jie mano sąskaita pratina savo kvailus šunis. Man net nerūpi, kad jie ropščiasi per vartus, kuriuos vaikas galėtų atidaryti. Bet kai pagalvoju, kad jie nuėjo daugiau nei dvi mylias geros dirbamos žemės ir nė karto nepagalvojo pažiūrėti, kas vyksta, jaučiu, kad mano mandagumas buvo iššvaistytas.“

Tai, ką galėtume pavadinti „viešojo parko“ požiūriu, pasireiškia rimčiau nei abejingumas kaimo veiklai. Kaip ir niekšas mano, kad nekenkia mėtyti akmenis į antis, kai prižiūrėtojas nemato, taip ir tūkstančiai išsilavinusių suaugusiųjų nemato nieko blogo smulkiame pažeidime, kai tikimybė būti aptiktam yra maža arba jos visai nėra. O bendras smulkių pažeidimų poveikis sukuria nemalonią situaciją rajonuose, kuriuos mėgsta miesto gyventojai.

Vokietijoje vaismedžiai sodinami pakelės gyvatvorėse, o žemė dirbama iki pat metalo krašto. Anglijoje tokia procedūra visiškai neįmanoma, nes medžius nuplėštų organizuoti plėšikų būriai, o pasėliai būtų sutrypti grandinės plotyje. Britas nebūtinai yra mažiau sąžiningas ar labiau destruktyvus nei vokietis; jis tiesiog buvo taip nualintas, kad jo vertybių jausmas ir moralinio elgesio kodeksas baigiasi su paskutiniu žibintu. Žmonės, kuriuos šokiruotų mintis pavogti pieštuką iš parduotuvės prekystalio, nematys nieko amoralaus pralaužti pusę tuzino gyvatvorių, kad pavogtų grybus.

Kaimo vietovės savo lankytojams gali pasiūlyti tiek daug tikrų turtų, kad akivaizdus būdas įveikti dabartines apgailėtinas tendencijas yra parodyti žmonėms, kur slypi šie turtai. Net ir dabar yra daug tokių, kurie gali ir vertina gydantį vienatvės balzamą, dvasinę ramybės ir saugumo paguodą, įtraukiantį nuolat besikeičiančių laukų ir miškų susidomėjimą; tačiau jų visų per mažai.
Niekas savo noru nepakenks ir nesugadins to, kuo jaučia didelį asmeninį susidomėjimą, o pirmas žingsnis kaimo išsaugojimo link yra nacionalinis siekis ugdyti tai, ką profesorius Stapledonas vadina „kaimo mąstysena“.

Fašistinė vyriausybė natūraliai turės spręsti žemės problemą visapusiškai, nes žemė yra vienas iš pamatų, ant kurio grindžiama jos gyvos tautos samprata. Iš tiesų, jos atvirai vykdoma žemės ūkio plėtros politika pati sukurs neatidėliotiną problemą, skatindama spekuliacinę veiklą nekilnojamojo turto rinkoje, ir su šia veikla reikės rimtai kovoti, kol bus galima visapusiškai išvystyti žemės ūkio politiką.

Fašistų požiūrį į žemę galima išdėstyti keliais sakiniais.

Žemė nebegali būti laikoma spekuliacine preke. Jos vertė turi būti teisingai įvertinta, o visas prieaugis turi būti dalijamasi su tais, kurie padėjo ją sukurti, įskaitant ir...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Valstybė.

Žemės naudojimas turi būti kruopštaus ilgalaikio nacionalinio planavimo objektas. Kiek įmanoma, statybos veikla turi būti ribojama mažos žemės ūkio vertės teritorijose.

Žemės nuosavybė turi būti kuo plačiau paskirstyta, siekiant didelio skaičiaus mažų, saugių šeimos valdų. Tačiau tai taip pat reiškia atsakomybę, o tie, kurie netinkamai naudoja savo žemę, bus laikomi visuomenės priešais.

Turi būti pagerinta vieša prieiga prie žemės, praplečiant ir geriau apibrėžiant lauko takus, stovyklavietes ir pakelės sustojimo vietas. Tuo pačiu metu turi būti peržiūrėta neteisėto patekimo į viešąją erdvę teisė ir geriau apsaugota kaimo bendruomenė nuo kišimosi ir žalos. Gali tekti įsteigti prižiūrėtojų korpusą.

Reikia kovoti su tokiais kenkėjais kaip triušiai, varnai ir balandžiai; ir nors lauko sporto šakos nebus diskriminuojamos, tokios sporto šakos neturi trukdyti nei žemės ūkio, nei rekreacinei veiklai.

Visuomenė turi būti ugdoma gerbti ir vertinti kaimą bei protingai domėtis jo veikla.

Mes, kaip tauta, nesame linkę sentimentalizuoti dėl žemės. Žodį „Tėvynė“ vartojame retai, o „Tėvynė“ – niekada. Šimtmetis laissez-faire liberalizmo ir finansinio konservatizmo išugdė trumparegišką, komercializuotą požiūrį į mūsų žemę.

Vis dėlto mūsų svajonių Britanija, fizinis mūsų nacionalinės dvasios įsikūnijimas, yra ne gatvių ir gamyklų ar net parkų ir visuomeninių pastatų Britanija, o besišypsančių slėnių ir kalvotų kalvų, dirbamų laukų ir jaukių sodybų Britanija. Miestas yra miestas visame pasaulyje; ir pasaulio miestai kasmet linksta prie standartizacijos. Tačiau kaimiškoji Britanija yra savita mūsų, neatsiejama nuo mūsų nacionalinio charakterio. Turime ją pavydžiai išsaugoti ne muziejinėje Stratfordo prie Eivono atmosferoje, o natūraliame produktyvumo gyvybingume.

Nedaugelis iš mūsų esame nutolę nuo žemės daugiau nei kelias kartas. Truputis peršvietimo per spaudą ir radiją vėl paverstų mus kaimiečiais, bent jau laisvalaikiu: ne profesionalaus mokytojo, kurio „žemės ūkis“ susideda iš naudingų, bet gana niūrių elementarių mokslų, išsilavinimas, bet išsilavinimas, kuris mus išstumtų į kelius ir lauko kelius atmerktomis akimis ir smalsiais protais. Pažintis su kaimo istorija ir kasdieniu gyvenimu ne tik paskatintų miestietį vertinti žemės ūkio problemas, bet ir suteiktų jo išvykoms į kaimą įtraukiančio susidomėjimo. Protingas kaimiškas mąstymas galėtų būti geriausias įmanomas priešnuodis miesto gyvenimo stresui, nes Motina Žemė gali suteikti paguodos tiek sielai, tiek kūnui.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Hitlerio Berchtesgadenas Naujosios Vokietijos idilė (Joan Morgan).

Net jei gerai pažįstate Bavariją ir nepamirštate, kad Vitelbachai su visa Bavarija ir fiureris su visa Vokietija rinkosi Berchtesgadeną vasarnamiams, niekas jūsų taip neparuošia šiai vietai, kuri vienu metu yra ir senosios Bavarijos širdis, ir naujosios Vokietijos siela. Visa, apie ką svajojote apie pasakiškiausią Bavariją ir nacionalsocializmo viršūnę, yra sutalpinta šiame kalnų apsuptame turgaus miestelyje, kuriame gyvena maždaug tiek pat gyventojų, kiek ir naujausiame Londono daugiabutyje.

Išvykęs iš Bad Reichenhallo, traukinys leidžiasi vis giliau ir giliau į kalnus, kol pajusite, kad jie jus visiškai apgaubs vingiuodami giliu slėniu – Vokietijos pleištu, įspraustu į Austriją. (Įmanoma ir gana jaudinantis dalykas – nueiti iki Austrijos bet kuria iš trijų krypčių.)

Pirmas įspūdis – judėjimas. Visi nuo dvejų metų ir vyresni stovi ant pirštų galų, savotiškai laukdami. Ar tai dėl aukščio, bavariškos pakilios nuotaikos, ar dėl to, kad fiureris gali bet kurią akimirką pravažiuoti, niekada nesužinojau; faktas lieka faktu – ore tvyro gyvybingumas.

Šioje žavingai muzikinėje-komiškoje aplinkoje nacionalsocializmas atrodo labai smagus.
Išskyrus retkarčiais pasitaikančius, paprastus ir keistai įkvepiančius susitikimus, jūs ne taip suvokiate viso to gilų mistinį rimtumą; atliktos užduoties ir laukiančios užduoties milžiniškumą.

Jums atrodo, kad SS su patrauklia uniforma, bendravimu su fiureriu ir sveiku gyvenimu gražioje aplinkoje yra labai malonus užsiėmimas, ir SS iš tiesų yra puiki organizacija, atvira visų amžiaus grupių ir klasių žmonėms dėl bendro patriotizmo pagrindo.

Čia, labiau nei bet kur kitur Vokietijoje, matote, kaip kiekvienas – nuo vyriausio esesininko iki jauniausio vaiko, pardavinėjančio „Žiemos pagalbos“ ženklelius – yra suinteresuotas šalies gerove; niekas nepatiria sielą niokojančios agonijos, jausdamasis nereikalingas. Kiekvienas pasiekimas yra jų pasiekimas; kiekviena nesėkmė – jų. Suprantate, kaip nacionalsocializmas, atkurdamas viltį, atgaivindamas tikėjimą savo šalies ateitimi, suteikė žmonėms tai, dėl ko jie gyvena.

Šimtmečius gyvuojantis miestas tęsiasi kaip visada, plius nacionalsocializmas; todėl gyvenimas Berchtesgadene – tai nesibaigiantis reginys. Kai uždanga užleidžiama vienam veiksmui, pakyla kitas. Pro langą girdi monotonišką dūzgimą – šimtą valstiečių, vilkinčių tautiniais drabužiais ir mažais juodai žaliai raudonais megztais paltais, kuriuos jos vadina Berchtesgadnerėmis. Su jomis eina kunigas, ir jos lėtai juda, giedodamos, nuleidusios akis. Vėliau girdi skardžius jaunų BDM (Hitlerio merginų) balsus, žygiuojančius trumpais rudais paltais, arba Hitlerjugendo būrį – didžiulius vyriškus berniukus, nešinančius vėliavas. Ore visada skamba žygiuojanti daina.

Kai niekas kitas nepadeda, jie rengia gaisrų gesinimo pratybas. Šimtas ugniagesių (arba vienas iš trisdešimties gyventojų) su tunikomis, šalmais ir plius keturgubais drabužiais drąsiai pasirodo priešais jūsų langą. Tačiau sekmadienis yra ta diena. Markt Platz, kuri yra miesto viršūnė, renkasi valstiečiai; vyrai, varžydamiesi tarpusavyje šepečių didžiulėje erdvėje su žaliomis skrybėlėmis, vienoje fontano pusėje ******el. knygų konverteris DEMO Vandens ženklai******

Machine Translated by Google

su Bavarijos liūtu, kitoje – moterys su plokščiomis juodomis skrybėlėmis, tupinčios ant kasų vainikėlių. Dešimtą valandą jos išvyksta gerti alaus ir valgyti dešrelių sriuboje į Neuhausą (mažesnįjį Hofbrauhaus brolį) su alaus sodu po kaštonais, kur jos vėdina jūsų patalynę ant Wittelsbacho pilies tvoros, jo alaus darykloje su neprilygstamu gemütlichkeit, kur partijos lyderiai trinasi pečiais su gidais; gyvybingas gyvybingo miesto centras.

„Didysis viešbutis“ – pakankamai didingas kiekvienam. „Kurhauzas“ su puikiu orkestru ir atvykstančiais atlikėjais iš Miuncheno. „Valstiečių teatras“ su savo grubiu sąmoju ir patrauklia muzika. Yra šokių salės; „Hofschaffer“ su savo intymia atmosfera, kišeninių nosinaičių stiliaus grindimis, perpildytomis labiau nei Londono viešbučio maitintojo svajonės, ir „Kur Cafe“, kur didžiuliai, elegantiški SS asmens gvardijos vaikinai šoka toje vietoje, kuri kadaise buvo Bavarijos rūmų karališkoji vila. Yra menininkai Fritzas Richteris su savo keistai įkvėptais medžio raižiniais ir vienas iš pirmos klasės šiuolaikinės Alpių mokyklos peizažistų.

Išeikime į viešumą: pirma, ant pasaulio viršūnės stovi fiurerio namas su stikline siena, atsiveriančia į kalnų eiseną, pastatytu ant tokios stačios vietos, kad atrodo, jog jis pasviręs atgal. Namas dominuoja slėnyje, o fiureris – mieste.

Yra Kenigzė, gražiausias iš visų Alpių ežerų, giliausios žalios spalvos, apsuptas stačių kalnų iš visų pusių. Yra Zaubervaldas, stebuklingas miškas, kur Hinterzės upelis trykšta per žalias, purias uolas.

Yra druskos kasykla, kurioje (šiame uniformų krašte) apsirengiama juoda tunika ir baltais marškinėliais bei keturiomis (kas nėra taip prašmatnu ir padoru, kaip skamba) ir rogutėmis nusileidžiama į požeminį ežerą, kurio gale puikuojasi švieselių vėrinys ir svastika. Yra ir Schloss Platz aikštė su karo memorialu.

Štai Alpių pievos su gamtos nuspalvintomis spalvų gamomis – vieną savaitę rožinė, kitą – mėlyna ir geltona – kurios su pavydu blaškytų Londono, Paryžiaus ir Niujorko gėlininkus.

Ten – miškai, vienodi, tiesiai ir stipriai žygiuojantys iki sniego linijos. Kalnai; nuostabusis Vatzmanas, antras pagal aukštį Vokietijoje; niūrus Golis ir tvirtas, legendomis apipintas Untersbergas. Tvirtos širdies žmonėms yra apšviesta uosio duobė, esanti šešių tūkstančių pėdų aukštyje Untersbergo viduje, taip pat yra Almbach Klamas – riaumojantis, nuostabus tarpeklis, kuriame, atrodo, leidžiatės daug giliau žemyn nei kilote, ir kuris baigiasi tik praradus viltį, ir priskiriamas „Emocinės patirties“, o ne „Peizažo“ kategorijai.

Berchtesgadeno žemėje tave vienodai pasitinka „Grass Gott“ ir „Heil Hitler!“. Nenuostabu. Sveikinimai Dievui už tai, kad sukūrė tokį gražų dalyką, ir šlovė Hitleriui už tai, kad išsaugojo tai žmonėms, kurie tai myli labiau už gyvenimą.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Vidkun Quisling knyga „Šiaurės šalių pasaulio federacija“

NORVEGIJOS NASJONALIO SAMLINGO VADOVAS

A Senasis pasaulis griūva, gimsta naujas. Kartu su mūsų trečiuoju kasmetiniu mitingu Stavangeryje praėjusiais metais, buvusiame Maskvos „bajorų klube“ buvo atidarytas septintasis Komunistų internacionalo pasaulinis kongresas, praėjus septyneriems metams nuo paskutinio pasaulinio kongreso 1928 m.

Kongresas vyko nuo liepos 25 d. iki rugpjūčio 21 d. Pagrindinis jo tikslas buvo apžvelgti, ką žydų tarptautinis marksistinis sąmokslas per tuos septynerius metus Sovietų Rusijoje ir už jos ribų pasiekė įgyvendindamas Stalino pasaulio bolševizacijos programą, kuri buvo aptarta ankstesniame pasauliniame kongrese.

Antra, ji patvirtino savo programos taktiką sunaikinti nacionalinio pasipriešinimo jėgas ir įžiebti komunistinės pasaulinės revoliucijos ugnį. Ypač daug dėmesio buvo skiriama vadinamojo vieningo ir liaudies fronto taktikai, kurią matėme besivystantį Prancūzijoje, Ispanijoje, Belgijoje ir kitur. Su ja esame gerai susipažinę ir čia, Norvegijoje, vadinamajame „kriziniame susitarime“ su ūkininkų partija ir naujoje Darbo partijos maskavimo taktikoje, kai ji perima buržuazinę ir nacionalinę kaukę. Kitas klausimas, tiesiogiai liečiantis mūsų šalį, būtent Sovietų Rusijos dalyvavimas Tautų Sąjungoje, taip pat yra tos pačios liaudies fronto taktikos, kuri jau seniai įtraukta į Komiteto programą, simptomas.

Šiais metais, kai mes, Nacionalinės atrankos nariai, susirinkome kartu į savo kasmetinį mitingą, matome sušaukti dar vieną pasaulinį kongresą.

Šį kartą bankrutavusios Tautų Sąjungos įmonės akcininkai rudenį, kai asamblėja rengia įprastą metinį susirinkimą, rengia specialųjį visuotinį susirinkimą, kad aptartų įmonės likvidavimą arba galimą jos rekonstrukciją.

Šiuos įvykius, kurie įvyko kartu su dviem paskutiniais mūsų nacionaliniais mitingais, miniu ne tik dėl jų didelės svarbos, bet ir dėl to, kad šie dalykai labai ryškiai iliustruoja užsienio politinę situaciją, su kuria susiduriame šiandien.

Vienoje pusėje turime nenuilstamai aktyvų pasaulinį bolševizmą, kuris, istoriniu požiūriu, yra tiesiog nerimą keliantis senojo pasaulio pabaigos simptomas ir nuolatinės piktavališkų jėgų pastangos priversti pasaulio evoliuciją eiti savojo griovimo keliu, tai yra, link visuotinės materialistinės respublikos, valdomos žydų diktatūros.

Kita vertus, matome betikslius senojo pasaulio bandymus išspręsti būtiniausius šių dienų reikalavimus – taikos ir bendradarbiavimo tarp tautų reikalavimus. Visą šį reikalą žlugdo individualių interesų susidūrimas, lygiai taip pat, kaip vidinį nacionalinį bendradarbiavimą, kurio reikalauja situacija, griauna klasių kova ir savanaudiški partijų konfliktai. Šį dezintegracijos procesą lydi neramumai ir krizės, karas ir pilietiniai nesutarimai.

Įsikiša internacionalistinės jėgos ir visas rūpestis pamažu nugrimzta į marksizmą ir destrukcijas lygiai taip pat, kaip buržuazinė-liberali valstybė pamažu yra sunaikinama ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marksizmas, kaip taip aiškiai matome savo šalyje. Visa tai lydi jaunatviška žmonijos atžalos; nacionaliniai atgimimo ir vienijimosi judėjimai skelbia naują erą, atneša naują valstybę ir naują pasaulio tvarką. Naujoji tvarka jau įsibėgėja ir šioje šalyje.

SANKCIJOS IR LYGOS ŽLUGIMAS

Kitas svarbus faktas yra tai, kad buržuazinės parlamentinės kapitalistinės institucijos, Tautų Sąjungos, žlugimas įvyko ne tik dėl jos pačios nepatikimumo ir pogrindinės marksizmo veiklos ar dėl esminių ir formalių Tautų Sąjungos organizacijos klaidų.

Jį sugriovė fašistinė Italija, viena iš naujosios eros organizuotų bendruomenių atstovių. Nepaisant penkiasdešimties sankcionistinių valstybių ir viso demokratinio bei marksistinio pasaulio pasipriešinimo bei pasaulinės visuomenės, mobilizuotos prieš fašizmą ir Italiją, nacionalinė vienybė pasirodė esanti stipriausia jėga.

Jokiu būdu netapatindami savęs su italų fašizmu ar italų interesais, Nacionalinės rinkimų apygardos lyderiai nuo pat pradžių užėmė aiškią ir tvirtą poziciją Etiopijos konflikto klausimu. Jie pasisakė už Norvegijos neutralumą ir prieš jos dalyvavimą vadinamosiose sankcijose.

Šiuo atveju mus veikė vien tik rūpestis mūsų šalies interesais. Tačiau manau, kad viešoji nuomonė čia, kaip ir daugelyje kitų vietų, tapo propagandos, kuri iš tikrųjų tarnavo visai kitiems interesams nei aukšti idealai, kuriuos ji apsimetė diegianti, auka.

Tačiau mūsų judėjimas nelaikė jokios pusės. Mes reikalavome Norvegijos neutralumo ir demonstravome viso sankcijų žaidimo veidmainystę ir betikslišKumą. Šiandien galime pasakyti, kad situaciją įvertinome teisingai.

Kariniu požiūriu buvome teisūs. Nepaisydami bendros nuomonės, teisingai įvertinome šiuolaikinių karinių medžiagų reikšmę, taip pat Etiopijos ir Anglijos pasipriešinimo galią, o svarbiausia – didžiulę moralinę ir materialinę stiprybę, sukurtą tautoje, susibūrusioje vieningoms pastangoms istoriniu ir nacionaliniu pagrindu.

Politiškai taip pat teisingai įvertinome. Sankcionistinės politikos nenaudingumas ir rimti skaičiavimo netikslumai dabar akivaizdūs. Pažvelkite į tragišką galingosios Anglijos nesėkmę dėl trumparegiškos Lygos politikos; tai didžiausias moralinis ir praktinis pralaimėjimas, kurį patyrė Britų imperija nuo tada, kai prarado Ameriką.

Sovietų Rusija, ta nauja ir nepaprasta Tautų Sąjungos narė, sankcijų politikoje įžvelgė galimybę susipykti pirmiausia su Musoliniu, o paskui su Hitleriu, tačiau kai jų apskaičiavimai ėmė žlugti, gudrūs bolševikų žydai tyliai pasitraukė į antrą planą ir, patys išsisukę nuo bausmės, paliko Britanijos vyriausybę prisiimti kaltę ir kentėti gėdą.

NACIONALISTINĖ POLITIKA IR TARPTAUTINIS BENDRADARBIAVIMAS

Pirmą kartą nuo pasaulinio karo Norvegijai teko susidurti su tikrais, negandančiais užsienio politikos faktais, kurie labai apsunkina įprastos ribotos politikos vykdymą.

Šiuo atžvilgiu noriu pabrėžti faktą, kuris šioje šalyje, deja, yra nepakankamai įvertintas:

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

būtent, kad žmonių gyvenimus lemia užsienio politika, o ne vidaus politika.
Greta pačios tautos „valios gyventi“, jos vidines sąlygas ir struktūrą lemia tarptautinės ekonomikos ir galios sąlygos. Šias sąlygas sukuria primityvūs ir imperatyvūs tautų ir valstybių poreikiai, jų kova už būvį ir erdvę gyventi. Tačiau valstybės įtaka užsienio politikoje visada atitinka jos vidaus stiprybės išsivystymo laipsnį.

Taigi savarankiško aprūpinimo karo atveju būtinybė ir, svarbiausia, pasaulio ekonomikos struktūros pertvarkymas tiesiog verčia bendruomenes organizuotis ekonominiu pagrindu kaip nacionalines darbininkų valstybes. Pasikeitusios sąlygos visame pasaulyje verčia kiekvieną tautą bendrauti su savo kaimynais kaip organizuotą ekonominį vienetą, visiškai ir pajėgiai kontroliuojantį visus savo išteklius ir galią juos panaudoti kuo geriau. Šiuo požiūriu dabartinė krizė daugiausia yra pasaulinės gamybos ir prekybos pertvarkymo krizė.

Tačiau nėra jokio vidinio prieštaravimo tarp laikmečio reikalavimo šiems vieningiems ir stipriai apibrėžtiems ekonominiams nacionaliniams vienetams ir planingo tarptautinio bendradarbiavimo poreikio, kurį nenugalima jėga skatina ekonominės priežastys ir taikos palaikymo sumetimai.

Būtent tokių organizuotų nacionalinių asmenybių formavimasis padės pasiekti sąžiningumo.
ir veiksmingą tarptautinį bendradarbiavimą, be nei šališkumo, nei priespaudos.

Dvi priešiškos stovyklos Europoje ir pasaulyje

Padėtis tokia, kad pasaulyje, o ypač Europoje, formuojasi dvi priešiškos stovyklos, kaip ir prieš pasaulinį karą. Sovietų Rusija, Prancūzija ir Čekoslovakija, remiamos tarptautinės žydų bendruomenės, kuri kursto jas karui prieš nacionalsocialistinę Vokietiją, jau yra sudariusios vieningą frontą prieš šią šalį ir siekia dar labiau apsupti Vokietiją tiek politiškai, tiek kariškai.

Tokiomis sąlygomis Norvegijos padėtis yra itin pažeidžiama, nes ji yra Rusijos, Vokietijos ir Anglijos kryžkelėje, o jos vidaus politika jau yra marksistų valdžioje.

Rusija, iš didžiosios Europos valstybės, turinčios Azijos interesų, tapo didžiąja Azijos valstybe, turinčia Europos interesų, ypač Atlanto vandenyno regione. Tačiau, svarbiausia, ji yra pasaulinės revoliucijos pagrindas.

Pasaulinis bolševizmas bando paversti Norvegiją, o kartu su ja ir visą Skandinaviją, dešiniuoju savo Europos puolimo prieš Vokietiją ir Angliją fronto sparnu. Šis planas slepia grėsmingas galimybes mūsų šaliai. Kilus konfliktui tarp Vokietijos ir Sovietų Rusijos, visa Leiboristų partijos perspektyva paskatins Norvegiją stoti bolševikų pusėn prieš Vokietiją, o tai prieštarautų mūsų neutralumo pažadui.

Tranmalas, neatsakingas Leiboristų partijos diktatorius, neseniai pakankamai aiškiai pasisakė šia linkme. Kol Norvegija ir Sovietų Rusija yra dabartinės Tautų Sąjungos narės, o Vokietija – ne, atrodo, kad mums gresia rimtas karas šia kryptimi, nes Vokietijos ir Rusijos konflikto atveju privalome leisti Raudonajai armijai ir oro pajėgoms laisvai skristi per šalį.

Dabartinėmis Europos sąlygomis taip pat egzistuoja galimybė, kad Vokietija ir Anglija gali pradėti karą. Tai gali įvykti, pavyzdžiui, kilus konfliktui tarp Vokietijos ir...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

triguba Prancūzijos, Čekoslovakijos ir Sovietų Rusijos sąjunga, Čekoslovakija esant beveik jautresne vieta nei Austrija. Tai, kad Prancūzija tada pradės karą prieš Vokietiją, suteiktų Anglijai pagrindo karui, kuris dabar yra dar labiau tikras nei prieš milžinišką aviacijos plėtrą.

Toks karas tarp Anglijos ir Vokietijos yra katastrofiška galimybė Norvegijai, nes nuo tada pasaulinis karas, o dabar visa situacija yra visiškai pasikeitusi.

Pasinaudodami Tautų Sąjunga kaip Britanijos pasaulinės politikos instrumentu, būtume priversti tiesiai į karą ir, net jei Tautų Sąjunga subyrėtų, anot tokio autoriteto kaip lordas Loidas, neabejotinai susidurtume su baudžiamuoju bombardavimu, jei, kaip buvo pasaulinio karo atveju, leistume savo prekybos laivynui gabenti prekes Anglijai, ko ji savo ruožtu neabejotinai reikalautų dabar, kaip ir tada.

Norvegijos leiboristų partija – Vyriausybės partija – aktyviai remia šią politiką, nukreiptą prieš Vokietiją. Jei Norvegija su tuo sutiks, tai reikš, kad mes negrįžtamai būsime įtraukti į šią karo politiką, prieštaraujančią mažiausiai 99 procentų Norvegijos žmonių valiai. Norvegija negali ir nežais, nebent mūsų pačių laisvei ir mūsų pačių sienoms grėstų pavojus.

TAIKA SU ANGLIJA IR VOKIETIJA

Jau pabrėžiau, kad taika tarp Vokietijos ir Anglijos yra gyvybiškai svarbi mūsų šaliai. Svarbiausia, turime užkirsti kelią tam, kad Vokietija ir Anglija atsidurtų priešingose pusėse naujame kare. Mums tai būtų lemtinga; iš tiesų, tai reikštų sunaikinimą.
Todėl nuo mūsų priklauso, ar padarysime viską, kas įmanoma, kad sukurtume taiką ir supratimą tarp šių dviejų šalių, kurios, kaip ir mes, yra šiaurietiškos kilmės ir pažiūrų. Net jei negalime daug nuveikti šiuo atžvilgiu ir turime būti atsargūs, kad nesikištume į kitų šalių reikalus, mūsų neatidėliotina pareiga visomis teisingomis priemonėmis priešintis tiems, kurie bando kurstyti nesantaiką tarp šių mūsų giminaičių, dažniausiai remdamiesi melagingais ir nesąžiningais pagrindais.

Žinome, kokių jėgų labui iš tikrųjų dedamos šios pastangos. Viena iš jų – pasaulinis bolševizmas. Norvegijos užsienio politikos tikslas turėtų būti taika ir susitaikymas tarp Vokietijos ir Anglijos, neatsižvelgiant į partijų interesus. Akivaizdu, kad to reikalauja Norvegijos interesai. Vienintelis būdas išvengti karo ir chaoso priklauso nuo taikos ir supratimo palaikymo tarp šių didžiųjų mūsų kaimynų pietuose ir vakaruose, su kuriais mus taip pat sieja didžiausi prekybos ryšiai.

Maždaug prieš 40 metų, kaip ir dabar, buvo galimybė sąžiningai pabandyti sukurti ilgalaikį didžiųjų Šiaurės tautų supratimą. Šia galimybe nebuvo pasinaudota arba ji buvo atmesta, o po šio neveikimo kilusi katastrofa paveikė visą pasaulį. Kiekvienas, kuris dabar išdrįsta propaguoti tokią pačią katastrofišką politiką, privalo tai daryti atvirai.

Tačiau kiekvienas, suprantantis laikus, kuriais gyvename, turi imtis ryžtingų ir pozityvių atsakomųjų veiksmų.

Kitas lemiamas aspektas veda mus prie tos pačios išvados kaip ir dėl pagrindinių mūsų užsienio politikos krypčių. Dekadentiškas liberalizmas ir jo palikuonis bei įpėdinis marksizmas turi savo tikslus, nukreiptus prieš nacionalines bendruomenes, pirmiausia prieš Šiaurės šalis.

Sąmoningai ar nesąmoningai, šios politikos tikslas yra sugriauti natūralią nacionalinę tautų organizacija, siekiant įgyvendinti tarptautinę pasaulinę respubliką. ******el. knygų konverteris DEMO Vandenženkliai*******

Machine Translated by Google

Tuomet vidinė tautų sanglauda bus sunaikinta. Jos taps grobiu tos tautos, kuri, skirtingai nei visos kitos tautos, yra išsibarsčiusi po visą žemę ir gyvena kaip parazitai kitose tautose; būtent todėl jai reikia tokio susitarimo, kad galėtų įgyvendinti aistringai trokštamą pasaulio užvaldymą. Nes tame užvaldyme slypi žydų nacionalizmo ir imperializmo paslaptis.

Dvikova tarp judaizmo ir šiaurietiškosios dvasios neišvengiama, nes marksizmas ir internacionalizmas iš tikrųjų yra žydų nacionalizmas ir imperializmas, judaizmo įkvėptas ir vadovaujamas sąmokslas prieš tikrai šiaurietišką Europos civilizaciją. Akivaizdu, kad šių dienų irimo procesai yra didžiausia grėsmė gyvenimo idealams ir kad galingiausi mūsų laikų prieštaravimai susiaurėjo iki kovos tarp judaizmo ir šiaurietiškojo-europietiškojo principo. Tokiomis aplinkybėmis turime suvokti, kad veiksmingiausia priemonė nuo dabartinio dekadencijos ir pogrindinės marksistinio materializmo veiklos bus mūsų tautos nacionalinis atgimimas, paremtas šiaurietiškos rasės ir jai būdingo temperamento gyvybingu pagrindu.

Kita vertus, turi būti glaudesnis kultūrinis, ekonominis ir politinis bendradarbiavimas plačiąja prasme tarp Šiaurės šalių ir Šiaurės šalių apibrėžtų tautų visame pasaulyje: Skandinavijos šalyse, Olandijoje, Flandrijoje, Britų imperijoje, Vokietijoje ir kitose šalyse, kuriose Šiaurės šalių šeimos narių yra palyginti mažiau.

Taigi žodžio „šiaurietis“ reikšmė neapsiriboja Skandinavijos tautomis, bet taikoma visoms didžiosioms Šiaurės šalių rasėms, ir dabar mes nesvarstome nesaugaus šiaurės bendradarbiavimo.

Priešingai, tai, viena vertus, yra būtina pasekmė suvokimo, kad nacionalinio charakterio ir organizacijos puoselėjimas yra svarbiausias visų kūrybingų tautų gyvenimo klausimas. Tik tokiu būdu įmanoma užtikrinti laisvą ir taikų skandinavų kultūros ir bruožų vystymąsi tiek nacionalinėje, tiek visuotinėje sferoje. Kartu tai yra viena iš giliai įsišaknijusio kitų rasių vertės ir kultūrinio indėlio pripažinimo sąlygų ir taip apsaugos visas tautas nuo žlugimo ir chaoso.

Kita vertus, tai neišvengiama pasekmė to, kad tarptautinis bendradarbiavimas, kuris turi būti kuriamas šiais laikais, pageidautina turėtų būti grindžiamas Šiaurės šalių tautomis, kurios yra taip glaudžiai susijusios rase, kalba, kultūra ir interesais. Jos turi tą patį gyvenimo lygį ir panašų požiūrį į gyvenimą, be to, yra geografiškai sugrupuotos.

Ekonomiškai jie taip pat yra vieni kitiems geriausi klientai.

Šiaurės tautų sąjunga

Šių tautų blokinis darinys, Šiaurės šalių tautų sąjunga, bus neįveikiama. Tokia sąjunga daug geriau nei bankrutavusi liberalistinė-marksistinė Ženevos lyga galės būti gynybos bastionu prieš pasaulinį bolševizmą ir sukurti garantijas taikiam pasaulio vystymuisi. Kelias į organizuotą žmoniją bus rastas didžiosios Šiaurės šalių tautų šeimos sąjungoje tokiame blokiniame darinyje su bendra valiuta, laisva vidaus prekyba ir bendra muitų politika; jų tikslas bus įtraukti į šią sistemą kitas šalis ir valstybių grupes.

Tokia užsienio politika bus geriausia Norvegijos pozicijos pasaulyje ir kovos su bolševizmu garantija. Ir mūsų bei kitų labui ji sukurs veiklos lauką užsienyje.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

dėl energijos pertekliaus, kurio reikia tikėtis šioje šalyje, jei mūsų pačių išteklių nepakaks.

BENDRADARBIAVIMAS, PAGRĮSTAS NACIONALINIAIS JUDĖJIMAIS

Pabrėždami bendrą Šiaurės šalių likimą, negalime nuvertinti kitų ar mūsų bendros žmogiškumo reikšmės ir pasiekimų; ir, svarbiausia, negalime nuvertinti įprasto Europos ir visuotinio bendradarbiavimo svarbos. Tačiau ši tarptautinė bendrystė turi būti grindžiama nacionalinių valstybių sistema. Ji turi būti sukurta Europos ir viso pasaulio tautų nacionalinio pakilimo, o ne kaip liberalistinių ir marksistinių eksperimentų, tokių kaip Tautų Sąjunga, Pan-Europa ir Sovietų Rusija, pasaulinės Sovietų Respublikos centras, rezultatas.

Gyvenimo istorija rodo, kad visa pažanga priklauso nuo laisvės ir diskriminacijos sąjungos su bendryste ir organizacija. Visuotinės monarchijos ir pasaulinės respublikos baigiasi anarchija ir iširimu. Vienos tautos hegemonija yra pražūtinga kitoms ir jai pačiai.
Babelio stiliaus visų tautų ir rasių junginys, kurio siekia liberalizmas ir marksizmas, sunaikina kiekvieno individualias savybes ir vertybes. Istorija moko, kad tikroji harmonija yra segregacijos ir vystymosi rezultatas.

Žmonijos instinktas organizuotam formavimuisi yra nukreiptas į nacionalinį gyvenimą ir nacionalinių vienybių bendradarbiavimą. Dėl šios priežasties visos tarptautinės institucijos, kilusios iš liberalizmo ir marksizmo, nepasiekė savo tariamų tikslų – užtikrinti gerą supratimą tarp tautų ir skatinti jų pažangą.

Atsižvelgiant į liberalistinių Lygos idėjų ir tarptautinio marksizmo nesėkmę, skubiai reikia sukurti naują tautų bendriją, turinčią europinį ir pasaulinį pobūdį, pagrįstą naujomis bendruomenių organizavimo idėjomis, kurias 1934 m. gruodžio 16 ir 17 d. Montrė mieste vykusiame naujosios tvarkos kongrese išdėstė pirmoji kongreso svarba – pagarba dvasinėms ir nacionalinėms vertybėms.

Vietoj veidmainiškų ir techninių senosios diplomatijos metodų turi išsivystyti spontaniškas ir garbingas bendradarbiavimas tarp visų jaunų ir sveikų nacionalinių judėjimų ir jų atkurtų nacionalinių valstybių, siekiant bendro dvasinio atsinaujinimo ir politinio bei ekonominio atsigavimo visame pasaulyje. Tačiau pagal šį visuotinį planą tautos, kilusios iš vienos kilmės ir turinčios tą pačią kultūrą bei civilizaciją, turi burtis pagal artimiausius savo interesus.

Šiaurės šalių pasaulio judėjimas

Pagrindinis principas, kuriuo remiasi Nacionalinė kolekcija, yra tas, kad mūsų politika, be to, kad atitiktų šiuolaikinių pokyčių keliamus reikalavimus, turi būti darni su viskuo, ko reikia ir ko trokšta mūsų tautų šeima. Beprasmiška tikėtis nacionalinio atsigavimo, jei neatgaivinsime skandinaviškos dvasios ugnies ir nesiremsime dvasingu bei atsakingu požiūriu į gyvenimą.

Negalima tikėtis jokios pažangos, jei nelaikysime šiaurietiškos atmainos nesumaišytos; jei mes... išsaugosime savo išskirtinį charakterį, jį prarasime ir eisime nacionalinio išnykimo link.

Vadinamoji Šiaurės šalių idėja, kad Šiaurės šalių tautą galima atkurti tik sukuriant naują valstybę

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

pagal šiuolaikinius reikalavimus ir remdamasi dvigubu nacionalinio pamato bei dvasinio požiūrio pagrindu, turi nuolat augančią įtaką ir vertę atitinkamose Šiaurės šalyse ir jau vaidina svarbų vaidmenį praktinėje politikoje.

Taigi, sėkla ir dirva pan-Nordic bendradarbiavimui jau egzistuoja. Tačiau norint, kad idėja pakankamai greitai plistų, ji turi rasti aiškią ir tinkamai organizuotą išraišką.

Tokiomis aplinkybėmis manau, kad atėjo laikas mums skatinti kultūrinį, ekonominį ir politinį bendradarbiavimą tarp Šiaurės šalių tautų ir kitų šiaurietiško požiūrio žmonių visame pasaulyje, siekiant šių tikslų:

- Tarptautinio Šiaurės šalių judėjimo sukūrimas.
- Šiaurės šalių tautų sąjungos sukūrimas.

Aktyvus dalyvavimas pasaulio organizavimo ir taikaus vystymosi darbe; ir mūsų šalies vietos bei indėlio užtikrinimas vykstančių revoliucijų ir naujų konstitucijų metu. Šis bendradarbiavimas, kaip įprasta, turi prasidėti idėjų srityje, kad būtų politiškai pasiektas remiantis tvirtu ekonominiu pagrindu.

Taigi, jei esamą valiutos pagrindą būtų galima išplėsti į nusistovėjusią valiutos sąjungą tarp Šiaurės tautų, o politinio ir fiskalinio bendradarbiavimo būdu būtų galima sudaryti muitų sąjungą tarp šių tautų, būtų padėtas tvirtas pamatas mūsų skelbiamų tikslų politiniam įgyvendinimui: didžiai Šiaurės tautų sąjungai pasaulinėje bendrystėje.

Šis idealas ilgą laiką buvo Nacionalinės rinktinės programos dalis. Iš to išplaukia, kad visos Šiaurės šalių bendradarbiavimas iš tikrųjų reiškia tolesnį Šiaurės valstybių bendradarbiavimo siaurąja prasme – Norvegijos, Švedijos, Danijos, Suomijos ir Šiaurės jūros salų – stiprinimą. Danijos ir Suomijos padėtis yra daug labiau pažeidžiama nei Norvegijos ir Švedijos, kad Norvegija bet kokiu atveju negali savanoriškai susieti savo likimo su šiomis šalimis be paramos, kurią gautų taikūs ir patikimi santykiai su Anglija ir Vokietija. Tačiau, kai tai jau išsaugota, taip pat pageidautina, kad Šiaurės šalys užimtų savo vietą kaip natūrali grupė Šiaurės pasaulyje – bendradarbiaudamos kartu su britais, vokiečiais, olandais ir kitais.

Šiuo atžvilgiu noriu pabrėžti, kad situacijos nekeičia tai, jog daugelis šios šalies žmonių nesutinka su įvairiomis Britanijos ir Vokietijos politikos detalėmis.
Sąlygos, kurios šiandien reikalauja bendradarbiavimo su šiais mūsų giminaičiais ir tarp jų, yra svarbesnės nei tos, kurios gali mus išskirti.

Taip pat gali būti tokių, kurie prieštarauja bet kokiai mūsų užsienio politikai ir mano, kad mūsų pačių reikalai yra tokie, kokius galime tvarkyti. Primінčiau jiems, kad būdingas mūsų laikų bruožas yra tai, kad pasaulis tampa vienu dideliu ekonominiu vienetu ir kad nė viena šalis nebegali būti pakankama pati sau; ji priklauso nuo kitų; ir jei toks bendradarbiavimas dabartinėje politikoje yra gyvybiškai svarbus mūsų šaliai, tai lygiai taip pat svarbu ir mūsų judėjimui. Kadangi jėgos, siekiančios mūsų nacionalinio sunaikinimo, yra organizuotos tarptautiniu mastu, esame įpareigoti jas pasitikti organizacija, kurios tikslas – pranokti nacionalinius interesus. Visiškai veiksminga tokio pobūdžio organizacija gali būti sukurta tik remiantis bendru mūsų tautų gyvybiniu pagrindu – Šiaurės šalių principu.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Šiaurės principas

Šiaurės principas remiasi Šiaurės šalių tradicijomis, Šiaurės šalių mąstymu ir konstruktyviu bendradarbiavimu, priešingai nei žydų liberalizmas ir marksizmas, kurie savo destruktyvius tikslus siekia neapykantos, pavydo ir klasių kovos pagalba. Vienas yra susijęs su dieviškumu, kitas – su velniškumu.

Taigi, Šiaurės principo dvasinė galia yra stipresnė ir gilesnė už marksistinį-materialistinį egzistencijos požiūrį, kuris grasina mūsų rasei ir civilizacijai sunaikinimu. Iš tikrųjų tai yra mūsų vidinis nacionalinis principas, kurio turime laikytis ir kurį turime įgyvendinti su nenumaldomu nuoseklumu.

Taip pat esu įsitikinęs, kad pripažinę gilias istorinės praeities ir istorinės dabarties tiesas ir matydami didžius dalykus, kuriuos Šiaurės šalių tautos nuveikė nuo istorijos pradžios iki mūsų dienų, kai jos yra galingesnės nei bet kada anksčiau; ir tuo pačiu metu įsitikinę, kad Dievo valia yra apreikšta istorinėje pasaulio raidos eigoje, turime, nenuvertindami kitų svarbos ir indėlio, tikėti Šiaurės šalių tautų tęsiama istorine ir dieviška misija pasaulyje. Kaip ir praeityje, mūsų didžiosios tautų šeimos misija turi būti atsikratyti pasenusio pasaulio ir sukurti naują pasaulį, kuris galėtų pakelti visą žmoniją į aukštesnį lygį.

Nacionalinė kolekcija kviečia visus Šiaurės šalių rasės ir pažiūrų žmones – norvegus, švedus, danus, islandus, britus, vokiečius, olandus ir visus kitus Šiaurės šalių kraujo ir dvasios žmones – susivienyti Šiaurės šalių pasauliniame judėjime, siekiant sukurti taiką ir bendradarbiavimą tarp visų Šiaurės šalių tautų visame pasaulyje ir tęsti kovą už mūsų civilizacijos išgelbėjimą ir pažangą.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Claud Sutton „Fašizmo interpretacija“

FASCIZMAS, ta prasme, kuria jis bus vartojamas šiame straipsnyje, yra nepatogus ir nepatogus terminas apibūdinti pasaulinį judėjimą, kuris mūsų laikais atsirado konkuruoti su marksizmu ir liberaliąja demokratija dėl vyrų ištikimybės. Be jokios abejonės, reikėtų apsiriboti ypatingos formos, kurią šis judėjimas įgavo Italijoje, įvardijimu. Nepaisant to, visuomenės nuomonė, manydama, kad italų fašizme atsirado kažkas naujo ir pasaulinio masto, atkakliai vartoja šį terminą platesne prasme.

Fašizmas nėra toks tarptautinis kaip komunizmas – dogma, kurią reikia primesti kiekvienai tautai, nepaisant jos istorijos ir aplinkybių. Tai veikiau esminis požiūrio panašumas, kurį galima aptikti įvairiuose šiuolaikiniuose nacionaliniuose judėjimuose ir kuris, kaip galima suprasti, tam tikra prasme kyla iš situacijos, kurioje šiuo metu yra mūsų Europos kultūra. Mes, Anglijoje, dalijamės bendru Europos kultūriniu paveldu; lygiai taip pat, kaip mus giliausiai paveikė Prancūzijos revoliucijos idėjos, taip ir mus neabejotinai giliai paveiks fašistinio judėjimo idėjos ir mes į šias idėjas reaguosime savaip.

Du veiksniai, kurie visur skatina šį judėjimą, yra liberaliosios demokratijos nuosmukis ir marksizmo iškilimas.

Tereikia šiek tiek susipažinti su istorija, kad suprastum, jog liberaliojoje demokratijoje nėra nieko neišvengiamo ar amžino. Palyginti su kitomis valdymo formomis, demokratinės vyriausybės nebuvo nei įprastos, nei stabilios, ir neprisidėjo prie žmonių kultūros tiek daug ilgalaikės vertės, kiek aristokratinės ir monarchinės vyriausybės. Žinoma, galima – ir dažnai daroma – apibrėžti demokratiją taip, kad ji apimtų visas toleruotinas valdymo formas, pavyzdžiui, apibūdinti Angliją valdant karalienei Elžbietai ar Pittui kaip demokratiją. Tačiau tai yra didelis kalbos piktnaudžiavimas ir intelektualinės valiutos menkinimas. „Demokratija“ neturėtų būti vartojama kalbant apie kiekvieną vyriausybę, kuri valdo beveik visų valdomųjų sutikimu; nei tokią, kuri sąmoningai siekia visos tautos gerovės; nei tokią, kuri tolerantiškai vertina įvairias nuomones ir skatina laisvą diskusiją; nei tokią, kuri valdo pagal nusistovėjusius ir žinomus įstatymus, nešališkai taikomus. Daugelis demokratinių vyriausybių akivaizdžiai nesėkmingai elgėsi šiais aspektais; daugelis nedemokratinių vyriausybių demonstravo šias dorybes dideliu mastu. Absurdiška vadinti „demokratija“ bet kokią vyriausybę, kuri nėra tironiška; Demokratija yra viena ypatinga istorinė valdymo forma, kuri kartais pasiteisindavo visuotiniu pasitenkinimu, kartais ne. Atrodo, kad pagrindinis jos bruožas yra visų svarbių klausimų sprendimas balsų dauguma – arba visos tautos, arba didelių atstovaujamųjų asamblėjų.

Demokratija, kokią ją žinome Vakarų Europoje ir Amerikoje – kurią toliau vadinsiu „liberaliąja demokratija“ – yra ypatingas Prancūzijos revoliucijos produktas ir pagrįsta tam tikrų įtakingų to meto mąstytojų savotiškomis teorijomis. Pagrindinė žmogaus prigimties filosofija, kuria ji grindžiama, ne visada buvo pripažinta mąstančių žmonių, ir nėra jokios priežasties manyti, kad jos įtaka žmonių protams bus amžina. Priešingai, yra nemažai įrodymų, kad ši „žmogaus ir piliečio teisių“ filosofija nebėra ******el. knygų konverteris DEMO Vandens ženklai******

Machine Translated by Google

įsitikinimą, ir kad juo pagrįsta valdymo sistema yra pasmerkta išnykti.

Kaip ir kitos politinės filosofijos, ji nepelnė visuotinio pripažinimo be kovos. Tačiau kas šiandien gali įžvelgti kokį nors skirtumą tarp konservatorių, liberalų ir dešiniųjų (nemarksistinių) leiboristų, atsižvelgiant į jų idealus ar bendrą metodų, kuriais jie siūlo juos įgyvendinti, pobūdį?

Kokios yra šios liberaliosios demokratijos sistemos filosofinės prielaidos, arba aksiomos?
Pirmasis – visi žmonės yra lygūs, bent jau tiek, kiek jie privalo turėti lygias teises valdžioje. Antrasis – vyriausybė egzistuoja tik tam, kad būtų užkirstas kelias bet kokiam žmogui kištis į kitų lygias laisves (J. S. Millis); arba, kaip man įtaigiau pasakė vienas studentas: „vyriausybė egzistuoja tik tam, kad kiekvienas žmogus galėtų savaip nueiti į pragarą“. Trečiasis – tokia individuali laisvė užtikrina didžiausią įmanomą visų pasitenkinimą.
[1]

Fašizmas grindžiamas visų šių principų neigimu. Į pirmąjį jis atsako, kad ne visi žmonės yra lygūs savo gebėjimu bendradarbiauti, o vyriausybė yra kooperatinė įmonė.
Vyrai labai skiriasi drąsa, sąžiningumu, ištikimybe, teisingumu ir kitomis charakterio savybėmis, kurios reikalingos bet kokiai korporacinei veiklai. Tokios savybės nėra jokios klasės monopolija ir nepriklauso nuo išsilavinimo įprastąja šio žodžio prasme. Kai kuriems vyrams jų labai trūksta – pavyzdžiui, visiems seniesiems bolševikų lyderiams, jei tikėsime jų prisipažinimais; bet kuris iš mūsų bandytų juos pašalinti iš valdžios bet kurioje organizacijoje, už kurią jis būtų atsakingas.

Politinis atstovavimas turi būti grindžiamas atrankine realių grupių, kurių nariai yra asmeniškai pažįstantys vienas kitą, sistema. Gera politinė sistema neturėtų net bandyti užtikrinti, kad visos nuomonės būtų vienodai svarbios.

Kalbant apie antrąjį principą, pažymima, kad lygi laisvė neįmanoma, nes ne visi žmonės nori daryti tą patį; kad kiekviena teisės sistema remiasi tam tikromis teigiamomis idėjomis apie tai, kas objektyviai yra gera arba bloga kiekvienam; kad šis principas yra arba beprasmis, arba pražūtingas.

Trečiajam teiginiui, kad dėl žmogaus ir visuomenės prigimties didžiausio įmanomo pasitenkinimo negalima pasiekti maksimalios individualios laisvės sistema; tai nėra „didžiausia didžiausio skaičiaus laimė“, kai kiekvienas laikomas vienu ir niekas nelaikomas ilgesniu nei gyvenimo pabaiga. Žmonės labiau domisi savo šeimos, savo [2] vienas“ profesijos, savo kaimynystės, savo tautos gerove; ir gera valdžia turėtų atsižvelgti į šį faktą. Prie šių punktų grįšime vėliau.

Liberalioji demokratija yra tingi filosofija. Užuot apsisprendęs, ką reikėtų daryti, ir atkakliai kovojęs, kad tai būtų įgyvendinta, geras demokratas laukia ir stebi, į kurią pusę šoks dauguma, tvirtai tikėdamas, kad masių balsas yra Dievo balsas. Mes net neturime bandyti įtikinti šių dienų žmonių, kad liberaliosios demokratijos varomoji jėga visur išsekusi. Nedaug žmonių nuoširdžiai tiki jos šūkiais. Pusė jos dabartinių šalininkų iš tikrųjų yra nedrąsūs marksistai. Jų atviras tikslas – lygi gerovė visiems, o demokratija – tik priemonė jam pasiekti. Jie meiliai įsivaizduoja, kad šį tikslą galima pasiekti vien balsuojant, be prievartos, bent jau tolimoje ateityje. Jie dažnai išduoda savo panieką individualiai laisvei kaip tokiai. Jie pavydi, bet rūpinasi savo kailiu. Tokie yra liberaliniai-laboratorijų socialdemokratai.

Koks yra filosofinis nešventos komunistų ir demokratų sąjungos pagrindas,
kur tik scenoje pasirodo fašizmas? Į šią problemą dabar turime atkreipti dėmesį.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Komunizmas – arba, tiksliau, marksizmas, nes už komunistų partijos ribų yra daug marksistų – yra visiškai individualistinės, lygybės siekiančios liberaliosios demokratijos filosofijos produktas. Istorijoje dažnai pasitaikydavo mažiau pasiturinčių klasių revoliucinių judėjimų; šis perėmė savitą ankstyvosios Viktorijos eros, kurioje jis gimė, ideologiją. Jis taip pat bendruomenę suvokia kaip visumą, o socialinę laimę – kaip sumą. Jis priima pirmuosius du liberaliosios demokratijos principus: visi žmonės yra lygūs – nors Dievo nėra – ir todėl jie turėtų turėti ne tik lygias politines teises, bet ir vienodą turtą.3 Vėlgi , laimė turi būti pasiekta suteikiant visiems vienodą turtą ir leidžiant jiems su juo daryti, ką nori; pasiekus ekonominę lygybę, valstybė turi „nykti“. Tačiau jis ryžtingai atmeta trečiąjį liberaliosios demokratijos principą, kad ši laiminga daiktų padėtis pasiekiama paliekant žmones ramybėje. Laisser-faire yra galutinis tikslas, kai ekonominė lygybė jau pasiekta; bet tai turi būti pasiekta prievartine proletariato, tai yra nekvalifikuotų gamyklos darbininkų, diktatūra.

Jos pagrindinė doktrina yra klasių karas tarp proletarų ir kapitalistų. Ji ir toliau suvaro visą žmoniją į šiuos du gardus, nors joks ekonomistas nebevertina rimtai „pridėtinės vertės“ teorijos, kuria buvo grindžiamas šis skirtumas. Kokie nerealūs tie du gardai! Iš tiesų egzistuoja konfliktas tarp grupių, ir toks konfliktas yra gyvos bendruomenės esmė. Tačiau didelė dalis šiuolaikinės valstybės gyventojų, gyvenančių iš bendrų savo darbo pajamų ir turto, reikalingo tam darbui vaisingumui užtikrinti, negali būti sutalpinti į nė vieną gardą kitaip, kaip tik per estafetę. Ir argi interesų konfliktai tarp miestiečių ir kaimo gyventojų, tarp fabrikantų ir finansininkų, tarp amatininkų ir nekvalifikuotų darbininkų, tarp rasinių ir religinių grupių nėra tokie pat realūs ir gyvybingi, kaip šis tariamas konfliktas tarp kapitalistų ir proletariato?

Marksizmo pagrindinė idėja yra klasių kova, kurioje leistini visi metodai. Štai kodėl, kur tik pakyla politika, ji tampa tokia apkartusi ir purvina, kad sunaikina bet kokį tautos moralinės vienybės jausmą, kuris anksčiau sušvelnino konfliktus tarp grupių. Štai kodėl ją reikia kovoti iki mirties.

Bet, kas nors sakys, ar komunistinis eksperimentas Rusijoje nieko vertingo nepasiekė? Ir ar nėra jokio panašumo tarp komunizmo ir fašizmo „diktatūrų“?

Neįmanoma suprasti komunizmo raidos Rusijoje, jei neatskiriame dabartinio vadinamojo „bolševizmo atsitraukimo“ etapo nuo ankstesnio etapo, kuriame doktrininis komunizmas turėjo visišką viešpatavimą. Šiam ankstesniam etapui buvo būdingas precedento neturintis tautos žmogiškųjų ir materialinių išteklių – ūkininkų, technikų ir mokytojų, galvijų, mašinų, pastatų ir meno lobių – naikinimas dėl klasių karo teorijos. Tas pats reiškinys pasireiškė Ispanijoje ir kitur, kur bolševizmas užgrobė valdžią. Kai po maždaug dešimties metų gamyba pasiekė tokį žemą lygį, kad atrodė, jog pasiekta žmogaus ištvermės riba, doktrinos buvo iš esmės atsisakytos; ir, pasitelkus kapitalistinius kreditus, užsienio technikus ir mašinas bei stachanovinį darbininkų varymą, buvo pradėtas naujas statymas. Žinoma, nuomonės pasikeitimas toli gražu nėra baigtas. Vienas iš to simptomų, atrodo, yra dabartinis konfliktas tarp Stalino, tvirto ir nedoktrininго plėšiko iš Kaukazo, ir žydų gaujos, kuri iki šiol kontroliavo Rusiją ir dabar yra iš esmės sunaikinta. Rusija neatsisakė Kominterno ir marksistinio pasaulinės revoliucijos idealo. Tačiau pati ji, regis, tyliai atsisakė turtų išlyginimo ir proletariato diktatūros bei kuria galingą...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

nacionalistinė valstybė. Stalino valdymo laikais atsirado savotiško gėdingo fašizmo su kaltės graužatimi ženklų. Jei tai turėjo būti pabaiga, kokia kaina ji buvo pasiekta! [4]

„Fašizmas“ atsirado dėl liberaliosios demokratijos nuosmukio ir kaip atsakas į bolševizmo grėsmę. Kitaip nei bolševizmas, tai nebuvo akademinės teorijos įgyvendinimas praktikoje; jis atsirado reaguojant į realią situaciją ir todėl gali būti suprantamas tik atsižvelgiant į du pasaulinius judėjimus, kuriuos jis turi pranokti. Iš pradžių tai buvo savotiška instinktyvi europiečio reakcija į netvarkos, materializmo, plutokratijos ir kosmopolitizmo jėgas. Jis sutampa su komunizmu, absoliučiai neigdamas, kad egzistuoja iš anksto nustatyta harmonija, dėl kurios didžiausia laimė kyla iš didžiausios kiekvieno laisvės. Tačiau tai yra viskas, ką jis turi bendro su komunizmu. Jis laikosi radikaliai kitokio požiūrio nei komunizmas ir liberalioji demokratija į „laimę“, kurią turi užtikrinti valstybė. Mat jis suvokia tautą kaip organišką daugelio skirtingų funkcinių grupių vienybę; kiekviena iš jų yra tam tikras unikalus indėlis į tautą, turintis savo gyvenimo tipą, kurį reikia puoselėti. Jei sutrikdomi tinkami santykiai tarp šių grupių, valstybėje negali būti ilgalaikės laimės ar tvirtumo. „Mes galėtume“, – sakė Platonas, – „padaryti savo puodžius daug laimingesnius, leisdami jiems gulėti ant sofų prie ugnies, valgyti ir gerti bei sukti savo ratą, kada jie užsinorės. Bet nepatarkite mums to daryti, nes mūsų puodžiai nebebūtų puodžiais, o mūsų ūkininkai – ūkininkais.“ [5]

...

Be to, Burke'o žodžiais tariant, tauta suvokiama kaip „ne tik gyvųjų, bet ir gyvųjų partnerystė su mirusiaisiais bei su tais, kurie dar negimė“. Jei tai yra kažkas, kas išlieka, su žmonių ir gamtos ištekliais, kurie gali būti švaistomi arba kuriuos galima padaryti derlingesnius.

Kiekvienoje „fašistinėje“ šalyje įsigalėjo judėjimas, siekiantis kuo geriau išnaudoti nacionalinį turtą, kaip senasis kilmingasis žemvaldis darė iš savo šeimos ir turto.
Tai vadinama kraujo ir žemės religija.

Akivaizdu, kad šie judėjimai negali pripažinti neribotų daugumos teisių. Pavyzdžiui, jie negali leisti dabartinei miestiečių daugumai sunaikinti kaimiečius ar mėgautis didžiausiais įmanomais dabartiniais turtais būsimos valdžios sąskaita. Blogybės, kurias atneša trumparegiškų daugumų valdymas – viešojo sąžiningumo ir savipagalbos dvasios nykimas, šeimos, protinio ir fizinio pasirengimo nykimas, žemių, miškų ir laivų nykimas – gali būti išgydytos tik suteikiant vadovams didelę veiksmų laisvę ir nepriklausomybę.

Fašizmas akivaizdžiai turi ir skiria pagrindines pastangas silpniausių nacionalinės grandinės grandžių stiprinimui, tai yra, labiausiai spaudžiamų grupių sąlygų gerinimui. Tačiau jis negali pripažinti lygybės tarp tinginių ir aktyvių, tarp vaizduotės lavinimo ir įprastinio darbo, net kaip tolimos idealo. „Fašizmas teigia nekintamą, naudingą, vaisingą žmonių nelygybę.“ (Mussolini).

Liberaliąją demokratiją paralyžiuoja funkcinių grupių konkurencija, kurių egzistavimą ji apsimeta ignoruojanti. Fašizmas jas pripažįsta ir jomis grindžia savo atstovaujamąją sistemą, tikėdamas, kad gali įveikti jų potencialius konfliktus sustiprinto nacionalinio vienybės jausmo ir „lyderystės principo“, individualios atsakomybės principo, dėka. „Demokratija“ – anoniminės daugumos kontrolės principas – „išgyvena savo išbandymą tiek pramonės, tiek politikos srityje.“ [6]

Ekonomikos srityje fašizmo tikslas, atitinkantis jo bendrą požiūrį, yra pasiekti kuo didesnį visų gamintojų saugumą ir stabilumą, o ne maksimalią pasirinkimo laisvę.
******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

vartotojams. Todėl tarptautinė prekyba turi būti sumažinta iki pavaldinės ir pagalbinės pozicijos nacionalinio planavimo labui. O etiniai sumetimai – sumetimai dėl to, kokį gyvenimo būdą reikėtų skatinti arba atgrasyti – dažnai turi nusverti ekonominius.

Fašistiniame nacionalizme nėra nieko, kas būtų nesuderinama su gerai suprantamais kitų tautų interesais. Jos užsienio politika grindžiama principu rūpintis savo reikalais ir būti iš tikrųjų pasirengusiam kovoti už tam tikrus gerai žinomus gyvybiškai svarbius interesus ir tik už juos. Ji natūraliai prieštarauja Tautų Sąjungos demokratiniams, lygiateisiškiems ir universalistiniams principams. Ji nori draugiško bendradarbiavimo su tomis koordinuotomis tautomis, su kuriomis iš tikrųjų turi bendrų interesų, pagrįstų planingu galimų trinties priežasčių pašalinimu. Ji nori lyderystės tarptautiniuose reikaluose kaip ir savo šalyje. Europoje jos užduotis – atkurti Europos Koncertą, kurį sugriovė Tautų Sąjungos įkūrėjai.

Galiausiai galime pabandyti atsakyti į taip dažnai girdimą prieštaravimą, kad fašizmas visiškai pajungia individą valstybei, gyvą būtybę – nerealiai abstrakcijai. Atsakymas į tai slypi jau ankstesniuose teiginiuose. Fašisto manymu, vyriausybė egzistuoja ne tik tam, kad padidintų atskirų piliečių laimę. Ji yra ilgalaikės nacionalinės kultūros ir materialinių išteklių, kurie sudaro jos būtiną pagrindą, patikėtinė. Be jos individas būtų niekas; jis negali jos atsisakyti net palikęs valstybės teritoriją; tai yra visa protėvių tradicijų suma, kuri skiria jį nuo akmens amžiaus žmogaus. Vyriausybė, kuri užtikrina darnų skirtingų kultūrą turinčių grupių vystymąsi ir neleidžia joms viena kitą sunaikinti, turi pretenzijų į mūsų ištikimybę. Tačiau valstybė yra tik mechanizmo dalis, tik „konteineris“, kaip sakė Hitleris, žmonėms, suvokiamiems kaip ilgalaikis biologinis ir kultūrinis darinys. Fašizmas nėra etatiškas; skirtingai nei hegeliečiai, jis negarbina „valstybės kaip tokios“.

Istoriškai žvelgiant, jis pateikia analogiją su senovės Europos valstybės forma, kokia ji buvo „prieš Orontui pradedant tekėti į Tiberį“ – prieš abstraktaus individualizmo iškilimą ir išsigelbėjimo troškimą kitame gyvenime. Vėlgi, jis pateikia analogiją su feodalizmu, jo koncepcija, kad valdžia turi būti grindžiama asmeniniu žmogaus lojalumu žmogui – pirmykšte teutonų comitatus idėja . Be to, jis primena viduramžių gildijų tikslą reguliuoti gamybą visų gamintojų kategorijų interesais. Kaip ir kiekvienas didelis judėjimas, jis turi savo šaknis praeityje. Tačiau tai nėra vien grįžimas prie pasenusių sistemų. Jis nesuprantamas be iš esmės modernių tautybės, rasės, savanoriškų prekybos asociacijų, nuosavybės atskyrimo nuo valdymo, atsakomybės be kaltės idėjos, sąveikaujančių kultūrų, o ne „vieno kelio“ civilizacijos, ir daugelio kitų sampratų.

[7] Jis yra ištisai modernus ir mūsų laikų kūrinys. Prieš penkerius metus daugeliui iš mūsų atrodė, kad nėra kito pasirinkimo, išskyrus nelabai priimtinas alternatyvas – individualistinę liberaliąją demokratiją ir marksistinį socializmą. Dabar yra trečia alternatyva.

---

[1] Ši trečioji aksioma, kaip pažymėjo M. Haldv, įgauna dvi formas. Pagal vieną versiją, maksimalus socialinis pasitenkinimas automatiškai kyla iš maksimalios individualios laisvės, kad ir kokie būtų visuomenės įstatymai ir institucijos. Kita vertus, norint pasiekti šį didžiausią pasitenkinimą, būtini tam tikri teisiniai apribojimai. Dauguma rašytojų ne visai nuosekliai laikosi vienos ar kitos versijos; tačiau jie neabejoja nei tikslu, nei priemonėmis – individuali laisvė kuo mažiau ribojama.
(E. Halevy: Filosofinio radikalizmo augimas.)

[2] J. Bentham: Moralės ir įstatymų leidybos principai. Follett: Naujoji valstybė, p. 27.

[3] Palyginkite Aristotelį. Politika III, 9 ir 12: Teisingumas yra vienodas elgesys su lygiais ir nevienodas elgesys su nelygiaverčiais. Žmonės praleidžia vieną ar kitą veiksnį, kaip jiems patogu; nes jie nėra geri teisėjai savo byloje.“ Tačiau tai neturėtų mūsų atleisti nuo pareigos spręsti kuo geriau.

[4] Pats Stalinas atrodo labai skirtingas tipas nei „senieji bolševikai“ – Rusijos žydų viršininkai. Stebina tai, kad šie du iš tikrųjų...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Rusijos revoliucijos išugdyti didikai „nebuvo žydai“. Tačiau mes nežinome, kokio masto buvo Stalino įtaka
uošvis Lazarus Moisejevičius Kaganovičius, kuris, regis, yra antras pagal dydį žmogus valstybėje.

[5] Platonas: 420 m. rugsėjis. Burke'as: Apmąstymai apie Prancūzijos revoliuciją.

[6] Milleris ir Campbellas: Finansinė demokratija, neseniai dviejų Liverpulio universiteto ekonomistų atliktas tyrimas apie finansų sistemos veikimą. Britų pramonės įmonės.

[7] A. Toynbee: Istorijos studija. T. I, p. 149 fl.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Karas Ispanijoje,
autorius generolas majoras JFC Fulleris

Būdamas kareiviu ar žurnalistu, dalyvavau keturiuose karuose – Pietų Afrikos kare, Antrajame pasauliniame kare, Italijos-Abesinijos kare ir galiausiai dabartiniame Ispanijos kare – ir kiekvienas iš jų man pasirodė nepaprastai skirtingas.

Priežastis akivaizdi – jų priežastys skiriasi; tačiau visuomenės nuomone, taip nėra akivaizdu, kad šios priežastys savo ruožtu daro didelę įtaką karo formai.

Pavyzdžiui, paskutiniojo iš šių karų atveju visuotinai pripažįstama, kad jo priežastys yra politinės; tai yra, kad tai dviejų valdymo sistemų, palaikančių aiškiai apibrėžtas, tačiau nesuderinamas pažiūras, susidūrimas. Ar tai tiesa? Nemanau, nes nors politika vaidina ne menką vaidmenį, pagrindinį vaidmenį neabejotinai atlieka kultūra, o tai, jei esu teisus, reiškia, kad šio karo priežastys yra daug gilesnės nei politinės putos, dengiančios jo paviršių.

Todėl manau, kad nesuprasime, kas vyksta, nebent į tai žiūrėsime kaip į kultūrų susidūrimą, taip pat kaip į politinių teorijų ir ginkluotųjų pajėgų susidūrimą.
Iš šių kultūrų yra trys:

Pirma, reakcinga istorinė Ispanija – sustabarėjusi bažnyčia, silpna aristokratija ir merdintis buržuazija. Antra, revoliucinė Ispanija – reakcija į šią inerciją, kurią reprezentuoja socialistai, anarchistai ir komunistai, daugiausia pasiskolinę savo idealus iš užsienio šaltinių – Marksas, Bakuninas, Trockis ir kiti. Trečia, hipotetinė ateities Ispanija; apie kurią svajojo ne Primo de Rivera, kuris buvo ne kas kita, kaip karinis diktatorius, o jo sūnus Chosė Antonijus, kurį neseniai nužudė raudonoji vyriausybė.

1933 m. šis jaunuolis, nors iš tikrųjų ir nesukūrė Ispanijos fašistų judėjimo, suvienijo Falange Espanola de las JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista – aktyvių nacionalinių sindikalistų komitetus) ir suteikė jam gyvybę bei formą. Jo chartiją jis išplėtojo dvidešimt septyniais punktais, kuriuos galima suskirstyti į keturias pagrindines dalis:

Nacionaliniai pamatai. Ispanija yra aukščiausia visų ispanų realybė. Bet koks separatizmas yra nusikaltimas. Todėl tikslas yra Ispanijos vienybė, ir ši vienybė ne tik nepripažįsta nei tarptautinės izoliacijos, nei užsienio tarpininkavimo, bet ir reikalauja ugdyti karines dorybes bei sukurti galingą armiją ir laivyną.

Politiniai pagrindai. Valstybė turi būti totalitarinio pobūdžio, joje bus panaikintos visos politinės partijos. Parlamentinę sistemą turi pakeisti korporacinė sistema. Reikalinga politinė drausmė, tačiau privati iniciatyva yra būtina tol, kol ji suderinama su kolektyviniais nacionalistinės-sindikalistinės valstybės interesais.

Ekonominiai pagrindai. Kapitalistinė sistema, „kuri ignoruoja žmonių poreikius, dehumanizuoja privačią nuosavybę ir paverčia darbininkus beformėmis masėmis, kurioms gresia kančia ir neviltis“, yra atmetama. Taip pat atmetama ir marksizmas. Stiprieji nebeturi valdyti silpnųjų.
Pripažįstama privati nuosavybė ir teisė į darbą. Valstiečių gyvenimo lygis turi būti keliamas steigiant šeimos ūkius, o žemės ūkis ir galvijų auginimas turi būti racionalizuoti.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Moraliniai pamatai. Valstybės pamatai yra vienybė, drausmė ir karinis mokymas.
Švietimas turi būti organizuojamas taip, „kad dėl ekonominių išteklių stokos neprarastų nė vienas talentas“. Turi būti įtraukta katalikiška dvasia, išlaisvinta nuo politikos, o gyvenimas turi būti laikomas pareiga, „kurią reikia gyventi išaukštinto tarnavimo ir aukos dvasia“.

KARAS ISPANIJOJE

Priešingai nei daug rašė britų spauda, šis judėjimas mažai ką turėjo bendro su sukilimo protrūkiu praėjusių metų liepą. Tuo metu jis dar buvo žengimo į priekį, tačiau per pastaruosius aštuonis mėnesius jo augimas buvo stebuklingas. Šiandien jo narių ir šalininkų skaičius siekia milijonus, iš kurių 180 000 yra susibūrę į miliciją. Šio augimo mastą gerai iliustruoja faktas, kad judėjimas dabar leidžia devyniolika dienraščių ir trisdešimt savaitraščių.

Prasidėjus sukilimui, generolo Franco tikslas, regis, buvo kiek miglotas.
Tai buvo maištas prieš nepakenčiamas sąlygas – iš tikrųjų tvarkos maištas prieš anarchiją; nes gyvybė ir turtas nebebuvo gerbiami, o bažnyčios kasdien buvo plėšiamos ar deginamos. Atrodytų, kad jo tikslas buvo beveik vien karinis – atkurti tvarką, tačiau kokia tai buvo valdymo forma, neaišku. Jei jo pergalė būtų buvusi greita, ji greičiausiai būtų lėmusi karinės diktatūros, panašios į Primo de Rivera, įkūrimą.

Išsilaipinęs Ispanijoje, jis susidūrė ne tik su visiška sumaištimi, bet ir su visišku vienybės bei tikslo trūkumu tarp frakcijų, kurios siekė jo paramos. Pavyzdžiui, Liaudies akcijos (Accion Popular) arba Gil Robles partija buvo uoliai katalikiška ir pasinėrusi į krikščioniškąjį socializmą; ji neturėjo apibrėžtos politikos, buvo politiškai amorfiška ir priklausė Bažnyčiai. Taip pat buvo Requetes, arba karlistai, kurių šūkis yra „Dievas, Šalis ir Karalius“. Jie tikėjo absoliučiu suverenitetu, korporacine valstybe ir buvo aršiai antiparlamentarai. Be jų, buvo monarchistai ir kitos frakcijos, iš kurių svarbiausia buvo Falange. Visas šias įvairias partijas ir judėjimus jis turėjo absorbuoti.

Kol kas tai nebuvo sunku, nes raudonieji privertė juos konsoliduotis. Todėl jų vienintelis priešas, demokratų, respublikonų, komunistų, anarchistų ir kitų maištininkų mišinys, Ispanija, yra traukiamas Vokietijos ir jos sąjungininkės Italijos link, lygiai taip pat, kaip Prancūzija yra traukiama Rusijos ir jos pusiau sąjungininkės Anglijos link. Tiesą sakant, vėl vyksta okultinis karas prieš Vokietiją, siekiant užsitikrinti Prancūzijos saugumą, kaip buvo kovojama prieš metus per Italijos-Abisinijos konfliktą.

Apie šią vidinę kovą spaudoje mažai girdima; tačiau ji vadinasi „nesikišimas“, kuris iš tikrųjų reiškia nebendradarbiavimą su Burgosu ir Prancūzijos bendradarbiavimą su Valensija siekiant smogti Vokietijai. Jei tarptautinė Ispanijos „blokada“ būtų nešališka, mažai abejonių, kad ji būtų palanki nacionalistų reikalui; tačiau taip nėra, nes sąžiningumas nėra būdingas šiuolaikinei Prancūzijai.

Nors visada labai sunku, ypač karo metu, nustatyti tiesą, beveik neabejotina, kad Prancūzijos pagalba raudoniesiems buvo per didelė ir pelninga, nes už kiekvieną pagalbą buvo sumokėta auksu. Kad ir kur keliautum po Baltąją Ispaniją, girdėti tą pačią istoriją, būtent, kad Prancūzijos pagalba raudoniesiems buvo daug svarbesnė nei Rusijos. Kad nuo praėjusių metų liepos mėnesio Prancūzija per Pirėnus perdavė trisdešimt–keturiasdešimt tūkstančių raudonųjų tarptautinių kovotojų ir kad ši prekyba vis dar tęsiasi. Kad prancūzai vien Bordo spausdino ispaniškus pasus ir kad jie išduoda iš anksto datuotas sutartis „specializuotiems“ darbuotojams, kad jie galėtų patekti į Raudonąją Ispaniją. Be to, kad didelis skaičius tarptautinių karių yra perleidžiami per ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

pasienyje kaip repatrijuoti pabėgėliai arba siunčiami į Katalonijos uostus kaip krovininių laivų, kuriais jie keliauja, nariai. Per Andorą siunčiama šaudmenų; kasdien sieną kerta sunkvežimiai su benzinu; Prancūzijoje yra Raudonųjų aviacijos mokykla, o ginklai kontrabandos būdu gabenami į Bilbao.

Nepaisant viso to, tikimybė, kad laimės Nacionalinė Ispanija, neabejotinai yra, nes Franco politika yra kūrybinga, o raudonųjų – ne.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Generolo Franco kalba

Transliacija 1936 m. spalio 1 d., perimant valstybės vadovo įgaliojimus

GSVEIKINIMAI visiems jums, klausantiems karo naujienų savo namuose ar fronte, galvojantiems apie savo namus ar raudonųjų rajonus, su ilgesiu laukiantiems mūsų kariuomenės atvykimo ar už mūsų sienų, nerimastingai sekantiems mūsų likimą – sveikinimai iš Kastilijos radijo mikrofono!

Nekalbėsiu apie karą, nes prisiimti valstybiniai įsipareigojimai verčia jus papasakoti apie mūsų laukiantį darbą.

Nereikia aptarinėti jokios utopijos ar dalinti savo vilčių išsipildymo į griežtus etapus. Tačiau norint kalbėti apie savo ketinimus, pirmiausia reikia trumpai apžvelgti praeitį, kad galėtume pasinaudoti savo patirtimi ir naudingai įgyvendinti savo sprendimus.

Ispanija, kurios vardą šaukiu su visa sielos atsidavimu, daugelį metų kentėjo nuo daugybės negalavimų, iš kurių ne mažiau žalinga buvo nesubalansuotų intelektualų įtaka, kurie bandė pažeminti mūsų rasės mąstytojų prestižą ir žvelgė už mūsų sienų, kad į Ispaniją įneštų visokių egzotiškų ir destruktyvių idėjų, kurios buvo įsišaknijusios kitose šalyse. Demoralizuojanti literatūra, demagoginės doktrinos, kartus rasizmas, defetistinių idėjų skverbimasis ir istorijos iškraipymas – visa tai ir dar daugiau supurtė mūsų patriotizmo pamatus, todėl praradome pagrindinius savo tautos bruožus, gėdydamiesi savo dabarties, pamiršdami savo praeitį ir bijodami savo ateities.

Pasiekus moralinį rasės žlugimą, šiems žmonėms nebuvo sunku parduoti šalį aukcione ir už ją didžiausią kainą pasiūliusiam užsienio pirkėjui. Mūsų prekyba pradėjo rodyti debetą, o ne kreditą, o mūsų žemės vaisiai buvo traktuojami kaip kokios nors užkariautos kolonijos vaisiai, tuo pačiu skatinant pseudopacifizmą, siekiant susilpninti bet kurio galimo išvaduotojo kalaviją. Atsirado netikrų pranašų, kurie, sėdami neapykantą ir klasių karą, žadėjo žemę valstiečiams, diktatūrą darbininkams ir autonomiją mūsų provincijoms.

Šie žmonės, visiškai ciniški, jei būtų įgiję valdžią, būtų atėmę žemę iš valstiečių, laisvę iš darbininkų ir visas viltis dėl autonominio lankstumo iš provincijų.

Ir dabar mūsų Naujoji Ispanija, įvertindama savo užduoties mastą, žengia į savo išsivadavimą, pasiryžusi socialinio bendradarbiavimo dvasia parodyti, kad teisėtvarkos atkūrimas yra išankstinė sąlyga ir patikimas kelias į laisvę, kurios nauda bus teikiama visiems jos žmonėms tiek tėvynės teritorijoje, tiek už jos ribų.

Ispanija save organizuoja daugiausia pagal totalitarinę koncepciją, pagal kurią jos vietinės institucijos užtikrins jos tautiškumą, vienybę ir tęstinumą. Šių naujų valdžios metodų taikymas nereiškia, kad mūsų režimas bus išimtinai karinio pobūdžio; priešingai, mūsų sistema sukurs hierarchinį režimą, kuriame pasireikš visi šalies pajėgumai ir energija.

Ispanijos provincijų asmenybė turi būti gerbiama, laikantis senosios nacionalinės tradicijos mūsų klestėjimo laikais; visada su sąlyga, kad tai prisideda prie nacionalinės vienybės.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Ispanijos savivaldybė atgaus savo istorinę svarbą, kad galėtų atlikti savo funkcijas.
jos senovės funkcijos kaip vienetas mūsų viešajame gyvenime.

Panaikinus visuotinę rinkimų teisę su jos pražūtingomis vietinėmis ir nacionalinėmis pasekmėmis bei jos priespauda per sąjungas ir politinius interesus, mes pasirūpinsime, kad tautos valia pasireikštų per tuos techninius ir korporacinius organus, kuriuose geriausiai ugdomi šalies poreikiai ir idealai.

Augant naujosios Ispanijos valstybės galiai, bus pasiekta ir decentralizacija, kad rajonai, savivaldybės, asociacijos ir asmenys galėtų naudotis kuo platesne laisve, atsižvelgdami į aukščiausius valstybės interesus.

Socialiniu požiūriu darbas gaus absoliučią garantiją, kad netaps kapitalizmo vergu, jei tik netaikys tų aršių ir kovinių metodų, kurie abipusį bendradarbiavimą daro neįmanomą. Darbininkas vertas savo užmokesčio: bus ne tik užtikrintas darbo užmokestis, bet ir išlaikytas visas iki šiol užtikrintas darbo užmokesčio padidėjimas. Pripažinus darbininko teises, jis prisiims atsakomybę už lojalių bendradarbiavimą su elementais, kurie kuria nacionalinį turtą.

Visi ispanai bus įpareigoti dirbti pagal savo sugebėjimus. Naujoji valstybė negali
įsileisti bet kokius parazitus.

Valstybė suteiks Katalikų Bažnyčiai jai priklausančias teises ir privilegijas, taip gerbdama mūsų tradicijas ir daugumos Ispanijos žmonių tikėjimą; tačiau valstybė neleis jokiai išorinei jėgai kištis į konkrečias vyriausybės funkcijas.

Kalbant apie pajamas, valstybė organizuos teisingą mokesčių paskirstymą, užtikrindama, kad
jų našta krenta ant tų pečių, kurie geriausiai gali ją panešti.

Kalbant apie žemės ūkį, šeimos valdos bus įkurtos įkurdinant žemdirbį ne kokios nors hipotetinės nuosavybės sistemos, o tiesioginės ir nuolatinės pagalbos, kurios tikslas – suteikti valstiečiui nepriklausomybę, būdu. Nuolatinė mūsų darbo dalis bus nukreipta į šį tikslą. Žemės ūkio darbininkas gaus dalį to, ką miestas šiandien pasisavina kaip atlygį už savo komercines ir kanceliarines paslaugas.

Kalbant apie tarptautinius reikalus, tikimės gyventi taikoje su visomis tautomis, atverdami platų draugystės su visu pasauliu horizontą. Yra viena griežta išimtis: neturėsime jokių ryšių su Socialistinių Sovietų Respublikų Sąjunga, kurios politika turėjo tokių pražūtingų pasekmių žmonijai ir civilizacijai.

Esu tikras, kad ši didvyrių ir kankinių šalis, susidūrusi su sunkumais, parašys dar vieną šlovingą istorijos puslapį ir ras sprendimą, kuris nebus nei iš rytų, nei iš vakarų, o bus tikrai ispaniškas.

Ispanai, tegyvuoja Ispanija!

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Ezros Poundo knyga „Ekonominės ortologijos link“

Abejonės dėl vadinamosios ortodoksinės ekonomikos prigimties , t. y. ar ją reikėtų laikyti nuoširdžiu tyrimu, ar nusikalstamu ir klaidinančiu melu, šiandien gali būti laikomos mažiausiai 50 metų pasenusiomis. Šiandien ortodoksijos pasekėjais gali būti tik paprasti, akli ir nesąžiningai veikiantys karjeristai.

Niekam, kas rimtai tyrinėja kokią nors temą, negali prireikti 15 metų, kad sužinotų apie matomus ir įprastus reiškinius.

Teigti, kad ekonomika nėra mokslas, yra tiesiog defetizmas ir gali sukelti tik painiavą. Praėjusio amžiaus viduryje aeronautika ir radijas dar negalėjo būti vadinami mokslais (nors 1864 m. pabaigoje kažkoks Loomisas sugebėjo perduoti elektros signalus iš vieno laivo į kitą nenaudojant laidų).

Šiandien rimti vyrai gali atskirti tą ekonomikos dalį, kuri yra mokslas (žinių sritis – epistema), nuo tos dalies, kuri yra technė arba įgūdžių sritis (per dažnai – gudrybė).

Galima sakyti, kad laivo valdymo menas nėra tikras mokslas: tačiau laivo valdymo mokslas
Navigacija egzistuoja ir yra tobulinama: nuo paprasto laivo kompaso iki giroskopo.

Atrodo natūralu, kad ekonomikos straipsniuose gausu painiavos, kai pagalvoji, kad ekonomikos studijas iš tikrųjų atliko empiristai – žmonės, neturintys rimto terminologinio pasirengimo. Pavyzdžiui, pagalvokite apie rimtus ir sąžiningus anglosaksų pasaulio rašytojus, kurie sukūrė gyvą ekonomikos mokslą. Soddy, Nobelio fizikos premijos laureatas; Douglasas, inžinierius, „Westinghouse“ vadovas Indijoje; Larranaga, kelių inžinierius; Orage'as, žurnalistas, kurį Douglasas atvertė į savo tikėjimą; Kitsonas, Kitsono lempos išradėjas; Gesellas, verslininkas ir t. t. Visi jie praktiški žmonės!
Pasakyti, kad jie atrado mėnulį, nieko nereikštų, bet jie iš naujo atrado tikrąjį mėnulį, o profesoriai tęsia savo vaikišką žaidimą su scenos rekvizito mėnuliu; iliuzionistai, galintys apgauti publiką tik savo kabinose.

Kad susidarytume vaizdą apie vadinamosios ortodoksinės ekonomikos pradininkų mąstyseną, paimkime, pavyzdžiui, Ricardo frazę (žinoma, nemirktelėdami atkreipdami dėmesį į tai, kad jis pripažino popierinių pinigų vertę): „Nėra prekės, kurios gamybai nereikėtų daugiau ar mažiau darbo.“ Atrodytų, kad Davidas Ricardo niekada nebuvo vištidėje ir kad kiaušinis buvo išbrauktas iš jo ekonominės sistemos. Tiesiog kaip maistinės vertės (gyvybinės vertės) matas kiaušinis buvo ankstesnis nei kainų indeksas. Tiesiogiai stebėdamas gamtos reiškinius, vidutinis žmogus klysta mažiau nei būdamas prikimštas prie galvos logaritmais ir bankininkystės mitologija. Ir aš nejuokauju! Kiaušinio vertė auga ir mažėja priklausomai nuo alkio ir sotumo.

Aristotelis mums paliko neaiškios ir sudėtingos reikšmės žodį: xpeia – naudingumas, pageidautina, kurį Rackhamas, savaime suprantama, iš Kembridžo, verčia kaip paklausą. Mokslininkas mūsų neapšviečia. Aristotelis buvo teisus, bet norėjo pasakyti, kad piniginio vieneto vertė „yra verta to, ką galite už jį gauti“. Visiškai tiesa, bet to negalima pavadinti moksline terminologija.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Studentas gali nueiti į biblioteką ir perskaityti 500 apsimestinių ekonomikos traktatų, nerasdamas nė vieno, kuris prasidėtų euklidine lentele, kurioje pateikiami dažniausiai vartojamų, pagrindinių ir būtiniausių terminų, skirtų aptarti ekonominius klausimus, apibrėžimai.

Pradėkime, pavyzdžiui, nuo termino „pinigai“. Aristotelis jį apibrėžia prastai, tiksliau, visai neapibrėžia, o kalba apie jį iš tikrųjų neapibrėždamas. Ir žmogus jau 20 amžių išliko šioje pusiau nežinomybės būsenoje.

Pabandysiu pateikti keletą apibrėžimų, nors ir suprantu, kad jie nebus labai naudingi, kol kokia nors akademija ar kongresas, o dar geriau – rimtų ir autoritetingų specialistų grupė, nepripažins šio leksikografinio darbo pagrįstumo.

Nekaldintas auksas nėra pinigai; piniginio aukso mainai į kitas prekes iš esmės yra savotiški mainai: tam tikro prekių kiekio arba tam tikro svorio mainai į iš anksto pasvertą ir išmatuotą metalą.

Esminė pinigų savybė yra ta, kad juos galima išmatuoti ir kad jie gali būti naudojami kaip matavimo priemonė. Net ir keičiant tauriojo metalo diską į prekes, būtent valstybės antspaudas lemia, kad tai yra pinigai. Vyriausybė, kuri sakytų: „Negalime tiesti kelių, nes neturime pinigų“, būtų tokia pat juokinga, kaip vyriausybė, kuri sakytų: „Negalime tiesti kelių, nes neturime kilometrų“.

Pabandykime apibrėžti, kas yra pinigai. „Pinigai yra išmatuotas reikalavimas.“ Pinigai yra nuosavybės teisė arba išmatuotas reikalavimas. „Pinigai yra bendro pobūdžio reikalavimas.“ Pinigai yra nuosavybės teisė, kuri nėra konkreti (kaip traukinio bilietas, užeigos čekis, garlaivio bilietas, suteikiantis teisę į transportą, maistą, kajutę ir pan.). Jie yra bendro pobūdžio. Be to, pinigai yra keičiami, tai yra, juos galima perleisti iš vieno asmens kitam be formalumų. Jie neturi palūkanų, kaip valstybės obligacijos, geležinkelio obligacijos ar bet kurios „anoniminės bendrovės“ obligacijos.

Panagrinėkime terminą „kreditas“. Sakoma, kad žmogus turi kreditą, kai manoma, kad galės mokėti grynaisiais, ir kai manoma, kad jis nebandys išvengti mokėjimo ar atidėlioti jo. „Skola“ nėra visiškai priešinga „kreditui“. Iš tiesų kreditas dažnai yra galimybė skolintis ir ne visada būtinai reiškia jau susidariusios skolos priešingybę. Todėl susiduriame su dviprasmišku terminu.

Galiausiai, panagrinėkime „infliaciją“. Tarp ortodoksinių teiginių pusinių tiesų kelios yra pagrįstos natūraliais ir pasikartojančiais reiškiniais. Visų pirma, reikia atskirti vadinamąją infliaciją nuo tikrosios infliacijos, kuri įvyksta, kai išleidžiami pinigai, „atitinkantys“ prekes ar paslaugas, kurių niekas nenori, arba viršijantys norimą kiekį. Pinigai neturi vertės, kai jie išleidžiami „prieš“ (t. y. pseudoatitinkantys) prekes ar paslaugas, kurių negalima pristatyti ar įsigyti. Pavyzdžiui, išleisti pinigus „prieš“ sviedinį, kuris sprogo 1917 m., būtų infliacija, o patys pinigai neturėtų vertės, nes niekam nereikia sviedinio ir niekas negali jo pristatyti.

Trumpas tinkamų apibrėžimų sąrašas leistų paprastam žmogui išvengti didžiųjų lupikautojų ir monopolistų apgaulės ir absoliutaus prakeikto bei supuvusio klastingumo.

Iš tiesų, pateikęs pinigų apibrėžimą, tiksliau sakant, rimtą ir teisingą jų sampratą , Soddy, išleidęs keletą neaiškių knygų (tai yra, skaitytojui neaiškių, nors profesoriui Soddy nepaprastai gilių ir brangių), knygoje „ Rytojaus pinigai “ rašo: „Kaip neįsivaizduojama, kad privatūs asmenys turėtų galią rinkti mokesčius, taip ir absurdiška, kad bankai, nepaisydami visų konstitucinių apsaugos priemonių, vien apgaule uzurpuotų šią funkciją.“

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Parlamento ir neturėdami jokių įgaliojimų, taikyti priverstinius mokesčius bendruomenės turtui.“

Pabandykime atskirti šiandieninę Italijos situaciją nuo anglosaksų šalių situacijos. Pabandykime atskirti šalis, kuriose turto perteklius sukelia krizes, nuo šalių, kuriose labai trūksta tam tikrų medžiagų; šiek tiek atsigręšime atgal ir apžvelgsime „naujosios ekonomikos“ istoriją, kurioje vis dėlto yra tiek daug senų žinių ar sąmonės.

Šiandieninėje ekonominėje mintyje yra keturios gyvos srovės: (1) duglasizmas; (2) geselizmas; (3) kanoninė ekonomika, kurios ištakos siekia Šv. Ambraziejų ir kuri išsivystė kartu su Šv. Antoninu; (4)
Korporacinė ekonomika su jos tobulinimo politika (pelkių sausinimas ir kt.), la battaglia del grano, santaupomis, šeimos čekiais, maisto čekiais, darbo čekiais, valstybės kontrole, kaupimu ir kt.

Ortologinė ekonomika, kurią turėtume pradėti, turi atsižvelgti į tam tikrus faktus, kuriuos užgožia vadinamoji ortodoksija. Prekės yra nevienodo patvarumo – kėdės, sūris: Feidijo, Praksitelio ar Botičelio kūriniai yra skirtingo patvarumo. Primityvus žmogus naudojo vieną instrumentą, o civilizuotas žmogus – tuziną.

Man atrodo, kad turime sudaryti rimtų vyrų, kurie šiandien bendradarbiauja ekonomikos moksle, sąrašą, net jei jie yra empiristai, net jei jie savo veikloje padarė vieną vienintelį atradimą ir nebenori jo derinti su istorija ir teisingomis bei pagrįstomis kitų mokyklų, kitų laikų ar kitų ekonomikos sektų idėjomis.

Iš karto pripažinkime, kad tas ir anas pastebėjo garų galią pakelti arbatinuko dangtį. Tai vertinga, net jei išradėjas neišleido enciklopedijos ar didelio fizikos traktato.

Pripažinkime, kad CH Douglas pats atrado nepakankamą perkamąją galią, kurią paskirsto (ir kuri yra paskirstoma) pramonės sistemoje. Jo gamykla perkamąją galią paskirstė lėčiau, nei kūrė „kainas“, t. y. į rinką išmestų prekių. Todėl per mėnesį buvo sukurtas didesnis kainų kiekis, nei buvo paskirstyta perkamoji galia.

Nusikaltėlis, imbecilas ir monopolistas, gyvenantys iš kitų bado, norėtų žmogų padalyti pagal jo kailį. Douglasas vietoj to matė galimybę išleisti perkamąją galią, atitinkančią žmonių pristatomų ir pageidaujamų prekių kiekį. Tame buvo mažai naujo ir daug sąžiningo. Davidas Hume'as jau buvo matęs, kad gerovė priklauso ne nuo bet kurios tautos turimo pinigų kiekio, o nuo to, kad šis kiekis turėtų didėti. Patikslinkime, kad didėjimas turi būti lėtas ir nuolatinis.

Tarp naudingų rašytojų paminėkime MacNairą Wilsoną, kuris išmokė savo visuomenę suprasti, kad bankai neskolina pinigų, o tik žada mokėti. (Pažadas mokėti.) Gesellas, remdamasis laisvųjų mainų požiūriu, atgaivino viduramžių vyskupų brakteatus .
Savo prastovos mokesčiu (pašto ženklais, kurie kas mėnesį turi būti priklijuoti prie banknoto, kad išlaikytų deklaruotą vertę) jis siekė paskatinti apyvartos greitį, o meras Unterguggenbergeris Vergle pademonstravo šios sistemos efektyvumą.

Geselis sunaikino negyvą Markso dalį savo lakoniška fraze: „Marksas niekada nekvestionavo
„pinigai.“ Tai yra, Marksas niekada nekvestionavo pinigų prigimties ir jų neanalizavo.

Geselio sistemos privalumai yra bent jau šie: (1) pseudodemokratinėse šalyse ji gali išlaisvinti tautą, tai yra vyriausybę ir žmones (įskaitant visus gamintojus, nesvarbu, ar jie būtų darbdaviai, ar samdomi darbuotojai) nuo bankų ir lupikautojų valdžios.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Vis dėlto joks grynaveislis gezelitas niekada nesvarstė pinigų už prastovą iš valstybės – ir korporacijos – požiūrio taško.

Įnešant kas mėnesį pašto ženklą, proporcingą vienam procentui banknoto vertės, 8⅓ milijardų tiražas duotų valstybei vieno milijardo pajamų per metus, praktiškai nereikalaujant jokių išlaidų mokesčių surinkimui, kuris būtų automatinis ir beveik visiškai be biurokratinio kišimosi ar manipuliavimo.

Užuot kaupus skolas (astronomines skolas) nacionalinėmis obligacijomis, kaip tai padarė Ruzveltas, kiekviena valstybės skola, kiekvienas valstybės turto nuosavybės dokumentas, užuot padvigubėjęs, būtų panaikintas per 100 mėnesių. (Anglai vis dar moka mokesčius už Vaterlo mūšį.)

Iždo obligacijos galėtų ir toliau likti privačiose rankose kaip taupymo būdas tiems, kurie nori pasirūpinti senatve ir savo šeimomis, tačiau jos būtų laikomos valstybės dividendais vertingiems piliečiams, o ne neišvengiama būtinybe vyriausybei, kuri nori naudoti savo kreditą.

Aš tvirtinu: valstybei nereikia mokėti „nuomos“ už savo kreditą; tai yra, jai nereikia skolintis iš didžiųjų profesionalių lupikautojų, kaip tai daroma beveik kiekvienoje šalyje dėl nežinojimo ir išankstinių nuostatų; pavyzdžiui, mano nelaimingoje šalyje, Prancūzijoje, išgyvenančioje dabartinę didelę moralinę krizę, Anglijoje, dėl tradicijų, priimtų nežinant apie naujus įvykius pasaulyje, galios.

Antroji socialinių kreditorių karta, po empiristų ir išradėjų, išugdė Butchartą, kuris, paskatintas AR Orage'o, išleido pirmąją ekonominės ortologijos knygą „ Pinigai“. Su antruoju tomu „ Rytojaus pinigais“ Butchartui sekėsi mažiau; jis iš tikrųjų surinko septynių skirtingų nuomonių rašytojų darbus, kurie visi buvo pagirti, tačiau jam nepavyko priversti atskirų autorių skaityti vieni kitų esė ir jas susieti. Knyga vertinga daugiausia dėl kai kurių Douglaso raštų perspausdinimo ir dėl šiame straipsnyje jau minėto Soddy puslapio.

Tarp populiarių rašytojų reikia paminėti Irvingą Fisherį ir Christopherį Hollisą. Tačiau reikia išskirti vieną dalyką: Fisheris yra žurnalistas (oficialiai profesorius, bet iš esmės žurnalistas), kuris gerai rašo.
Keturiasdešimt jo „Stamp Scrip“ puslapių nusipelno kiekvieno rimto žmogaus, taip pat ir profesorių, dėmesio.
Fišeris į šią kovą neįsitraukia labai giliai. Galbūt jis optimistas ir bando įtikinti didžiuosius Amerikos lupikautojus tenkintis puse svaro mėsos, užuot Šailokavus paskutinį gabalėlį ir gramą.

Christopheris Hollis parašė labai vertingą knygą „Dvi tautos“ ir tęsė kovą už visuomenę įvairiomis knygomis, kuriose, galima sakyti, jis turi sėkmingą braižą; jis iš tikrųjų yra vienas iš nedaugelio ekonomistų, kuriems pavyksta taip traktuoti pinigų mokslą ir įvairias lupikavimo problemas, kad jų knygos būtų parduodamos ir pasiektų trečiąjį leidimą. Šie etapai priklauso populiariajam švietimui, kuris yra pakankamai būtinas šalyse, kuriose išlieka vadinamosios „daugumos“ vyriausybės.

Wyndhamas Lewisas Anglijos vyriausybę vadina netikra antika. Nors daugiausia buvo rašytojas, satyrikas, neseniai jis išleido didelės sociologinės vertės knygą, skirtą rinktinei auditorijai: „ Suskaičiuokite savo mirusiuosius, jie gyvi“ (pasiruošimas dar vienam Didžiajam karui dėl nieko). Aš tai cituoju ne kaip ekonomiką, o norėdamas parodyti ritmą, kuriuo šios problemos skverbiasi į gyvų, aukščiausio rango rašytojų kūrybą. Keturi geriausi šių dienų Amerikos poetai rūpinasi piniginėmis problemomis (nebe su senuoju „rožiniu“ Webbite'u, Fabianu, Manchesteriu ar Villardu), kaip iš tikrųjų rūpinosi tokie didieji rašytojai kaip Dante, Shakespeare'as, Aristotelis, Hume'as, Berkeley, Montesquieu ir kt.
******el. knygų keitiklis DEMO Vandens ženklai*******

Machine Translated by Google

Kita mąstymo srovė, nukreipta į šias idėjas, atsiskleidžia Šiaurės Amerikos respublikos pamatus įkvėpusių asmenų raštuose, tai yra Jeffersono, Jacksono, Van Bureno, mano Jeffersono ir (arba) Musolinio raštuose, W. L. Woodwardo knygose „Naujoji Amerikos istorija“, tėvo Coughlino ir Bucko straipsniuose arba, tiksliau, geriausioje Coughlino knygos dalyje, pavadintoje „Pinigai“ (p. 211–213).

Sunku būtų pasakyti, kurias angliškas ir amerikietiškas apžvalgas užsienietis turėtų skaityti, nes šių šalių intelektualinis gyvenimas pasireiškia trumpalaikiais leidiniais, kurie pasirodo tik dvejus ar trejus metus (ar net trumpiau), o paskui staiga nustoja egzistuoti arba išsigimsta į savotišką literatūrinę ar ideologinę biurokratiją, įgauna apsauginį atspalvį ir ilsisi dirbtinai sukurtose idėjose. Tačiau turime pastebėti, kad prieš metus anglų fašistai pradėjo leisti labai gyvybingą socialinį-ekonominį periodinį leidinį: „ The Fascist Quarterly“. Tai vienintelė angliška apžvalga, kurioje galėjau perskaityti kitų autorių, tarp kurių yra generolas Fulleris, Joyce'as, Wyndhamas Lewisas, A. K. Chestertonas, J. Jenksas, raštus.

Hugo Fackas, kurio didelis nuopelnas yra tas, kad Teksase savo lėšomis išleido Geselio knygą „Natūrali ekonominė tvarka“ , kai didieji leidėjai nemanė, kad toks leidinys yra geras verslas, savo mažą laikraštėlį „Išeitis“ papildė idėjomis, likusiomis iš „Trūkumo ekonomikos“, nepaisant Loebo „Gausybės diagramos“ išleidimo (žr. Odono Poro atgaivinimą „Rivista del Lavoro“, 1936 m. kovo mėn.).

Šiose liberalios kilmės sektose žodžio laisvė neegzistuoja. Nei geselitų leidiniai, nei oficialūs duglazizmo leidiniai neleidžia atvirai diskutuoti apie ekonomines idėjas. Jie atrodo užhipnotizuoti ir sustingę kaip dekadentiški midijų augintojai. Jie ginčijasi tarpusavyje. Douglasas mano, kad pašto ženklai ant prastovų pinigų yra slegiantis mokestis – nenaudingas ir amžinas, nors suprantamesnis nei Douglaso kredito „panaikinimas“ ar jo nuolaida ir kitos išduoto kredito panaikinimo priemonės.

Gezelitai beveik sadistiškai įniršę vien mintimi, kad visa rasė gali pasipelnyti iš jau mirusiųjų darbo ir iš mokslinių atradimų. (Vertė kyla iš darbo, bet mūsų pirmtakai, kurie čia nevalgė, kad suvartotų jo vaisius, jau atliko daugybę darbų.)

„Figmedis “ (Duglasitas) nenurodo neduglazistų pažangos – link geselių ar korporacinės sistemos. „New English Weekly“ skendi angliškame priemiesčių temperamente, todėl jį labiau nudažo tas blyškus gyvenimas, o ne konkreti ir apibrėžta ideologija. „ New Democracy“ (Niujorkas) buvo naudinga, bet nebėra. Coughlinas atlieka populiarųjį švietimą per savaitraštį, skirtą plačiajai visuomenei, o ne pašauktiesiems (Socialinis teisingumas). Tačiau XV birželio mėnesį jo laikraštyje randu naujienų, kurios arba niekur kitur nespausdinamos, arba joms pateikiamos tik kelios eilutės, paslėptos tarp skandalų ir kamufliažo skilčių. Iš bendro pobūdžio periodinio leidinio „Press“ redaktorių dažnai gaunu kvietimą: Ar negalite rašyti apie nieką kitą, išskyrus ekonomiką?

Trokštu rimto skaitytojo atlaidumo: kalbėjau apie pernelyg skirtingus dalykus.

Šis straipsnis susideda iš dviejų dalių: pirmojoje beveik maldavau ekonomistų apsvarstyti neatidėliotiną tikslios terminologijos poreikį; antrojoje trumpai nurodžiau tam tikrus fragmentiškus, bet nuoširdžius darbus, atrinktus iš daugybės išsibarsčiusių autorių, kurie nėra, bet galėtų būti suderinti, jei būtų galima rasti branduolį, sudarytą iš technikų, pasirengusių prisiimti leksikografinę atsakomybę.

Aš labai pabrėžtinai sakau, kad be sveikos etikos negali būti jokio sveiko proto, jokio mokslinio ******el. knygų konverteris DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

ekonomika. Vien dinamizmo svarstymas, neatsižvelgiant į pinigų politikos tikslą ir objektą, vestų į chaosą. Valios kryptis yra vienas iš ekonomikos mokslo studijų komponentų. Badoglio, sakydamas: „Mūsų auksas yra mūsų kareivių valia ir ginklai“, yra didesnis ekonomistas nei visi Londono profesoriai.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

A. Raveno Thomsono
„Nuosmukio priežastys“

Aš Kelis kartus rašiau „Fascist Quarterly“ ir „British Union Quarterly“ žurnaluose apie artėjančią depresiją, kuri turėjo sekti trumpalaikį atsigavimo bumą, kurį paskatino senieji ekonomistų gaujos nariai. Parodžiau, kaip prekybos ciklas, apimantis pakilimus ir nuosmukius, veikė pastaruosius šimtą metų, nuo pat kapitalizmo įkūrimo, ir rodė reguliarų vidutiniškai devynerių metų laikotarpį, retkarčiais sutrumpėjantį iki septynerių arba pailgėjantį iki vienuolikos. Vidutiniškai kiti krizės metai turėjo būti 1938 m., o dėl neįprasto depresijos gylio tikėtina, kad jie bus atidėti iki 1939 m. Iš tikrųjų krizė prasidėjo metais anksčiau nei įprastai, o kitas nuosmukis jau prasidėjo 1937 m.

Tai nustebino net tuos iš mūsų, kurie buvome įsitikinę, kad „klestėjimas“ negali tęstis ilgai. Tik paskutiniame „Quarterly “ numeryje aptariau perginklavimo ir pigių pinigų poveikį artėjančiai krizei ir, nors pripažinau, kad pernelyg didelė spekuliacija sukėlė per anksti kylantį bumą, maniau, kad perginklavimo postūmis bent jau mus ištvers iki 1938 m. rudens, kai teigiau, kad vien karas, skirtas sukauptai ginkluotei sunaudoti, užkirs kelią nuosmukiui. Iš tiesų, perspėjau apie finansininkų, sąmoningai ieškančių karo kaip alternatyvos nuosmukiui, pavojų.

Tiesą sakant, aš nepakankamai įvertinau Amerikos ekonomikos svorį mažėjančiame finansinės demokratijos pasaulyje ir tai, kad Amerikoje nėra jokios didelės perginklavimo programos.
Būtent iš Amerikos, kaip ir per pastarąjį nuosmukį, sklinda naujoji depresija, ir visas perginklavimo pelno skatinimas nepakankamas, kad Throgmorton gatvė nesureaguotų į dramatišką akcijų vertės kritimą Volstryte.

Nors šis ankstyvas nuosmukis, kaip ir 1907 m., gali būti mažiau intensyvus ir todėl būti mažesnis smūgis kapitalistiniam stabilumui nei vėlesnis ir intensyvesnis nuosmukis, jis turi vieną privalumą – jis įvyko anksčiau, nei karo kurstytojai, nepaisant visų jų pastangų, galėjo mus įstumti į karą. Depresijai stiprėjant, visuomenės susidomėjimas nuo užsienio reikalų vėl nukryps prie neatidėliotinų vidaus problemų, o tarptautinio konflikto pavojus sumažės. Karo, kaip nuosmukio prevencijos priemonės, pavojus jau praeina.

PANIKA VOLSTRITE

Nepaisant mūsų spaudos pastangų tai nuslėpti, šį rudenį Volstryte kilo tokia pat panika, kaip ir 1929 m. rudenį. Lemiamas veiksnys buvo plieno paklausos sumažėjimas kapitaliniams darbams, o „United States Steel“ ir kitų plieno bendrovių akcijų vertės kritimą lėmė akcijos. Šių metų pradžioje „US Steel“ akcijos kainavo 129¼ už 100 USD. Net ir po balandžio mėnesio aukso krizės akcijos vertė gerokai viršijo 100 USD. Nuolatinis kritimas rugsėjį atnešė „US Steel“...

Plieno kaina pasiekė 80. Tada atėjo spalio mėnesio nuosmukis, kai vertės krito diena po dienos. JAV kaina krito. Plieno kaina svyravo nuo 70 iki 68. Trumpas pakilimas ir „juodojo antradienio“ paniškas pardavimas kainą pakėlė iki 54. Nuo to laiko kaina toliau atsigavo ir „US Steel“ kaina vėl pakilo iki maždaug 65, tačiau jau lapkritį kaina vėl krito iki 50, pasirodžius naujiems pranešimams apie sumažėjusią plieno produkciją, kuri dabar sudaro mažiau nei 50 procentų pajėgumų.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Viso to negalima atmesti kaip vien tik akcijų biržos „nervų“. Yra esminės Volstrito nuosmukio priežastys. Vartojimo prekių paklausa kol kas gali būti gerai išsilaikiusi, tačiau kapitalinių prekių paklausa sparčiai mažėja. Perprodukcija, jei dar ne reali, bet kokiu atveju yra potenciali, o pramonininkai nustoja plėsti gamyklas. Dėl to kapitalinių prekių gamintojai, į kuriuos dabar vis labiau įsitraukia plienas, jau smarkiai nukentėjo, o plieno akcijų vertės kritimas, dėl kurio rinka dezorganizuota, yra ne tik rinkos manevras, bet ir pagrįstas sumažėjusio pelno lūkestis dėl sumažėjusios gamybos.

AR RŪZVELTAS GALI PADĖTI?

Plieno miestuose, tokiuose kaip Pitsburgas, nedarbas jau auga, o tai, žinoma, turės įtakos vartojimo prekių paklausai ir padvigubins poveikį investicijoms.
Amerika vėl sparčiai artėja prie klasikinės depresijos, dar nespėjusi tinkamai atsigauti po paskutinės. Jei Ruzveltas įsikiš, ko, regis, kol kas nenori, jis plauks prieš srovę, kaip 1929–1932 m. stengėsi daryti Huveris. Šį kartą, kaip ir 1933 m., pasukti Amerikos keliu bendro pasaulio atsigavimo link nebus lengva užduotis. Šį kartą galingajam prezidentui teks pasitelkti visas jėgas.

Pinigų manipuliacijos, viešieji darbai ir panašiai nepakaks krizei įveikti, iš tiesų, pagal savo įgaliojimus Ruzveltas gali padėti tik milžiniškais valstybės pirkimais, kurie gali būti tokie intensyvūs, kad didžioji dalis Amerikos pramonės būtų perduota vyriausybės nuosavybėn.
Kadangi Ruzveltas neturi galios įgyvendinti fašistinės alternatyvos – valstybės kontrolės pramonei, o jo „Naujasis kursas“ buvo diskredituotas ir iš esmės sunaikintas Aukščiausiojo Teismo sprendimų, jis gali būti priverstas taikyti komunistinį valstybinio kapitalizmo įvedimo metodą. Kiek toli jo žydų patarėjai dirbs šia kryptimi, dar pamatysime.
JAV ir SSRS gali dar labiau suartėti kaip dvi didžiosios materialistinės respublikos, kuriose žydų kontrolė yra svarbiausia.

BRITŲ REAKCIJA

Mūsų konservatorių politikai, nepaisydami visų akcijų biržos žlugimo įrodymų, tikina mus, kad nėra jokių artėjančios „recesijos“ (specialus žodis, sugalvotas visuomenei nuraminti) ženklų, kad Britanija nepatiria tų pačių ekonominių problemų kaip Amerika ir kad perginklavimas padės mums tai įveikti. Visa tai yra nesąmonė, nes visos finansinės demokratijos yra glaudžiai susijusios tarptautiniais finansais, o Volstritas yra ir išlieka pasaulio finansų centru.

Kad ir kas ten nutiktų, neišvengiamai turės pasekmių ir kitur, lygiai taip pat 1937 m., kaip ir 1929 m. Argi mes neakcentavome „didžiųjų demokratijų sąjungos“ trišaliu susitarimu? Argi mūsų vyriausybė, plojant „senosios gaujos“ partijoms, nesidera dėl glaudesnių prekybinių santykių su Amerika? Šis paskutinis manevras atrodo maždaug toks pat naudingas, kaip plaukikas, sąmoningai apkabinantis skęstantįjį – geras, jei mūsų tikslas yra gelbėti žydų-amerikiečių finansus, blogas, jei norime išgelbėti Britaniją nuo skendimo naujos depresijos bangose.

Kalbant apie perginklavimą, jis toli gražu neišgelbėjo mūsų nuo depresijos, be abejo, sukėlė problemų ne tik čia, bet ir Amerikoje. Spekuliantai, kurie, žinoma, naudojasi visiška demokratijos laisve, perginklavime ir karo galimybėje įžvelgė neapsakomas pelno galimybes ir, pasinaudodami itin pigiais pinigais, ėmėsi supirkti visų rūšių akcijas, kurių, jų manymu, reikėjo persiginkluojančioms tautoms arba kurių karo metu galėjo pritrūkti.

Dėl to visų žaliavų, ypač metalų, kainos per aštuoniolika mėnesių pakilo, kai kuriais atvejais pasiekdamos 100 procentų: tai buvo precedento neturintis spekuliacinis bumas istorijoje ******el. knygų konverterio DEMO vandens ženklai******* metu.

Machine Translated by Google

taikos laikotarpis, pranoktas, tiesą sakant, tik blogiausiais paskutiniojo karo laikotarpiais.

Laimei, spekuliantai peržengė ribas. Karas, kurio jie numatė, apsiribojo Ispanija ir Kinija, nepaisant kairiųjų karo kurstytojų pastangų, ir, kaip ir visi, bandantys užgrobti produktus, netrukus jie pasijuto sugėdinti dėl atnaujintos gamybos, kurią traukė pelningesnės kainos. Iš tiesų, jie visiškai neįvertino didžiulių šiuolaikinės pramonės gamybos pajėgumų ir buvo nuplauti prekių antplūdžio, kurį sukėlė aukštesnės kainos. Dabar reikia labai mažai stimulo, kad būtų sukurta perteklinė gamyba, palyginti su dabartiniu vartojimu. Didžiulis precedento neturinčio kainų kilimo stimulas visiškai užvaldė ne tik pačius spekuliantus, bet ir teisėtą prekybą, kuri, nepaisant perginklavimo, negali susidoroti su pertekliumi. Iš tiesų, jau vėl atsiranda reikalavimų sumažinti gamybos kvotas, dar prieš prasidedant depresijai. Kaip toks sumažinimas paveiks nedarbą ir dėl to sumažėjusią perkamąją galią, paliekame savo skaitytojams įsivaizduoti.

Bedarbių jau yra 80 000 daugiau nei rugpjūtį.

PAGRINDINĖ PRIEŽASTIS

Po visais šiais išoriniais simptomais, jų reakcija į perginklavimą ir karo baimę, slypi viena esminė priežastis – chroniškas atotrūkis tarp šiuolaikinės pramonės gamybos ir bendro vartojimo. Kol egzistuoja šis absurdiškas neatitikimas, mūsų ekonominė sistema akivaizdžiai yra veikiama įgimto nestabilumo, kuris ją įtraukia į pasikartojančius finansinio kapitalizmo pakilimus ir nuosmukius. Iš tiesų, mokslui nuolat didinant gamybos galią, o profesinėms sąjungoms tampant bejėgėms toliau didinti darbuotojų atlyginimus prieš didėjantį finansinių kombinatų pasipriešinimą, neatitikimas tampa vis didesnis ir, kaip pažymėjo Mosley, pakilimai darosi vis trumpesni, o nuosmukiai – ilgesni, kapitalizmui smunkant.

Pagrindinė šios, kaip ir kiekvienos depresijos, priežastis yra perkamosios galios trūkumas žmonių masių rankose, o krizę šį kartą neįprastai anksti išprovokuoja precedento neturintis kainų kilimas, kuris ne tik paskatino gamybos perteklių, bet ir dar labiau sumažino žmonių perkamąją galią, nes jų atlyginimai neatsilieka nuo didėjančių pragyvenimo išlaidų. Dėl to atsiradusį nuosmukį galima visam laikui ištaisyti tik ne taupymu ir atlyginimų mažinimu, kaip mano „senoji gauja“, o viešaisiais darbais ir konstruktyviu atlyginimų didinimu, kol valstybė ir žmonės kartu suvartos modernios pramonės produkciją. Tiesa, šiuo metu valstybė, perginkluodama, vartoja produkciją neįprastu greičiu, tačiau net ir tai jokiu būdu nekompensuoja daugumos žmonių, nuskurdusių dėl pastaruoju metu išaugusių prekių kainų, perkamosios galios stokos.

TEISĖS APSAUGOS PRIEMONĖS

Dažniausiai minimos priemonės yra pinigų reforma ir ekonominis planavimas. Pirmasis argumentas prarado savo stipriausią reikšmę, nes pinigai 1937 m. buvo tokie pat pigūs, kaip ir 1929 m., tačiau nuosmukis toks pat didelis kaip ir anksčiau. Pinigų problemos akivaizdžiai yra antraeilės, palyginti su pagrindine ekonominio vartojimo ir gamybos nesuderinamumo problema, ir jokia pinigų teorija nėra gera, jei nepaaiškina, kaip pinigai turi pasiekti vartotoją. Socialinis kreditas yra suinteresuotas šia kryptimi ir nusipelno svarstymo, tačiau socialinio kredito šalininkai turi pripažinti, kad norint nuversti dabartinę finansinę diktatūrą, reikia ekstremalių įgaliojimų. Šiuo atžvilgiu labai svarbios yra priemonės, kurių Albertos Socialinio kredito vyriausybė ėmėsi bankams ir net spaudai kontroliuoti. ******el. knygų konverteris DEMO Vandenženkliai*******

Machine Translated by Google

Ekonominis planavimas, be abejo, yra būtinas, tačiau vėlgi, reikia valdžios, ir kyla klausimas, kaip ši valdžia įgis savo pavadinimą. Finansininkų, kurie, kaip ir Izraelis Mosesas Sieffas iš PEP, pramonės ir paskirstymo kombinato, teigimu, įgaliojimai planuoti turi būti suteikiami kapitalistinio pirkimo ir sujungimo būdu. Iš tikrųjų planavimas per pirkimą . Socialistų, kurie pritaria gamybos, paskirstymo ir mainų priemonių nacionalizavimui, įgaliojimai planuoti turi būti suteikiami valstybės konfiskuojant jas valstybės tarnyboje. Šiuo atveju planavimas per konfiskavimą .

Britų Sąjunga pritaria mažiau materialistiniam būdui įgyti įgaliojimus planuoti – ne jungtiniu kapitalistiniu pirkimu ar valstybiniu kapitalistiniu privačios nuosavybės konfiskavimu, kurie yra labai panašūs, bet žmonių leidimu primesti ekonominį planą tiek privačiai, tiek viešajai įmonei. Planavimas sutikimu. Būdus, kuriais valstybės valdžia ir privati nuosavybė sujungiamos į daugiausia savarankišką ekonominę sistemą, galima nagrinėti daugelyje jau išleistų knygų apie korporacinę valstybę. Tačiau reikia suprasti, kad korporacinė valstybė egzistuoja tam, kad paskirstytų pramonės produktus žmonėms, o finansai yra visiškai pavaldūs šiam pagrindiniam tikslui. Ypač draudžiama bet kokia spekuliacija ir pernelyg didelė kapitalo grąža, siekiant išvengti nestabilumo ir sudaryti sąlygas teisingai produkto daliai atitekti gamintojui.

IZOLIACIJA NUO TOLESNIŲ NUOSMUŠIŲ

Korporacinė valstybė ne tik turi subalansuoti kapitalo ir vartojimo prekių gamybą, panaikindama spekuliacinių investicijų nestabilumą ir suteikdama žmonėms galimybę vartoti šiuolaikinio mokslo produkciją, bet ir turi apsaugoti tautą nuo išorinės konkurencijos, kurią sukelia pigi užsienio darbo jėga, tokia, kokia šiuo metu ateina iš Japonijos. Šiuo tikslu turi būti įvesta Izoliuotos Imperijos politika, rezervuojanti Imperijos rinkas vidaus ir Imperijos pramonei, o dominijoms ir kolonijoms siūlanti visiškai apsaugotą dalį žaliavų paklausos vidaus rinkoje.

Tik šiomis priemonėmis galima įgyvendinti visapusišką mūsų ekonominių reikalų planą ir tik taip galime užtikrinti, kad mūsų žmonės nepasikartotų siaubingas nuosmukis, su kuriuo jiems dabar gresia pavojus. Niekada daugiau neturėtų būti leidžiama panikai Volstryte įstumti Britanijos pramonę į depresiją. Apsaugokime save, kaip tai padarė Vokietija, nuo beprotiškų kapitalistinio pasaulio svyravimų ir planuokime savo reikalus puikiai žinodami, kad joks nežinomas veiksnys, nepriklausantis nuo mūsų kontrolės, negali staiga sugriauti visko, ką padarėme. Vien tik Britų Sąjungos korporacinės valstybės politika izoliuotoje imperijoje suteikia apsaugą nuo pakilimų ir nuosmukių bei šiuolaikinių mokslinių išradimų vaisių paskirstymą Britanijos žmonėms.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Ezros Poundo išduota revoliucija

Išduota revoliucija iš esmės yra „mūsų“ 1776 m. Amerikos revoliucija, ne savo vietiniais ir konkrečiais etapais ir tikrai ne kaip visiškai nereikalingas Anglijos RASĖS skilimas.

Kad ir kokia nauda būtų buvusi iš to skilimo, jis buvo visiškai nereikalingas ir didele dalimi nevalingas. Britanijai jis tikrai nebuvo naudingas. Tai buvo, ko gero, pirmoji didelė žaizda, kurią jūsų šaliai padarė Kromvelio įleisti lombardai.

XIX amžius buvo toks, kokį jį vadino La Tour du Pin, koks, Maurras ir prancūzų rojalistų klounų bandymu pamiršti, La Tour du Pin tai vadino. Tai buvo lupikavimo amžius. Tai buvo irimo amžius. Tai buvo amžius, žemesnis už bet kurį kitą, kurį galiu prisiminti kaip terminų IŠDAVYBĖS, žodžių reikšmių sujaukimo ir teršimo amžių.

IŠDUOTA REVOLIUCIJA nėra revoliucija, išduota per metus ar dvejus dėl vieno ar dviejų klaidingų Džo Stalino ar kurios nors vyriausybės žingsnių.

Išduota revoliucija buvo revoliucija, gimusi iš Leopoldo reformų Toskanoje ir akivaizdžiai pasireiškusi Džefersono procese, kuris baigėsi Andy Jacksono ir Martino van Bureno pergalėmis – pernelyg trumpalaikėmis.

Prieš jas Leopoldo reformos išsivystė į autarchijos koncepciją ir įsitikinimą, kad tautos GRŪDAS egzistuoja pirmiausia tam, kad tauta (kiekvieno savo piliečio asmenyje) turėtų VALGYTI.

Tą revoliuciją gana aiškiai išdavė Danų Websterių, Bidlų, Morganų, Baruchų kartos – įvairiausių maskuočių, Trockių, Wallasų, Perkinsų – dvi Ruzvelto patarėjų grupės, tokie organizmai kaip Morgenthau, nuo lopšio persmelkti lupikiškų išankstinių nuostatų, tie taupytojai.

Šio termino aš reikalauju. Semitų nuodai slypi semituose, kuriuos sušvelnina semitų nestabilumas, semitų svyravimai nuo vieno pertekliaus prie kito.

Šis nestabilumas kelia pavojų statiškoms ir paralyžiuoto mąstymo rasėms. Tačiau visoje bjaurioje, pavojingoje ir ardomojoje Ruzvelto palydoje būtent žydas, M. Ezekielis, pirmasis žengė link GAUSO ekonomikos su savo 2500 dolerių per metus.

Ši knyga nemaloni, ji tokia išsisukinėjanti, kokia tik gali būti semitų rašinys, ji vengia tikrosios pinigų problemos. Tai žydų kompromisas, joje juntamas visas J. Simono troškimas sklandaus sandorio ir visuotinės tylos, BET ji geresnė nei Wallace'as ir Perkinsas. Ir bet kuris protingas, objektyvus antisemitas taip pat pripažins, kad faktai, kuriais Mordechajus Ezekielis bando pasiekti kompromisą, išplaukia iš komiteto, vadovaujamo sportiško žydo Loebo (pono Hemingway'aus drovuolio), ataskaitos.

Jei manote, kad visa rasė turėtų būti nubausta už kai kurių jos narių nuodėmes, pripažįstu, kad dviejų milijonų žydų išvarymas iš Niujorko nebūtų per didelė bausmė už žalą, kurią žydų finansai padarė anglų rasei Amerikoje.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Kad ir ką bendražygis Wyndhamas Lewisas būtų sakęs apie gana gerą žydų valdymą Anglijoje, žydai nevaldo Amerikos patenkinamai, bet žydas finansininkas nėra mūsų didžiausias blogis.

Didžiausias mūsų blogis yra aryio-kike, kuris sugeba laikytis nešvankių žodžių nė kiek nenukrypdamas nuo kelio, be jokių žydams būdingų gailesčio, jaudulio ar poreikio prabangiai demonstruoti akimirkų.

Rasė gali būti laikoma atsakinga už blogiausius savo individus. Žydų rasė amžių amžiais neprisiėmė atsakomybės už savo įstatymų vykdymą. Evangelijos istorijoje, nesvarbu, ar ją laikysime faktu, ar iliustracine prasimanymu, Jėzaus mirties bausmė buvo įvykdyta perkeliant atsakomybę kitiems. Įstatymų vykdymas buvo romėnų pareiga. Jei žmogus ketina būti antisemitu, tegul jis objektyviai būna antisemitas. Tegul jis surenka kuo daugiau faktų ir jų nemirksi.

Žydas pats užsitraukė antisemitizmą savo ORGANIZACIJOS STOKA, atsisakydamas
prisiimti atsakomybę.

Jei žydas nori gyventi kaimynystėje tarp APŠVIETUSIŲ tautų, jis turi prisiimti nemalonių žydų įstatymų laužytojų drausmę. Kiek žinau, jis jau 2000 metų visiškai nenori to daryti. Jokia kita rasė neprašo, kad šalis ją užvaldytų ar užkariautų, bent jau ne Vakaruose. Jei brahmanai tai daro, jie nusipelno „nešvarių negrų“ vardo, ir galbūt taip pat ir kai kurie kinų epigonai, nekonfucianistai.

Ruzvelto kabinetą kamuoja dvi ligos. Niujorko lupikavimas, susijęs su visu lupikavimu Londone, o iš ten – su Bazeliu ir Paryžiaus kanalizacija.

Bet jam būdingas ir Perkinsų niekšiškumas bei šykštumas. Tai „apvalagalvio“ šykštumas ir apvalagalvio atkaklumas, klaidinga šykštumo moralė, greičiausiai kilusi iš pavydo, bet bet kokiu atveju pražūtinga.

„Dvylika ekonomistų“, kuriuos „ NY Tribune“ 1937 m. lapkritį įvardijo kaip patarinusius Ruzveltui nutraukti nuosmukį, nenusipelno jokio žmogiško gailesčio už savo duotus patarimus, nesvarbu, ar jie buvo duoti iš gryno nežinojimo, ar iš grynos piktavališkumo.

„Stiprinti visuomenės pasitikėjimą“ ir pan. Šie vyrai turėjo galimybę išspręsti visuomenės perkamosios galios prilyginimo prieinamoms reikalingoms prekėms problemą, tačiau ja nepasinaudojo, todėl jie neverti užuojautos taip pat mažai, kaip Neimeyeris, Baruchas ar bet kuris kitas korporacinių palūkanų žentas.

Pažvelk į tai ir į aną!

Kalbant apie organizuotą valstybę, turime mokestį už ĮKURTĄ kapitalą.

Šis milžiniškas žingsnis pseudodemokratinėse šalyse beveik nesukėlė jokio ažiotažo spaudoje. Verkšlenantys raudonieji jo nesveikino kaip idėjų triumfo. Paskolos kapitalo dokumentuose jis buvo pateiktas kaip mokestis už privačią nuosavybę.

NĖ VIENAS didysis dienraštis neatskyrė turto (žemės, namų, baldų) nuo reikalavimo į „palūkanas plius turtą“ arba į palūkanas „ir į visišką valdymą, jei palūkanos nesumokamos laiku“. Žinoma, jie to nepadarė, jie yra palikimas, negyva ir supuvusi ranka iš kapo, iš bendro XIX amžiaus griovio.

Tas amžius buvo žodžių išdavikas. Jis suteršė kiekvieną šviesią ankstesnio amžiaus idėją. Volteras, deistas, buvo laikomas ateistu.

LAISVĖ, kuri reiškė teisę daryti tai, kas NEKENKIA kitiems, buvo įteikta kaip
teisė kraujuoti kitiems.
******el. knygų keitiklis DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

LYGYBĖ, pasak Jeffersono, reiškė, kad vyrai turi tas pačias teises pagal įstatymą; kad joks žmogus negimsta su neįveikiama negalia. Tai priminė Burnso posakį „vyras yra vyras dėl to“, bet Jeffersono laikais tai nereiškė net visuotinės rinkimų teisės. Rinkimų teisė galėjo būti nuopelnų atlygis.
Tai nebuvo apibrėžta taip griežtai kaip partijos narystė, bet ir nebuvo užmesta ant kiaulių netyčia.
Prieš tai, kai šis sveikas protas galėjo būti išniekintas ir suterštas, lupikautojų orda turėjo išduoti pačią komunikacijos priemonę. Kalba turėjo būti torpeduota. Kiekvienas išaukštintas žodis turėjo būti ištuštintas, kad pridengtų slapstančius banko emisijos gangsterius „Leihkapital“.

LAISVĖ neįmanoma be tvarkos, o tvarka atsiranda iš organizacijos.

Žemės ūkio tautai, kokia daugiausia buvo Džefersono, nereikėjo iš karto gildijų organizacijos, kaip kad viduramžių miestams, kurie ją išvystė. Jokia sistema nėra patikima ir laiko nepraleidžianti. Sukurkite tobulą socialinį mechanizmą ir jį įgyvendinkite, ir pragaro sūnūs pradės kapoti; dėlės pradės siurbti kraują, o parazitai užkrės be priežiūros paliktus kampus.

Kiek spauda suglumino anglosaksų skaitytojus Anglijoje ir JAV, akivaizdu iš laiško, kurį vakar atėjau ir dabar guliu ant mano stalo, ir kurio autorius – žmogus, jokiu būdu ne kvailys. Cituoju jį, kad parodyčiau, kas gali būti:

Savo naujausioje knygoje Christopheris Hollisas teigia, kad Musolinis suteikė Italijai padorią pinigų sistemą, atimdamas iš privačių bankininkų galią savavališkai kurti pinigus ar kreditą plunksnakočiu. Jis užsimena, kad vyriausybė kontroliuoja ir lemia pinigų emisiją.
Nenoriu tikėti vien jo žodžiu dėl tokios revoliucinės nacionalinės ekonomikos reformos, su kuria bankininkai turi kovoti dantimis ir nagais, todėl klausiu jūsų, ar taip yra. Jei taip, Italija turėtų būti verta kryptis.

Tai datuota 1937 m. lapkritį, t. y. praėjus dvejiems metams po Italijos bankų reformos. Faktai yra, bet jaunuolis taip paveiktas „Leihkapital“ spaudos, kad tiesiog negali jais patikėti negavęs asmeninių žinių iš draugo.

Džentelmenas, ką tik pastebėtas kavinėje apačioje, ką tik atvykęs iš Anglijos, nežinojo, kad mokestis taikomas ĮMONIŲ kapitalui, o ne privačiam kapitalui. Jis manė žinąs, kas nutiko. Jis buvo perskaitęs trumpą pranešimą be kirčio savo Londono laikraštyje.

Rusijos revoliucija buvo ciklo PABAIGA. Ji tęsė XIX amžiaus žodžių išdavystę, vartojo melagingą kalbą, pavyzdžiui, „proletariato diktatūra“, turėdama omenyje kelių žmonių diktatūrą ir pan. Bolšiai net dabar neapibrėžia žodžių. Jie nenori revoliucijos. Bent jau nė vienas iš tų, su kuriais teko susidurti spaudoje ar tais laikais, kai jie prašė atsakymų, to nenori. Jie nesiima kovos už aiškius terminus, už aiškų prasmių apibrėžimą, todėl, kad ir kaip nepatiktų kai kurie dalykai, kuriuos jie siekė sunaikinti, tiesiog negalima toliau stovėti vietoje, įstrigus ties jais.

Šiuo metu mes negalime, arba bent jau aš negaliu, gauti jokios aiškios informacijos iš Rusijos, ką Stalinas turi omenyje pinigine prasme. Niekas net neteigia, kad jis, Stalinas, žino. Bent jau aš nemačiau jokio tokio teiginio, o jo oponentas, ponas Bronšteinas, nėra aiškesnis. Todėl ir egzistuoja rožinė inteligentija.

Jie NĖRA užsiėmę žodžių apibrėžimais. Jie NĖRA užsiėmę informacijos rinkimu. Jie nesiekia pranešti apie realius įvykius šiame pusiasalyje, tokius kaip Rossoni veiksmai ir aiškūs...
pareiškimai.

„ Grūdų gausa slypi ir politinėje prasmėje: duona turėtų būti garantuota kiekvienam italui be absurdiškų kainų šuolių, be amoralių spekuliacijų.“ Rossoni pripažįsta, kad

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Tai nėra nauja ekonomika, tiksliau, jo žodžiai yra „mes nesukuriame naujos ekonomikos“. TAČIAU MES neabejotinai PERŽENGĖME ANT morkos prieš nosį siekio („ laimės siekimo“).

Viena vertus, tai daugiau ar mažiau grįžimas prie devynių laukų sistemos, kuria žavėjosi Mencijus. Neigiama vertus, tai TIESIOGIAI neprilygina pinigų vartojimo prekių masei. Tačiau, kita vertus, tai veiksminga, nes kiekviena sąžininga kainų kontrolė visuomenei ir visuomenės labui turi įtakos tokių pinigų perkamajai galiai. Prieš dvejus metus vienas italas, taip pat gerai žinomas kaip Rossoni arba galbūt geriau žinomas, bet ne kabinete, man parašė:

„Dvi šiuolaikinės visuomenės ligos yra palūkanų legalizavimas per bankus ir...“
vagysčių legalizavimas ribotos atsakomybės bendrovių įstatymuose.

Tai buvo privatus laiškas ir aš niekada iki galo nežinojau, ar galiu jį cituoti. Dabar jaučiuosi visiškai laisvas tai daryti, nes tokia mintis nebėra neapgalvota. Nesvarbu, ar laiškas iš pradžių buvo privati nuomonė, ar užuomina apie tai, kas tinkamu laiku netrukus bus paviešinta, pagrindinė idėja buvo įgyvendinta ITALIJOJE.

Fašizmo kursą galite matuoti laipsniais:

1. XII a. Consegna: „sudrausminti ekonomines jėgas ir prilyginti jas“ tautos poreikius“.
2. Milano kalba kitą rudenį: „gamybos klausimas išspręstas, ekonomistai stumdėsi toliau“ Valstybės veiksmai turėtų išspręsti paskirstymo problemą.“
3. Autarchija. CH Douglaso doktrina. Analogija su Jeffersono politika. Patikimos ekonomikos pagrindai tūkstantmečius buvo tie patys. „Žinoma, tauta NEGALI tinkamai ir sąžiningai mokėti dividendų, kol neturi ką dalinti.“

Įvairiems galimiems perkamosios galios paskirstymo metodams reikėtų viso klausimo
šis žurnalas jiems aprašyti.

Kad pagyrimas būtų sąžiningas, antidemokratas turi pripažinti, kad JAV Konstitucija suteikia JAV vyriausybei visišką teisę centralizuoti savo valiutą. Tai ne kas kita, kaip Ruzvelto seilėtekis ir Barucho nesąmonė pūsti balionus apie konstitucingumą. JAV Kongresas, jei būtų sąžiningas ir manytų, kad tarp šimtų savo beždžionių yra kelios dešimtys vyrų, rytoj GALĖTŲ nustatyti dolerio perkamąją galią už vieną bušelį ar panašiai kviečių, už šešis svarus geriausios jautienos kepsnio, už du jardus seržo ar už keturis svarus tam tikros rūšies vilnos, arba už bet kokią kainą, kuri būtų nustatyta tinkamai ištyrus nacionalinius išteklius.

Niekas, išskyrus melagį ar žmogų, siekiantį asmeninės politinės naudos, gali bandyti tai užmaskuoti.
JAV šioms reformoms trukdo ne vyriausybės žodinio instrumento trūkumas, o šakninis valios supuvimas arba grynas žvėriškas nežinojimas.

Jei tokia reforma yra fašizmas, tai turi būti džeksoniškasis fašizmas. Bet kuriai šaliai reikia kažkokios tvarkos. Ispanijos ir Amerikos karas, kai mes, vaikai (mano laikų vaikai), buvome mokomi, įvedė žargoną apie atvirą tvarką. Gali būti, kad didžiausios salos ir Amerikos žemynas reikalauja ATVIROS tvarkos, o ne pritaikytos Europai kaip žemynui. Bet kokiu atveju pabandykime pamatyti, kas yra ir kas buvo, ir pabandykime atskirti šias realijas nuo to, ką mums pasakoja ir ką mums pasakoja savo laikraščiuose milordai Bunkumas ir Wunkumas.

Atviroje rikiuotėje disciplinuotų karių drausmė skiriasi nuo Braddocko vadovaujamų karių, kurie bandė kovoti su indėnais dar iki 1776 m. Atsiprašau už karinius palyginimus, jei tai susiję su manieromis.
******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

kad aš tai padaryčiau. Bet norėčiau kažkaip išreikšti savo mintį. Norėčiau nustatyti tikslią ribą tarp žodžių „laisvė“, „tvarka“, „atsakomybė“, „kintamumas“.

Neseniai Musolinio pasakytas teiginys, kad „Kapitalas tarnauja valstybei“, yra atsakymas į Adamo Smitho sakinį: „To paties amato žmonės niekada nesusitinka be sąmokslo prieš plačiąją visuomenę“.

Blogiausia, kas susiję su išlaikyta spauda ir samdomais pseudoekonomistais, yra tai, kad jie niekada neparodo tikrojo rašytojų, kuriais, jų teigimu, žavisi ir kuriems priskiria savo žalingas teorijas, didybės. Tas Smitho sakinys buvo tikras.

XIX amžius su tuo niekada nesusidūrė. Jam prireikė šimto metų ir kalvio sūnaus iš Romanijos, kad rastų atsakymą ir pusiausvyrą. Todėl atsirado įvairios corporazioni, arba aukštos centrinės gildijų organizacijos, įskaitant „Numatymo ir kredito“ corporazione. Kreditas buvo skelbiamas gyvybės šaltiniu.

Likusi straipsnio dalis skirta atsakyti į įvairius sąžiningų rašytojų teiginius.
Kažkas turi pabandyti susieti dabartines mintis, turi pabandyti pašalinti tam tikrus nesusipratimus, net jei jie ne visi priklauso tai pačiai dalyko daliai.

Kaip išnaša atsakant į laišką, kuriame klausiama apie Italijos pinigų kūrimąsi. Italija kuria savo pinigus, bet kreditas yra natūralus žmogaus produktas. Kol vienas žmogus pasitiki kitu, jokia valstybė negali VISIŠKAI užkirsti kelio mažiems individualaus kredito lopinėliams išdygti kaip žolė, iš prigimties geranoriška ir broliška.

Italijoje NĖRA valstybės garbinimo. Frazė „valstybės garbinimas“ buvo sugalvota iš nežinojimo ir propagandos tikslais.

Galite gauti tai tiesiai iš šaltinio. Italijos valstybė yra ne tam, kad slopintų individualią iniciatyvą, o tam, kad užkirstų kelią piktnaudžiavimui ir rastų teisingą priemonę, kai konkuruojantys interesai neturi pakankamai nuovokos rasti savo sprendimą.

Atsakant į tuziną korespondentų ir į dviejų dešimčių pokalbių pabaigas, TAIP, šiuo metu Italijos korporacinėje valstybėje yra trūkumų IR jie kyla dėl prietarų, likučių, buvusių monopolininkų nešvarių įpročių. Italijoje, kaip ir visose šalyse, yra žmonių kiaulių ir apatiškų bei tingių protų, kurie vis dar gyvena senose pelkėse, bandydami sabotuoti, bandydami apgauti savo kaimynus, neleisdami paprastiems ir naiviems žmonėms pasiekti maksimalių rezultatų sau ir kuo didesnei visuomenės daliai, kurią galėtų paveikti jų veikla.

Tačiau tvirtai tikiu, kad šie trūkumai bus pašalinti tinkama tvarka. Niekada nepastebėjau polinkio atkalbėti tuos, kurie imasi kovoti su šiomis mažėjančiomis kliūtimis arba „vėjo malūnais“ patys.

„Romos auka yra matas“, turiu omenyje Romos genijų, skirtą 2000 ir
daugiau metų buvo genijus matuojant.

Valstybės galia yra ribota (kad ir kokia teorija ji būtų pagrįsta), yra dalykų, kuriuos valstybė NEGALI padaryti. Nevaldomas Rusijos eksperimentas dabar iliustruoja, kas nutinka, kai valstybė bando pernelyg viršyti savo Plimsoll ribas.

XIX amžiaus valstybė stengėsi apsieiti be balasto. Musolinio Italija yra bene pirmoji valstybė, rimtai savęs paklaususi, kiek laisvės galima palikti privačiose rankose, netapant pražūties sėkla.
Turiu omenyje, kad jokia kita valstybė niekada rimtai nenagrinėjo šio klausimo.

Džefersono palikuonys puolė privilegijų blogį ir centralizuotos finansų sistemos puvinį.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

tironija. Jie žinojo, kad savo laiku negalės pernelyg toli nueiti priešingybės link.

Jei netikėtum, kad fašizmas Italijoje reiškia visapusiškiausią išsivystymą ir maksimalią individualios laisvės sritį, suderinamą su sveika socialine tvarka, būčiau toks pat antifašistas kaip ir liūtai bei prancūzų pseudoliteratai, kurie dar nežino, kad Italijoje kažkas prasidėjo. Leidžiama tikėti laisve per tvarką. Ją daug labiau pasieksi taikydamas tinkamas eismo taisykles, o ne per kvailystę ar desinvoltą, kaip didvyrio, kuriam pavyko nušauti savo kupranugarį per kupranugarių puolimą.

Dabar mane neramina ekonominių ir politinių naujienų, tarkime, naujienų apie ekonominės minties būklę, stoka, kaip prieš 25 metus neramina tikrų naujienų apie knygas trūkumas. Anuomet nebuvo vietos, kur būtų galima patogiai žinoti, kas rašoma užsienyje. Rimtas antifašistas šiandien norėtų žinoti, su kuo susiduria ir ar jo neapykanta atitinka egzistuojančią ir objektyvią realybę.

„Demokratiniame pasaulyje egzistuoja antifašizmas, – spalio mėnesio „Civilta Fascista“ numeryje rašo Karlas Winteris, – kuris remiasi teisinga pozicija ir nesąžiningumu; taip pat egzistuoja antifašizmas, kuris yra neišmanantis ir sąžiningas.“

Rekomenduoju tą Winterio straipsnį ir tai, ką jis sako apie kairiuosius kaip konstruktyvų elementą totalitarinėse šalyse. Beniamino de Ritis taip pat prisideda prie to „CF“ numerio straipsniu apie priešiškumo tarp Šiaurės ir Pietų išnykimą JAV, straipsniu, kuris gali paskatinti susimąstyti apie naujos ir išgijusios Europos galimybes.

Ne kartą sakiau, kad kiekvienas, norintis protingai mylėti ar nekęsti naujosios Italijos, privalo perskaityti bent kelis itališkus mėnesinius žurnalus, tokius kaip Rossoni „ La Stirpe“, „La Revista del Lavoro“, „Critica Fascista“ arba prof. Spinedi, senatoriaus Bevione ir Furio Lenzi redaguojamus „ Rassegna Monet aria“ .

Galiausiai, norėčiau, kad vienas puikus Montague'o Fordhamo straipsnis gruodžio mėnesio „BUQ“ žurnale būtų aiškiau apibrėžtas. Kai jis „abejoja specialių pinigų emisijų verte vartotojams kaip tokioms“, nesu visiškai tikras, ką jis turi omenyje. Ar kai kurie skaitytojai negalėtų manyti, kad tokios emisijos buvo Douglaso pagrindinės tezės dalis? Taip, ne.

Vien kalbant apie bendros perkamosios galios ir pageidaujamų prekių santykio sulyginimą, neatitikimą, jei toks yra, teoriškai galėtų kompensuoti artimiausioje rinkoje bet kas, kas galėtų sukurti ir išleisti naujus pinigus (arba kreditą).

Daugybė antiduglasistų pastebėjo, kad išmokos labiausiai vargstantiems reiškia greičiausiai išleidžiamas lėšas. Britų (prakeikta) pašalpa tikrai skiriama žmonėms, NEužsiimantiems gamyba, tai yra, pro-tem negaminantiems asmenims. „Pro-tem“ yra gana silpna teorija, kai vyrai aštuonerius metus nedirba.

Tačiau Douglaso dividendai, kiek, regis, mums sakė majoras, mokami akcininkams kaip tokiems šalyje. Jie mokami už darbą (daugiausia išradingą, bet taip pat ir gamyklų statybos darbą), kurį atliko mūsų protėviai, tai yra darbininkai, kurių nebėra, kad galėtų valgyti maistą ir naudotis namais.

Nežinau, ar ponas Fordhamas Italijoje vaikų pašalpą laiko skirta būsimiems gamintojams, ar negaminantiems asmenims pro temp; ji neabejotinai skiriama tiesioginiams vartotojams ir negaminantiems asmenims pro temp.

Yra bent šios alternatyvos, kurios atitinka šias sąlygas.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Kredito emisija – jei netiesioginė palūkanų nemokančių „matuojamų reikalavimų“, t. y. valstybės vekselių (kaip juos bent 1816 m. suprato Jeffersonas ir visi nuo to laiko informuoti ekonomistai) emisija – yra išleidžiama skolinantis ir mokant palūkanas, ir norėčiau sužinoti, kas, pono F. manymu, turėtų gauti tokias palūkanas, net jei jos būtų tokios mažos, kokias ponas Ruzveltas turėtų mokėti senų idėjų šalininkams.

Pasiskolintų kreditų išleidimas registruojamas kaip skola.

Nesiskolintų kreditų išdavimas yra pinigų klausimas.

Ponas Fordhamas sako „specialūs pinigų klausimai“, ir aš nenoriu nesąžiningai į tai įtraukti reiškia „specialių rūšių“ pinigų išleidimą.

Vis dėlto noriu aiškiai pasakyti, kad „Moneta d'Avigliano“ arba „Gesellite“ skolų su prastovos mokesčiu išleidimas yra išmatuotų reikalavimų, kurie išnyksta per 100 mėnesių, nepaliekant skolos, išleidimas.

Douglasas mėnesinius pašto ženklus vadina mokesčiu, bet aš dar kartą atkreipiu dėmesį, kad valstybė, teikdama mainų priemonę, kuri taip pat yra mainoma pretenzija, atlieka paslaugą ir kad mėnesinis pašto ženklas gali būti laikomas atlygiu už tokią paslaugą. Bet kokiu atveju, jis panaikina kitų mokesčių poreikį iki 12 procentų apyvartoje esančios sumos per metus.

Tai lengviau suprantama nei bet kuri Douglaso atšaukimo schema. Jo pedagoginė vertė yra milžiniška. Turiu omenyje, kad net ir gana paprasti žmonės, kurie yra naudojęsi tokiais pinigais, daug aiškiau supranta, kas YRA pinigai, nei dauguma Kembridžo „ekonomikos“ studentų.

Yra daugybė alternatyvių schemų, kaip apskaičiuoti prastovų mokesčius už nepanaudotą perkamąją galią, tačiau nė viena iš jų nėra tokia bendrai šviečiamoji. Pavyzdžiui, Milhaudo planas šviestų tik kelis eksportuotojus ir importuotojus bei kelis jų tarnautojus.

Žinoma, jei išleidžiate kreditą ar pinigus, ar net specialių rūšių pinigus, viršijančius turimų PAGEIDAUJAMŲ prekių kiekį, susiduriate su infliacija, tai yra liga, kuri prieštarauja emisijos tikslui, NEBENT jei yra vyriausybės nustatytas kainos, kaip šiandien Italijoje reikalauja Douglasas ir OPERATIVE.

Devalvacija yra sukčiavimas ir, be to, tai drastiškas perkamosios galios sumažinimas apskritai. Žmogus, kuris pasirenka devalvacijos laiką, visada gali aplenkti ką nors kitą.
Net jei jo ketinimai būtų padorūs, jis gundo ir beveik verčia spekuliuoti sukčius ir sunkumų patiriančius vyrus, besislepiančius merkantilizmo ir merkantilistinės lupikavimo aplinkos pragare.

Aukso savininkai, būdami gerokai gudresni, gudresni ir kraugeriškesni už plačiąją visuomenę, gana natūraliai ir (jei nebūtume tokie idiotai) pamokomai įsteigė stabilizavimo fondus, kad rūpintųsi SAVO interesais.

VERGAS yra tas, kuris laukia, kol kas nors jį išlaisvins.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Marksizmas, Francis Mcevoy „Nuopuolio doktrina“

MARKSIZMAS yra visuotinio sunaikinimo doktrina, kurią propagavo vokiečių žydas Karlas Marksas ir kuri Rusijoje politiškai išraišką rado po „komunizmo“ etikete.

Ši pastaroji apgaulė, atėmus pseudomokslinį žargoną apie dialektinį materializmą ir visas kvailystes – proletariato diktatūrą, žmonių brolybę ir visa kita – pasirodo esanti ne kas kita, kaip despotinio valstybinio kapitalizmo režimas, palaikomas žudynėmis ir teroru. Jos kolektyvizacijos sistemoje dominuojantis veiksnys yra kolektyvinis vampyrizmas.

Savaime suprantama, utopinis denacionalizuoto intelektualo lygybės modelis niekur neegzistavo, tačiau ne vadinamasis politinis komunizmas kelia tiesioginį pavojų šiai šaliai. Tai būtų galutinis užbaigimas, tačiau prieš Rytų komisarams įsitvirtinant, potencialių aukų protai turi būti paruošti šiam įvykiui, tai yra, iškreipti ir užnuodyti iki reikiamo imlumo laipsnio. Čia slypi kultūrinio marksizmo užduotis – preliminarus proto bolševizmas, kurį palengvina beatodairiška liberalizmo tolerancijos psichozė, būdinga socialdemokratijai ir vedanti prie galutinio neišvengiamo jos žlugimo.

Taigi, Rusijoje marksizmas šiuo metu turi politinę dominavimą ir todėl kontroliuoja visas veiklos sritis, tuo tarpu čia ir kitose demokratinėse valstybėse jo griaunanti įtaka kol kas daugiausia akivaizdi socialiniame ir kultūriniame gyvenime. Tai daug klastingiau ir iš esmės destruktyviau nei bet kokia doktrininė politinė veikla, nes subversyvaus materializmo kredo, subtiliai įvestas į žmonių gyvenimą, naikina visą dvasingumą, moralines vertybes ir nacionalinę kultūrą. Cituojant Mommseno žodžius, tai yra „aktyvus kosmopolitizmo ir nacionalinio irimo raugas“. Daugelis žmonių, tiek politinio komunizmo priešininkai, tiek jo apgaudinėjai, taip pat dideli paviršutiniškų masių elementai, netyčia nugrimzta į kultūrinio bolševizmo Saragosos jūrą, sėdamiesi daugybe nesveikų srovių, kurios užkrečia šiuolaikinį gyvenimą.

Daugybė blogio gėlių vilioja pojūčių ieškotojus ir hedonistus
šiuolaikiniai miestai, su savo pūvančių liekanų spindesiu!

Palyginkite tai, kas šiandien vadinama menu, su stulbinančiais Elžbietos epochos ar kitų, mažesnių epochų, pasiekimais net iki šio amžiaus pradžios. Liaudies mąstysenos sulėtėjimas smarkiai išaugo prasidėjus pramonės revoliucijai ir kartu sunaikinus valstiečius. Tapusi amorfiška, ji nepajėgi reaguoti į dvasinę infekciją. Tačiau nepaisant visko, XIX amžiaus nuosmukis vis dar galėjo parodyti puikių rašytojų ir poetų, gerų dailininkų ir gabių kompozitorių.

Koks šiandien yra žmonių intelektualinis maistas, mūsų palaimintos demokratijos ambrozija?
Siurrealistinė tapyba ir skulptūra, niūrių ir iškreiptų vaizdinių orgija, kuri atranda savo kakofonišką atitikmenį niūniavime ir karštame ritme – džiunglių muzikoje, persmelktoje naktinio klubo neurozės. Filmai, persmelkti jaudulio, kosmopolitizmo ir propagandos. Knygos ir žurnalai – sensacingi arba seksualiniai, arba ir viena, ir kita. Laikraščiai, pilni melo, smulkmenų ir nuotraukų, labiau skirtų atkreipti dėmesį į moterų kūnus nei į jų veidus. Keista, kad tiek daug „gražių ir žavingų panelių tokių ir tokių“ užsitraukia sijonus iki...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

būti nufotografuotam.

Ekonomikos srityje liberalizmas, kuris yra visų demokratinių partijų filosofinis leitmotyvas, netrukdomai skleidžiasi grobuoniški instinktai ir stipriųjų dominavimas bei silpnesnių bei mažiau gudrių naikinimas. Apokrifiniai humanitarai, kurie pasipiktinę smerkia bet kokį fizinės jėgos panaudojimą, ragina nevaržyti masinės pinigų galios naudojimo ar ekonominės nesąžiningų „verslo gebėjimų“ tironijos. Ir vis dėlto gali būti ir kitų, niekšiškesnių patyčių formų nei grubus fizinis smurtas.

Vergovė ir pavergimas ne visada yra tik fiziniai. Asmenys, neturintys jokių gelbstinčių savybių ir talentų, išskyrus paprastą prekybinį gudrumą, gali ir priverčia kitus, be galo vertingesnius ir gabesnius žmones tapti apgailėtinos ekonominės priklausomybės būsenoje. Jie perkėlė kovą į sritį, kurioje žino esantys tikri dėl pergalės, kur vyrauja Mamonos kodeksas. Pinigų diktatūros metu pelnas būtinai yra pirmasis ir galutinis tikslas, o masinė standartizacija kiekviename gyvenimo etape siūlo racionaliausią ir todėl pelningiausią būdą nusausinti visuomenės pieną. Tauta vis labiau jaučiasi dominuojama finansinės ir komercinės grandinės sistemos nuo lopšio iki kapo. Moraliniai, dvasiniai ir kultūriniai idealai nėra „mokantys pasiūlymai“. Jų negalima „išspausti“ ar „išnešioti“ vertybinių popierių biržose. Be to, žmonėms, kurie juos turi, trūksta reikiamo paklusnumo ir apatijos, kad taptų standartizuoto išnaudojimo ir apgaulės vykdytojais.

Taigi marksistinė dvasinė subversija žengia koja kojon su komerciniu materializmu, „pasipelnydama“ iš kvailumo ir dekadanso. Vienas precedentas, besiplečiantis į kitą (frazė, kuri kristalizuoja šiuolaikinio demokratinio proto žlugimą), laisvė gimdo dar daugiau laisvės ir kulminuoja nekontroliuojamu piktnaudžiavimu. Klasikinis plonasis pleišto galas įsmeigiamas čia, ten ir visur, ir plyšys platėjo, kol „tikroji“ tauta svirduliuoja į savo žlugimą.

Nuosmukio apaštalai tai vadina „pažanga“. Tai ir yra pažanga, bet tik pažanga jų pačių paskirtu keliu į Geheną. Dvasinio bolševizmo grėblio pažanga, marksizmo puvinio žarnos, ardančios gyvybiškai svarbius tautos organus – grėblys afrodiziakas, kurį dekadencijos raganos gydo įvairiais demokratinės laisvės, saviraiškos ir pažangios minties pavadinimais. „Reikia eiti koja kojon su laiku“ – tai beprasmis šūkis, tarsi dabartinė socialinė anarchija būtų „nenugalimos jėgos“ rezultatas, ir britų žmonių likimas būtų tapęs nepataisoma – pasiduoti kosmopolitiškos degeneracijos sūkuryje.

Kartu su moraliniu ir kultūriniu puvimu šiuolaikinėje erdvėje pasirodo rasinės atrofijos ir mišrumo doktrina, ir tie patys nuodų gamintojai yra priešakyje kovoje už rasės apribojimą ir spalvos juostos panaikinimą. Kaimo žmonės, nacionalinės sveikatos ir kultūros šaltinis, yra ekonomiškai pasmaugiami, o jų instinktyvaus pasipriešinimo barjeras pašalinamas. Paskutiniai likučiai surenkami į miestus, kad būtų sukurta dirbtinė ir nenatūrali aplinka, paverčianti juos išrauta megalopoline mase, atitrūkusia nuo gamtos ir didinančia pasyvių, aklų finansinės demokratijos aukų skaičių, siekiant didesnio tarptautinių tinklų parduotuvių ir kino teatrų pelno.

Nei savaitgalio kelionės į kaimą ar prie jūros, nei gyvenimas dvibučiuose namuose sodų priemiesčiuose negali kompensuoti didelio žmonių išniekinimo, beveik visiško Anglijos valstiečių sunaikinimo, nes be ekonominių pavojų, moralinės, fizinės ir kultūrinės pasekmės yra neapskaičiuojamos. Susidūrusi su būtinybe visiškai perorientuoti ir perplanuoti mūsų nacionalinę ekonomiką, socialinė demokratija mums suteikia „žaliąsias juostas“ ir „nacionalinio pasirengimo“ kampanijas. Vaikiškos palatos, smėlio pilys ir išgalvotos scenos. Savaitgalio bėgliai...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

iš mechanizuota civilizacijos pasiima miestą su savimi į savo mintis ir atspindi jį savo pasąmonės veiksmuose. Jis lydi juos jų kalboje ir literatūroje, džiazo įrašuose nešiojamajam gramofonui ir radijo imtuvams, jų miesto šleikštulyje ir apsimetinėjimuose.
Gudrusis Alikas pakeičia seniai pamirštą Amintą, o steatotiška žydė šortais – jo Amarilė.
(„O, Persefonės dainininkė.“) Ieškodami Arkadijos, jie randa namelį užmiestyje. Jie negirdi Pano dūdelių lapingose proskynose, bet rauda negroidų džiazo dainą arba Internacionalą apleistuose laukuose, laukiančiuose „plėtros“, iš kurių pabėgo fėjos.

Tokioje nuosmukio atmosferoje marksizmas klesti kaip Negyvosios jūros vaisiai, o žmogiškos silpnybės, godumas, tuštybė ir ydos yra pataikaujamos ir išnaudojamos. Nesveiki skoniai ir polinkiai yra kurstomi siūlymais ir „vadovavimo“ propaganda, o paskui ciniškai vadinami „visuomenės paklausa“. Gražiausios mūsų merginos demonstruoja savo žavesį filmuose, tarptautinėse šokių trupėse arba „striptizo šokėjomis“ užsienio kabaretuose prieš įvairiaspalvius žmonijos padugnes.

Nacionalinio išsigimimo apoteozė, jei ji nekontroliuojama, yra politinio bolševizmo kontrolė. Marksistų planas – slapta jį primesti po pseudoidealistinio socializmo kauke, kai kolektyvinį protą jau pakankamai užnuodijo kolektyvinio irimo virusas. Marksizmo pakalikai griauna mus kaip ondatrų maras, ir kiekvienas neatsakingas malonumų ieškotojas, kiekvienas apatiškas egoistas ir kiekvienas kvailas imbecilas, manantis, kad madinga ar protinga smerkti viską, kas tradiciška, patriotiška ir sveika, padeda didinti mūsų nacionalinio nuosmukio pagreitį.

Užrašas jau ant sienos. Ar žmonės žvelgia tik į akcijų biržos ataskaitas, sporto rezultatus, kasdienę menkų malonumų programą, žiaurumų ir persekiojimo kurstymą bei antifašistinę neapykantos litaniją? Reikšminga tai, kad visas šis hienos urzgimas nukreiptas būtent prieš tuos, kurie matė ir suprato to rašto pranašystę.

Marksizmas pelnosi iš kiekvienos kvailystės ir silpnybės, ieško bendros pusės visuose šarvuose ir reikalauja tolerancijos, ir dar daugiau tolerancijos, kol ateina laikas primesti savo paties neišmatuojamą netoleranciją.

Net jei jos blogio darbas liktų tik pusiau atliktas, Britanijos sielos sunaikinimas, be abejo, būtų per didelė auka ant Antikristo altoriaus.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

J. K. Heydono „Priešas yra liberalizmas“

PIRMA DALIS

Tauta yra natūrali vienybė, veikianti kaip gyvas organizmas dėl bendros meilės, kuri jungia ją sudarančius individus. Ji egzistuoja iš prigimties, nes žmogus iš prigimties yra ne tik individualus, bet ir socialus; ji egzistuoja dėl bendrojo gėrio, kuris, kaip pripažino Aristotelis, yra didingesnis už individualų gėrį; ir todėl ji sudaro gyvenimą, kuris tam tikrais atžvilgiais pranoksta ją sudarančių individų gyvenimus bet kuriuo konkrečiu momentu.

Sakau „kai kuriais atžvilgiais“, nes tiesa visada yra subalansuota tarp klaidų, kurios perdėtai išryškina vieną jos aspektą ir ignoruoja kitą. Klaidinga sakyti, kaip teigia Hegelis, kad tauta visais atžvilgiais pranoksta individą, lygiai taip pat, kaip klaidinga sakyti, kaip teigia liberalai, kad tauta yra ne kas kita, kaip aritmetinė savo individų suma. Tiesa slypi tarp šių klaidų. Tauta yra vienybė, sudaryta iš dalių, todėl ji turi didesnę būtį nei jos dalys; nes tai, kas sudaryta, turi didesnę būtį nei tai, iš ko ji sudaryta. Ji turi sudėties principą, šiuo atveju meilę, kuris aktualizuoja jos sudedamųjų dalių potencialą ir taip sukuria didesnę būtį. Be to, didesnė tautos būtis pasireiškia daugeliu atžvilgių.

Tauta turi tam tikrą natūralų nemirtingumą, kurio neturi jos individai; ji turi tam tikrą kūrybinės galios matą, suteiktą jos pagrindiniams vienetams – šeimoms; ji turi teisę atimti individo gyvybę dėl pakankamos priežasties, kurios neturi joks individas. Taigi akivaizdu, kad tauta, tobula bendruomenė, pranoksta ją sudarančius individus.

Tačiau visa tai taikoma tik gamtos tvarkai, kuri yra tvarka, pagal kurią egzistuoja tauta.
Žmogus, individas, kitaip nei tauta, yra antgamtinė būtybė. Griežtai kalbant, jis neturi natūralaus tikslo; jis turi tik antgamtinį tikslą, kuriam pavaldus visas jo natūralus gyvenimas, asmeninis ar socialinis. Iš to išplaukia, kad tauta, kuri egzistuoja tik natūralioje tvarkoje, yra pavaldi individui galutiškumo atžvilgiu. Ji egzistuoja iš prigimties būtent tam, kad jos individai galėtų atsirasti ir vėliau galėtų pasiekti antgamtinį tikslą, dėl kurio jie atsirado.

Šis klausimas yra nepaprastai svarbus, ir fašistams būtų gerai jį aiškiai suprasti, antraip jie gali pakenkti pačiai savo argumentų esmei. Žodžio „totalitarinis“ vartojimas yra nepageidautinas, nes jis labai dviprasmiškas, ypač jei nėra aiškiai suvokiamas ką tik nubrėžtas skirtumas. Nors komunizmas yra griežtai totalitarinis, neigiantis individo antgamtinį tikslą ar kokias nors teises prieš pilietinę valdžią, fašistai kartais tenkinasi nuolaidžiu elgesiu religijos atžvilgiu, tarsi jie galėtų pagrįstai teigti apie absoliutų totalitarizmą, bet didžiadvasiškai jo atsisakyti religinių praktikų atveju. Jei tai atspindėtų jų tikrąjį požiūrį, tai sugriautų visą jų reikalo stiprybę, pateisinant kaltinimą, kad fašizmas iš esmės nesiskiria nuo komunizmo. Aiškiai pabrėžkime, kad nacionalinį organizmą laikome didesniu už individus tik gamtos tvarka ir bendrojo gėrio tikslu, o šis bendras gėris turi būti suprantamas atsižvelgiant į individų antgamtinį likimą.

Net ir tai aiškiai pasakius, žodžio „totalitarinis“ vartojimas vis tiek yra nepageidaujamas, nes tai veda prie ******el. knygų keitiklio DEMO vandens ženklų******

Machine Translated by Google

nesusipratimas. Tai leidžia manyti, kad valstybė, valdovo pilietinės valdžios prasme, galėtų reikalauti teisės daryti tokius dalykus, kaip vaikų atimimas iš tėvų kontrolės, jei tai būtų laikoma tinkama, net jei tėvai nebūtų padarę nieko, kas prarastų savo prigimtinę teisę auginti savo vaikus. Žinoma, valstybė negali reikalauti tokios teisės, nes šeimos naikinimas yra prieš prigimtį ir todėl negali būti bendrojo gėrio labui. Fašistai nenori reikšti tokio nenatūralaus teiginio; tačiau kartais jie save vadina totalitariniais, norėdami pabrėžti, turėdami omenyje, kad reikalauja visiškos valdžios valdyti bendrojo gėrio labui. Toks žodžio vartojimas yra pateisinamas; tačiau jis pernelyg atviras klaidingam interpretavimui ir net nekaltam nesusipratimui.

Be to, numatytas pabrėžimas yra visiškai nereikalingas. Patikimos pilietinės valdžios doktrinos nereikia pabrėžti, nes ji teigia, kad valdovas pagal prigimtinę teisę turi visišką valdžią pilietiniam gėriui. Jokia valdžia negali būti pilnesnė už pilną, ir tuo klausimu geriausia ir apsiriboti, išskyrus tai, ką reiškia pilietinis gėris.

Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad nacionalinis organizmas nėra be vidinės struktūros. Priešingai, jis yra organiškas visoje savo masėje. Meilė yra jo gyvenimo principas, nuo santuokinės ir tėviškos meilės šeimoje iki patriotizmo, kuris suteikia asmenybę visai tautai; ir tarp šių ribojančių apraiškų ji sudaro visų rūšių ir rūšių tarpines koncentracijas – politines, kultūrines ir ekonomines, atitinkančias tautos poreikius arba asmenų poreikius įvairiose socialinėse, bet subnacionalinėse srityse. Vyras gali būti vienu metu vyras, rinkėjas nacionalinėje ir subnacionalinėje politikoje, gydytojas, kelių bendrovių akcininkas, golfo žaidėjas, gamtininkas, meno mylėtojas ir daug daugiau dalykų; ir kiekvienoje iš jų, kai kurios iš jų yra nacionalinės svarbos, o kai kurios ne, jis yra sujungtas su kitais asmenimis bendros meilės ryšiu.

Kai kurios organinės koncentracijos tautoje yra tokios gyvybiškai svarbios, kad jas galime prilyginti tik pagrindiniams žmogaus organams, o kitos yra labiau puošnios. Taigi, Valdovas neabejotinai yra tautos galva, Žemės ūkis ir Pramonė – jos rankos, o Transportas – jos raudonasis kraujas; Viešumas – tautos ausis, o armija – apsauginė oda; Policija galbūt yra fagocitai ir taip toliau. Kita vertus, Karališkoji akademija yra graži duobutė, geidžiama ir tarnaujanti sveikatos bei laimės labui, bet mažiau svarbi.

Kadangi toks yra nacionalinio organizmo gyvenimas, iš to išplaukia, kad laisvė kiekvienam individui yra galimybė pasiekti darnią pusiausvyrą tarp visų savo gyvenimo aspektų, kurie jam būdingi atsižvelgiant į jo bendrą ir konkrečią prigimtį, nesvarbu, ar šie aspektai būtų individualūs, ar socialiniai, svarbūs, ar nesvarbūs. Be to, galimybė šiuo atveju suprastina teigiama prasme, nes meilė yra socialinio gyvenimo principas.

Galimybė nėra vien tik laissez faire prisitaikyti, kas praktiškai gali būti neįmanoma, bet bendruomenė turi sudaryti visas sąlygas ir paskatinti žmogų siekti harmonijos visuose savo gyvenimo aspektuose, kad niekas kitas, išskyrus jo paties meilės stoką, negalėtų jam to sutrukdyti.

Galimybė, kita prasme – tiesiog aktyvios prevencijos nebuvimas, galbūt gali būti vadinama laisve, tačiau ji toli gražu nėra laisvė. Pavyzdžiui, etika pateikia įvairius kriterijus, pagal kuriuos galime bent apytiksliai įvertinti, koks yra teisingas darbininko darbo užmokestis tam tikromis aplinkybėmis.
Šis darbo užmokestis jokiomis aplinkybėmis negali būti mažesnis už tą, kuris užtikrintų kuklų vyro ir jo šeimos išlaikymą, ir jis bus didesnis, jei iš dalies žmogaus darbu sukurtas turtas yra daugiau nei pakankamas, kad būtų galima atlyginti visiems žmogiškiesiems veiksniams, dalyvaujantiems turto gamyboje. Tačiau liberalioji teorija nepaiso teisingo etikos darbo užmokesčio ir darbą laiko preke, kurią darbo rinkoje galima įsigyti kuo pigiau; ji mano, kad natūralus darbo užmokestis atsiras dėl laisvos darbo pasiūlos ir paklausos sąveikos;

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

ir tai yra darbo užmokesčio teorija, kuri šiandien įkūnyta visoje liberalioje Anglijos organizacijoje, net jei absoliutų laissez faire principą gerokai apribojo socialiniai įstatymai. Tokiomis aplinkybėmis galbūt nėra visiška nesąmonė teigti, kad darbininkas gali laisvai atsisakyti rinkos darbo užmokesčio ir reikalauti teisingo darbo užmokesčio, kad darbdavys gali laisvai mokėti teisingą darbo užmokestį ir nepaisyti rinkos darbo užmokesčio. Ekonomistai kalba apie darbo užmokesčio sutartį kaip apie laisvą sutartį, ir tai gali turėti prasmę, lygiai taip pat, kaip ir teiginys, kad galiu laisvai užkopti į mėnulį. Darbininkas gali laisvai priimti neteisingą darbo užmokestį arba prisijungti prie bedarbių; mūsų laisvoje šalyje būti bedarbiu nėra baudžiamas nusikaltimas. Taip pat darbdavys gali laisvai mokėti neteisingą darbo užmokestį arba pasiduoti laisvai savo konkurentų konkurencijai ir nustoti vykdyti savo socialinę funkciją kaip darbdavys. Tačiau nei darbininkas, nei darbdavys negali reikalauti ar taikyti teisingumo ir ilgai tęsti savo socialinės funkcijos vykdymo. Todėl nė vienas iš jų neturi laisvės.

Laisvė kaip minimum reikalauja teisingumo vykdant socialines funkcijas, nes teisingumas yra svarbesnis už meilę. Jei meilė yra socialinio organizmo gyvybės principas ir ji negali pasireikšti vien tik socialiniu teisingumu, tuomet akivaizdu, kad socialinis organizmas turi būti ligotas, o laisvė – pažeista. Laisvė yra socialinė sveikata, socialinė aplinka, kurioje individas turi visas galimybes ir paskatas įgyvendinti visų savo gyvenimo aspektų harmoniją.

Tai yra tikroji laisvės teorija, ir palyginkime ją su klaidinga liberalų teorija, kurios mirties agonijoje anglosaksų civilizacija vis dar drąsiai ir apgailėtinai bando klestėti. Geriausiu atveju liberalų teorija netapatina laisvės su laissez faire; šis tapatinimas buvo natūralus teorijos, kuri iš pradžių buvo mažiau akivaizdžiai klaidinga, vystymasis. Geriausiu ir reprezentatyviausiu atveju liberalų teorija laisvę laiko pusiausvyra tarp asmeninės veiksmų laisvės ir įsipareigojimų, kylančių iš socialinės sutarties, kurią piliečiai, kaip manoma, sudarė tarpusavyje dėl geros tvarkos, o šios sutarties sąlygos turi būti nustatomos atsižvelgiant į visuomenės nuomonę, nes žmonių balsas yra Dievo balsas.

Individualus savanaudiškumas yra vienintelė veikianti jėga, būtent įprastas savanaudiškumas, kai svarstoma apie asmeninę laisvę, ir apšviestas savanaudiškumas, kai svarstomi būtini asmeninės laisvės apribojimai. Meilė čia visiškai neegzistuoja, nes visas asmeninės laisvės aukojimas, kuris gali būti būtinas tvarkos labui, laikomas pakankamai paaiškinamu apšviesto savanaudiškumo.

Ši teorija galėtų puikiai veikti, jei žmonės būtų tobuli. Ji būtų dirbtinė ir tiesiog klaidinga savo formuluote, bet nematau jokios priežasties, kodėl ji neturėtų duoti tų pačių rezultatų kaip ir tikroji teorija; nes savanaudiškumas, savo tobulumu, turi tą patį tikslą kaip ir meilė, būtent aukščiausio gėrio pasirinkimą.

Bet mes nesame tobuli. Iš esmės esame geri ir mylintys tiesą, bet ne tobuli; neabejotinai esame linkę siekti savanaudiškumo, kuris yra priešingas meilei. Šio iškreiptumo nepakanka, kad iš prigimties būtume kitokie nei geri ir gražūs, bet tai yra aiški ir nepaneigiama dėmė. Niekas neneigia ir negali paneigti jos egzistavimo, nesvarbu, ar jis laikosi krikščioniškosios nuopuolio doktrinos, ar laiko mus besivystančiais iš beždžionių į supermenus.

Taigi galite tikėtis, kad liberalioji teorija nukryps nuo tobulo veikimo tiek pat, kiek, bet ne daugiau, žmonija nukryps nuo tobulo nušvitimo vertindama savanaudiškumą; ir galite paklausti, kokios geresnės veikiančios hipotezės galime tikėtis ar tikėtis netobulame pasaulyje. Labai gražu kalbėti apie meilę kaip apie visuomenės gyvenimo principą; bet kadangi meilės teorijos veikimą mūsų polinkis į savanaudiškumą paveiks lygiai taip pat, kaip ir nušvitusio savanaudiškumo teoriją, kokią naudą gausiu vieną teoriją pakeisdamas kita?

Toks samprotavimas gali atrodyti apgaulingas, bet jis būtų klaidingas, nes meilės teorija yra teisinga, o ******el. knygų konverteris DEMO Vandenženkliai*******

Machine Translated by Google

Apšviestos savanaudiškumo teorija, ką aš laimėsiu iš to, kad klaidinga teorija veikia geriau, nei turėtų veikti tiesiog klaidinga teorija, nes meilė jai vis dar padeda; ir aš pripažįstu, kad tikroji teorija neveiks taip gerai, kaip turėtų, nes meilę užteršia savanaudiškumas. Tačiau nepaisant to, vis tiek tiesa, kad liberali teorija yra klaidinga teorija, o klaidinga teorija žmonių reikaluose, kadangi esame netobuli, ilgainiui būtinai veda į pražūtį. Taip turi būti, remiantis abstrakčiais principais.

Tačiau man nereikia remtis abstrakčiais samprotavimais. Liberalų teorija egzistuoja pakankamai ilgai, kad galėtume stebėti iš tikrųjų vykstantį pražūtingą procesą. Kai ji pirmą kartą buvo suformuluota, jos veikimo netobulumas galbūt nebuvo didesnis už žmonijos netobulumą. Tiesą sakant, ji iš esmės neveikė; tik teorijai pasireiškus ekonominėje doktrinoje ir ja pagrįstoje politinėje veikloje, jos veikimas išaugo į liberalią visuomenės organizaciją, kuri dabar mus beveik bejėgiškai laiko savo gniaužtuose.

Grynai teorinės liberalizmo hipotezės išraiška ekonomikoje ir ja paremtoje politikoje buvo samprotavimo klausimas; ir tas samprotavimas buvo degeneracinio proceso pradžia. Kol širdis galėjo laisvai atmesti klaidingą teoriją, negalėjo būti jokių žemesnių rezultatų nei žmonijos niekšybė; tačiau samprotavimai, paremti klaidinga teorija, gali be galo žengti į niekšybę. Iš pradžių, galbūt, tariamoji pusiausvyra tarp asmeninės veiksmų laisvės ir aukų vardan tvarkos buvo tik šiek tiek iškreipta asmeninės laisvės pusėje; bet kai žmonės priprato prie tos klaidingos pusiausvyros ir pradėjo samprotauti apie tai, jų savanaudiškumas lengvai rado pasiteisinimų, kad šiek tiek labiau pakreiptų pusiausvyrą asmeninės laisvės naudai. Ir taip procesas tęsėsi, kol pasiekėme nuogą laissez faire, kuris buvo iškilmingai paskelbtas kaip aukščiausia ekonominė ir politinė išmintis.

Tuo metu mes jau buvome klaidingos teorijos vergai, bent jau kaip individai. Nebuvo prasmės būti geraširdžiu; neribota konkurencija buvo dienos tvarka, kurią saugojo šalies įstatymai ir visa visuomenės organizacija; geraširdis žmogus galėjo tik atsidusti ir sau pasakyti, kad verslas yra verslas, kad ekonomikos dėsniai yra negailestingi džiunglių dėsniai – valgyk arba būsi suėstas.

Tačiau žmogaus prigimtis išliko gera ir graži, o laissez faire rezultatai buvo atvirai šokiruojantys. Asmuo negalėjo nieko padaryti, kad ją pakeistų, bet bendruomenė kaip visuma galėjo suvaldyti džiunglių įstatymus; ir taip atsitiko, kad žmonės ėmėsi politinių veiksmų, iš kurių anksčiau reikalavo, kad pramonė paliktų ramybėje, ragindami ją vis labiau kištis socialiniais įstatymais.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nacionalsocialistas
(autorius William Joyce)

THOMAS CARLYLE'AS užima pirmąją vietą tarp britų mąstytojų, kurie savo raštuose atskleidė kai kurias pagrindines fašistinės filosofijos tendencijas, o iš jų daug prisidėjo Šekspyras ir Goldsmithas; tačiau visuose plačiuose Carlyle'o raštuose nėra nieko, kas galėtų būti laikoma ne nacionalsocialistinio proto produktu. Jis pats turėjo nacionalsocializmo dvasią dar gerokai prieš atsirandant šiam vardui. Jo žodžiai visada yra patrioto žodžiai. Jo aistringa meilė šaliai savo laikais galėjo neatitikti patriotizmo kriterijų, nes jis mylėjo ne abstrakciją, o žmones; ir būtent čia slypi esminis skirtumas tarp senojo ir naujojo patriotizmo. Senasis rūpinasi idėjomis ir išoriniais bruožais: naujasis rūpinasi pačia žmonių realybe ir yra patriotizmas, nes tai yra socializmas vienintele garbinga šio termino prasme.

Šio trumpo straipsnio tikslas nėra rašyti apie Carlyle'ą, jį kritikuoti ir papildyti ir taip jau didelę apibendrinimų masę, kuri neišvengiamai turi būti apipinta kiekvienu didžiu rašytoju. Juo labiau nesiekiame aptarti to, ką neatsargūs apibūdintų kaip „Carlyle'o politiką“. Tegul tie, kurie turi per daug laiko, imasi tyrimų, skirtų parodyti, kad didysis autorius buvo whigas arba toris. Įrodyti, kad jis buvo bet kuris iš jų, būtų sunku; bet nepaisant sunkumų, tai būtų beprasmiška, nes šie senoviniai terminai nereiškia nieko, kas egzistuoja šiandieninėje Britanijos politikoje. Todėl užuot bandę įrodyti savo tezę, tiesiog dar kartą pristatysime Thomasą Carlyle'ą.

Tiems, kurie neprotingai galėjo su juo ilgai atsisveikinti, tegul jis kalba pats, ir jo žodžiai nacionalsocialistui suteiks ir įkvėpimo, ir fašistinės teorijos patvirtinimą. Kiekvienas fašistinio nacionalsocializmo šalininkas žino apie nuolatinį kaltinimą, metamą jo judėjimui: kad jis rezga sąmokslą sunaikinti laisvę. Galbūt iš tiesų, dažniausias kaltinimas nėra metamas nacionalsocialistiniam kredo.

Žvilgtelėję į „Past and Present“ puslapius , skaitome:

> „Laisvė? Tikroji žmogaus laisvė, sakytumėte, slypi tame, kad jis suranda arba yra priverstas atrasti teisingą kelią ir juo eiti. Išmokti arba būti mokomas, kokį darbą jis iš tikrųjų sugeba atlikti, o tada, leidus, įtikinėjus ir net priverstas, imtis to paties darbo. Tai yra tikroji palaima, garbė, „laisvė“ ir didžiausia gerovė. Jei laisvė nėra tai, man laisvė mažai rūpi.“

Turbūt niekada nebuvo aiškesnio teiginio, kad be drausmės laisvė neįmanoma.

Taip pat čia matome aiškų teisės veikti reikalavimą. Kaip sako seras Oswaldas Mosley: „Laisvės pradžia yra ekonominio chaoso pabaiga. Tačiau kaip galima įveikti ekonominį chaosą neturint galios veikti? Konstitucinė laisvė turi būti išsaugota, tačiau ši laisvė išreiškiama žmonių galia rinkti parlamentą ir vyriausybę ir tokiu būdu pasirinkti norimą vadovavimo formą. Toliau ji negali eiti.“ Arba, cituojant oficialų manifestą...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Britų Sąjunga: fašizmas yra tautos vadovavimas. Tai ne diktatūra senąja šio žodžio prasme, kuri reiškia vyriausybę prieš žmonių valią. Tai diktatūra šiuolaikine šio žodžio prasme, kuri reiškia vyriausybę, ginkluotą žmonių, turinčių visišką veiksmų galią įveikti problemas, kurias būtina išspręsti, jei tauta nori gyvuoti.“

Carlyle'o lyderystės ir autoriteto doktrina neapima nė vieno iš senųjų partijų požiūrio į klasę. Jam lygiai taip pat atstumia snobizmas ir klasių kova. Ilgos citatos vargu ar gali būti pateisinamos, nebent jos yra išskirtinės vertės, tačiau čia mes leidžiame sau pacituoti ilgą ištrauką, nes ji yra viena didžiausių kada nors parašytų mūsų kalba:

> „Gerbiu du vyrus, o trečio – ne. Pirma, sunkiai dirbęs Amatininkas, kuris žemės įrankiais sunkiai užkariauja Žemę ir paverčia ją vyriška. Man garbinga yra kieta Ranka; kreiva, šiurkšti; kurioje, nepaisant to, slypi gudri dorybė, nepaneigiamai karališka, tarsi šios Planetos Skeptro. Garbingas ir šiurkštus veidas, įdegęs nuo oro, suteptas, su savo grubiu protu; nes tai Žmogaus, gyvenančio kaip vyras, veidas.“
>
> O, bet juo labiau garbingas dėl tavo grubumo ir netgi todėl, kad turime tavęs gailėtis ir mylėti! Vos prašytas broli! Dėl mūsų tavo nugara buvo tokia sulinkusi, dėl mūsų – tiesios galūnės ir deformuoti pirštai: tu buvai mūsų šauktinis, kuriam krito burtas, ir mūsų kovos buvo tokios sugadintos. Nes ir tavyje slypėjo Dievo sukurta forma, bet ji neturėjo būti išskleista; ji turėjo stovėti aplipusi storais Darbo sulipimais ir žalojimais; ir tavo kūnas, kaip ir tavo siela, neturėjo pažinti laisvės. Vis dėlto dirbk toliau, dirbk toliau: tu esi savo pareigoje, būk iš jos išėjęs, kas nori; tu pluša dėl to, kas visiškai būtina, dėl kasdienės duonos.
>
> Antrą žmogų gerbiu ir dar labiau: tą, kuris matomas plušančiam dėl dvasiškai nepakeičiamo; ne kasdienės duonos, o Gyvenimo Duonos. Argi jis taip pat neatlieka savo pareigos; siekia vidinės Harmonijos; atskleidžia tai veiksmais ar žodžiais per visas savo išorines pastangas, nesvarbu, ar jos būtų aukštos, ar žemos? Aukščiausiu iš visų, kai jo išorinės ir vidinės pastangos yra viena: kai galime jį vadinti Menininku; ne tik žemišku Amatininku, bet ir įkvėptu Mąstytoju, kuris dangišku įrankiu užkariauja Dangų už mus! Jei už varganą ir nuolankų triūsą, kurį turime Maisto, argi neturėtų mainais būti stengiamasi dėl jo dirbti aukštai ir šlovingai, kad jis turėtų Šviesą, turėtų Vedimą, Laisvę, Nemirtingumą? Šiuos du, visais jų laipsniais, aš gerbiu: visa kita yra pelai ir dulkės, kurias vėjas pūškuoja, kur nori.“

Darbo orumas niekada nebuvo taip ištikimai išreikštas kaip šiose eilutėse, kurios vienintelės skelbia Carlyle'ą didžiu nacionalsocialistiniu mąstytoju. Ta pačia tema daug rašė daugybė socialistų rašytojų, tačiau nė vienas iš jų šios temos nenagrinėja tokiu būdu. Geriausiu atveju darbas pateikiamas kaip sunkumas, o blogiausiu – kaip prakeiksmas, nes jų bendra nuostata yra ta, kad darbas yra tikslinga ir neišvengiama neteisybė, padaryta žmogui, kuris turi išpirkti save iš gėdos reikalaudamas didžiausios kainos už savo paslaugas. Tačiau kad ir kokia didelė būtų kaina, kurią jis gautų, socialistinėje filosofijoje jis bus tik „samdomojo darbo vergas“. Todėl įdomu paskaityti, ką Carlyle'as sako apie didvyriškumo ir pasiekimų motyvus. Jis rašo: „Šmeižtas yra sakyti, kad juos didvyriškiems veiksmams skatina lengvumas, malonumo viltis, atlygis – bet kokia cukraus slyva šiame ar kitame pasaulyje. Net ir pačiame

> niekingiausiame mirtingajame slypi kažkas kilnesnio. Vargšas keiksmažodžius besišnekučiuojantis kareivis, pasamdytas būti sušaudytas, turi kitokią kareivio garbę nei pratybų taisyklės ir šilingas per dieną. Ne ragauti saldžių dalykų, o daryti kilnius ir teisingus darbus ir pateisinti save po Dievo dangumi kaip Dievo sukurtą žmogų – to silpnai trokšta net vargingiausias Adomo sūnus.“

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

> Jei jam tai padarys taip, net ir nuobodžiausias kasdienis triūsas pavers jį didvyriu. Jie labai skriaudžia žmogų, kuris sako, kad jį suvilios lengvumas. Sunkumai, atsižadėjimas, kankinystė, mirtis – tai pagundos, veikiančios žmogaus širdį. Uždekite jo vidinį džiaugsmingą gyvenimą ir turėsite liepsną, kuri sudegins visus žemesnius apmąstymus.“

Tokie jausmai niekada negalėjo kilti iš finansinės demokratijos ar jos gerbėjų. Pažymėtina, kad Carlyle'as čia aptaria ne vien darbo, o didvyriškumo motyvus. Jis smogia į senosios marksizmo dogmos, žinomos kaip Darbo vertės teorija, šaknis ir ją sunaikina. Jis aiškiausiai supranta tai, ko Marksas niekada nesuprastų: kad kūrybinis intelektas ir didvyriški veiksmai yra visiškai nepalyginami su įprastais darbo procesais; ir kad jokiu būdu negalima kilniausių ir todėl svarbiausių žmogaus pasiekimų priskirti vien mechaninių pastangų kategorijai.

Galima paprieštarauti, kad Carlyle'as tiesiog vaizduoja žmogų kaip neprotingą ar neprotingą būtybę. Jei taip yra, Carlyle'as teisus.

Kai kuriose visuomenėse didvyriškumas siekia pačias niekšiškiausias ribas. Šiandien finansinėse demokratinėse šalyse žydų finansininkai jį netgi menkina ir nekenčia, nes jis sustiprintų nacionalinį charakterį pasididžiavimu, reikalaujančiu nacionalinės nepriklausomybės; tačiau tai, kad didvyriškas motyvas gali būti taisyklė, o ne išimtis, parodė Vokietijos ir Italijos pavyzdžiai, kur, nors visas fašistinės sistemos tikslas yra neatpažįstamai pagerinti žmonių likimą, didžioji dauguma vyrų yra pasirengę paaukoti viską ne dėl materialinės naudos, o dėl principų, kuriuos jie laiko šventais.

Mūsų autorius vienoje labai ryškioje ištraukoje parodo tikrąjį darbo ir imperijos santykį. Kai teigiama, kad Thomas Carlyle buvo tik socialistas, turime prisiminti propagandą, kurią tarptautinis socializmas tiek metų vykdė prieš imperializmą, ir priminti vieną ryškiausių ištraukų iš „Sartor Resartus“:

„Tiesa, Aukso Hofrate“, – šaukia Profesorius kitur, – „iš tiesų per daug perpildyta.“ Tuo tarpu kokią šio nereikšmingo, sausumos kupino rutulio dalį jūs iš tikrųjų įdirbote ir iškasėte, kol jis nebeauga? Kokia jūsų populiacija Amerikos pampose ir savanose; aplink senovės Kartaginą ir Afrikos gilumoje; abiejuose Altajaus kalnų grandinės šlaituose, centrinėje Azijos platformoje; Ispanijoje, Graikijoje, Turkijoje, Niūriojoje Totorijoje, Kildero Kuraghe? Vienas žmogus per vienerius metus, kiek suprantu, jei paskolinsite jam Žemę, išmaitins save ir dar devynis. Deja, kur dabar mūsų vis dar švytinčios, vis dar besiplečiančios Europos hengistai ir alarikai? kurie, kai jų namai tampa per ankšti, stos į tarnybą ir, kaip Ugnies stulpai, ves pirmyn tas nereikalingas nepalenkiamos gyvos drąsos mases; dabar aprūpintas ne kovos kirviu ir karo vežimu, o garo varikliu ir plūgu? Kur jie? – Saugodami savo medžioklę?

Įdomu atkreipti dėmesį į Carlyle'o beveik kiekviena proga kartojamą požiūrį į aristokratiją. Jis buvo pernelyg gilus mąstytojas ir be galo pernelyg sąžiningas, kad apsimestų, jog aristokratija nereikalinga. Jo raštuose vėl ir vėl aiškiai pabrėžiama, kad jis negali įsivaizduoti jokių žmonių, veikiančių kaip bendruomenė, išskyrus vadovaujamus lyderių klasės. Tačiau tai, ko jis tikisi iš šios klasės, taip pat labai aiškiai išdėstoma ir labai skiriasi nuo to, ką gavo jo laikų žmonės ir ką mūsų laikų žmonės dar labai trumpą laiką turės gauti. Jis norėjo sukurti tikrą Britų imperiją, ir šis troškimas aiškiai užrašytas jo paties žodžiais:

> „Anglija, netrukus šioje mūsų saloje gyvens tik maža dalis anglų.“

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

> Amerikoje, Naujojoje Olandijoje, rytuose ir vakaruose iki pat Antipodų, bus saksų valstybė, aprėpianti didžiules Žemės rutulio erdves. O kas dabar gali visas jas sujungti į vieną tautą, kad jos nesikirstų ir nekovotų, o gyventų taikiai ir broliškai? Tai pagrįstai laikoma didžiausia praktine problema, kuria siekia spręsti įvairiausios suvereniteto ir vyriausybės.
>
> Kas tai pasieks? Parlamento aktai, administraciniai ministrai pirmininkai to negali. Amerika yra atskirta nuo mūsų tiek, kiek Parlamentas galėjo ją atskirti. Nevadinkite to fantastika, nes tame yra daug realybės. Štai, sakau, yra Anglijos karalius, kurio joks laikas ar atsitiktinumas, nei Parlamentas, nei parlamentų derinys, negali nuversti. Argi šis karalius, Šekspyras, nešviečia karūnuotu suverenitetu virš mūsų visų kaip kilniausias, švelniausias, tačiau stipriausias vienijantis ženklas; nesunaikinamas?

Žinoma, daroma išvada ne ta, kad norėtume Šekspyro kaip fašistinio imperatoriaus, bet tai, kad tvirčiausi ryšiai iš tikrųjų turi būti susiję su mūsų žmonių dvasine kultūra, kad ir kurioje pasaulio dalyje jie būtų; ir galiausiai šis teiginys reiškia ne ką daugiau, kaip tik tai, kad tautų elgesį ir likimą lemia jų filosofijos. Būti nuodugniai susipažinusiam su kilniausia filosofija reiškia daryti kilnius darbus; būti pažemintam dėl negroidų ir semitų kultūrų niekšybės reiškia pražūtį baltajam žmogui.

Carlyle'as žinojo, kad nei sutartys, nei konferencijos negali sukurti taip trokštamos pasaulio vienybės. Ją pasiekti įmanoma tik dvasinės vienybės dėka. Kaip jau rašėme kitu atveju: „Kur nėra kolektyvinės dvasios, negali būti ir kolektyvinio saugumo.“ Tačiau šis dvasinės galios šaltinis, ši kultūra ir filosofija gali kilti tik iš tikros aristokratijos, besiremiančios jokiais klasiniais susitarimais, kokie egzistuoja finansinėje demokratijoje. Kita vertus, Carlyle'as teisingai pabrėžė ryšį tarp žemės nuosavybės ir galios daryti įtaką tautos kultūrai. Knygoje „Praeitis ir dabartis “ taikliai pasakyta: „Žemė yra tikrasis aristokratijos pagrindas; kas valdo žemę, tas labiau nei bet kas kitas yra valdytojas, žemės žmonių vicekaralis. Šiomis dienomis, kaip buvo Henriko Plantageneto ir abato Samsono laikais, taip bus ir visomis dienomis. Žemė yra mūsų visų Motina; maitina, priglaudžia, džiugina, su meile mus visus praturtina: kiek daug būdų, nuo mūsų pirmojo pabudimo iki paskutinio miego ant jos palaimintos motinos krūtinės, ji, tarsi palaimintomis motinos rankomis, mus visus apgaubia.“

Tačiau Carlyle'as iki galo nenumatė pramonės revoliucijos padarinių. Jis sunkiai galėjo įsivaizduoti dieną, kai viskas bus sugriauta, o žemdirbys, ūkininkas, žemvaldis – apgailėtinos bejėgystės padėtyje, apkrautas žydų lupikavimo grandinėmis.
Jis nebūtų pagalvojęs, kad tokioje apgailėtinoje padėtyje esantis žemvaldis galėtų atlikti geranoriško aristokrato vaidmenį; nes jam aristokratija buvo valdžia, o valdžia reiškė atsakomybę ir tarnystę. „Aukščiausioji klasė, – rašo jis, – be pareigų yra kaip medis, pasodintas ant bedugnės krašto; nuo kurio šaknų griūva visa žemė. Gamta nepripažįsta žmogaus, kuris nebūtų kankinys. Ką reiškia kilnumas, jei tai yra kilnumas? Kilnumas kada nors slypėjo narsiame kentėjime už kitus, o ne tinginystėje versdamas kitus kentėti už mus.“

Valandų valandas Carlyle'o darbuose galima perskaityti ištraukų, kuriose nagrinėjamos jo laikų sąlygos, kurios lygiai taip pat būtų taikomos ir mūsų sąlygoms. Vos belieka susimąstyti, ar per pastaruosius šimtą metų Parlamentui kas nors nutiko, kai skaitai:

„Parlamentas, kad ir kokios pastangos būtų, turės išsikapstyti iš tų gilių nieko neveikimo rutinos vagų ir išmokti iš visų pusių pasakyti ką nors pamokančio nei „Laissez-faire“. Jei Parlamentas negali to išmokti, kas gi bus su Parlamentu?“ – klausia milijonai dirbančių Anglijos gyventojų savo ******el. knygų konverterio DEMO Watermarks*******“

Machine Translated by Google

Svarbiausia – Anglijos parlamentas. Ar gali mus valdyti, ar ne? Parlamentas su savo privilegijomis yra stiprus, bet būtinybė ir gamtos dėsniai yra stipresni už jį. Jei parlamentas negali to padaryti, pranašaujame, kad jis padarys ką nors kita, ir tai keisčiausiu ir ne pačiu laimingiausiu būdu paspartins tai, kas tikriausiai nebus naudinga parlamentui! Vienaip ar kitaip viskas turi būti padaryta.“

Kaip sakė Adolfas Hitleris: „Etwas muss geschehen.“ Arba, kaip pastebėjo Oswaldas Mosley: „Abiejų didžiųjų valstybės organizacinių partijų sistemų rezultatas galiausiai yra tas pats: stabilumas, sumaišytas su reakcija, ir pasipriešinimas pokyčiams, kartu su pažanga, sumaišyta su obstrukcinėmis diskusijomis ir komitetų neatsakomybe, vienodai baigiasi chaosu. Abu yra instrumentai, skirti užkirsti kelią tam, kad dalykai būtų daromi, o pirmoji moderniosios eros sąlyga yra tai, kad dalykai būtų daromi.“ Ši ištrauka iš „Didžiosios Britanijos“ rodo sutikimą su Carlyle'u, peržengiantį įsitikinimo ribas ir perkeliantį jį į išraiškos metodą.

Bet kuri atsitiktinė mūsų autoriaus ištrauka gali būti parinkta iliustruojanti jo neapykantą nešvariems dalykams. Mančesterio mokyklos materializmas:

„Šiais sudėtingais laikais, – rašo jis, – kai grynieji pinigai yra vienintelis ryšys tarp žmogaus ir žmogaus, dirbančiųjų žmonijos klasės painiu, bet itin pabrėžtinu būdu pareiškia bedarbiams, kad jie bus valdomi; kad jie privalo, baudžiami chartizmu, banditizmu, metalo laužo deginimu ir dar juodesniais dalykais, nei grynieji pinigai yra vienintelis ryšys; ir yra tiek daug dalykų, kurių nenupirksi už grynuosius pinigus! Grynieji yra didis stebuklas, tačiau jie neturi visos galios nei danguje, nei net Žemėje.“

Atsižvelgiant į visa, ką Carlyle'as parašė ir kas apie jį buvo parašyta, būtų tuščia ir įžūlu bandyti tokiame trumpame straipsnyje atlikti išsamią jo kūrybos analizę. Būtų netgi skubota rinktis ištraukas iš jo raštų ir laikyti jas vien politinio tikėjimo išpažinimais. Būtent dėl šios priežasties mes pasirinkome kitą ir tiesesnį metodą – atsitiktinai atrinkti ištraukas iš jo didžiulio kūrinio, kurios nėra skirtos apsiriboti vien politinės doktrinos terminais, bet kurios dvasia ir protu yra nacionalsocialistinės minties išraiška, kuria bet kuris fašistas galėtų didžiuotis.

Jei būtų teigiama, kad atranką pakenkė šališkumas, vienintelis atsakymas būtų tas, kad joks atsakingas asmuo niekada nekaltino Carlyle'o nenuoseklumu. Filosofiją, kurią randame viename puslapyje, randame ir kitame, ir taip iki tomo pabaigos. Užuot manę, kad mūsų pradinis teiginys buvo įrodytas skaitytojui priimtinu būdu, mes labiau norėtume, kad jis pats ieškotų įrodymų toliau studijuodamas Thomasą Carlyle'ą, kurio minties kietumas ir grynumas turėtų būti pavyzdžiu tiems, kurie laikosi geležies amžiaus plieninio kredo, kuris, Mosley žodžiais tariant, „perskrodžia iliuzijos žodžius ir pasiekia naują realybę“.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

William Morris - Nacionalsocialistas (autorius Arthur Reade)

TANGLŲ socialistų požiūris į Williamą Morrisą jau seniai kelia nuostabą ir nusivylimą jo gerbėjams. Tai buvo žmogus, vienas didžiausių XIX amžiaus žmonių, kuris savo galios viršūnėje apleido daugelį savo ankstesnių interesų, kad pasinėrtų į socialistų judėjimą. Joks panašaus kalibro anglas niekada nebuvo prisijungęs prie jo gretų.

Ir vis dėlto jis tam tikra prasme visada liko svetimas judėjime, ir jį tokiu laiko jo kolegos socialistai. Kartais jie nerimastingai pripažindavo jo didybę, žodžiais girdavo jo darbą ir pasiekimus, bet niekada neatiduodavo jam savo širdies, niekada nelaikydavo jo vienu iš savųjų ir savo įkvėptu lyderiu. Ši pozicija buvo skirta vokiečių kilmės žydui Karlui Marksui.

Šis faktas gerokai nušviečia gėdą, kurią sukėlė Morriso buvimas tarp socialistų. Jis iš tiesų su jais vieningai troško panaikinti skurdą ir su juo susijusias blogybes ir tikėjo, kad socializmas, vienaip ar kitaip, suteikia išeitį. Tačiau jo požiūris į gyvenimą ir socializmo vizija daugeliu svarbių aspektų skyrėsi nuo „draugų“ požiūrio, ir jis giliai širdyje jautė, kad visuomenė, kuri jiems rekomenduotų save, jam pačiam būtų kalėjimas. Jis pareigingai kovojo su Marksu ir sąžiningai bandė jį įsisavinti. Jis netgi turėjo entuziazmo akimirkų dėl „Kapitalo“. Tačiau ilgainiui kažkas jame, stipresnis už jo paviršutinišką „aš“, sukilo. Jis norėjo revoliucijos – taip, bet ši marksistinė visuomenė neatitiko jo vizijos. Ji jam buvo pernelyg mechaniška, pernelyg abstrakti, pernelyg urbaniška; pernelyg kosmopolitiška, pernelyg neangliška.

Tarp Markso ir Morriso požiūrio į gyvenimą iš tiesų tvyrojo didžiulė praraja. Marksas buvo kosmopolitiškas žydas, Morrisas – pietų anglas. Marksas buvo studijų žmogus, Morrisas – lauko ir dirbtuvių žmogus. Marksas apkabino miestą, Morrisas visada svajojo apie kaimą, išvalytą nuo „šnypščiančio garo ir stūmoklių eigos“, ir apie Londoną, „mažą, baltą ir švarų“. Marksas buvo mašinų entuziastas, Morrisas troško atgaivinti individualų meistriškumą, kuris Angliją pavertė gražia. Marksas buvo materialistas, turintis mechanizuotos socialinės organizacijos vizijų, Morrisas buvo poetas ir todėl šiek tiek anarchistas. Marksas skelbė klasinę neapykantą ir pilietinį karą. Morriso širdis šaukė apie bendrystę. „Bendrystė yra rojus, o bendrystės trūkumas – pragaras: bendrystė yra gyvenimas, o bendrystės trūkumas – mirtis! Ir darbus, kuriuos darote žemėje, darote dėl bendrystės.“

Kad ir kaip stengėsi, Morrisas iš esmės niekada nebuvo marksistas. Kosmopolitizmas, nesvarbu, ar tai būtų tarptautinis socializmas, ar tarptautiniai finansai, jam buvo atema. Jis gimė ne tik kaip svajonių svajotojas, bet ir kaip socialistas. Kaip socialistas, jis buvo kažko, kas dar glūdi laiko įsčiose, pirmtakas. Jo dvasinis artumas buvo susijęs su judėjimu, kuris atsirado ir susiformavo tik po jo mirties. Tikroji jo vieta yra ne tarp marksistų, o tarp nacionalsocialistų.

Morisas buvo stiprių aistrų žmogus, ir per visą jo gyvenimą niekas nebuvo stipresnis ar pastovesnis už aistrą Anglijai. Kaip su meile ir supratimu jis rašo apie jos išorinę išvaizdą.

„Žemė yra maža, pernelyg uždaryta siaurose jūrose, atrodo, kad joje yra daug vietos išsiplėsti iki milžiniškumo; nėra jokių didelių dykynių, kurios slegia savo niūrumu, nėra...“

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

didžiulės miškų vienatvės, jokių baisių, neišmintų kalnų sienų: viskas apgalvota, susimaišiusi, įvairi, lengvai pereina viena į kitą; mažos upės, mažos lygumos, sparčiai besiplečiančios – aukštumos, apsuptos gražių, tvarkingų medžių; mažos kalvos, maži kalnai, nusėti avių takų sienomis: nei kalėjimas, nei rūmai, o padorūs namai."

Tas pats meilus vertinimas perteikia nuostabius Anglijos peizažų aprašymus įžangose, mėnesį po mėnesio, po „Žemiškojo rojaus" apsakymų ir yra nuolatinis tos atnaujintos ir pabudusios Anglijos svajonės, kuri yra „Naujienų iš niekur" tema, ir suteikia tokią spalvą bei spindesį „Džono Ballo sapnui". Morriso „Socializmą" iš tiesų daugiausia įkvėpė troškimas išsaugoti arba atgaivinti senąsias angliškas vertybes, jos architektūros didybę, kraštovaizdžio grožį, individualų meistriškumą, kuris net ir pačius paprasčiausius jos žmones pavertė amatininkais, jos žmonių charakterį „iš tiesų kaimišką ir siauro mąstymo, bet rimtą, teisingą ir paprastų įpročių". Kartą jis pasakė Birmingemo auditorijai, kad atokiame Aukštutinės Temzės kampelyje ką tik matė pusę tuzino „mažyčių kaimo bažnyčių, kurių kiekviena yra gražus meno kūrinys. Tai Temzės pakrantės kaimo niekšų, kaip jūs mus vadintumėte, darbai – nieko didingesnio. Jei tokie patys žmonės jas projektuotų ir statytų dabar, jie negalėtų sukurti nieko geresnio už paprastas mažas nonkonformistines koplyčias, kurias galima pamatyti išsibarsčiusias po naujus rajonus. Tai yra tai, ką jos atitinka..." O apie Vestminsterį jis rašė, kad „pačios šio didžiojo epo autoriai nepaliko jokių vardų. Nes iš tiesų tai ne vieno žmogaus, o Pietryčių Anglijos žmonių darbas. Tai buvo neatsiejamos žmonių grupės valios darbas, kurie dirbo taip, kaip gyveno, nes negalėjo kitaip..." Rasti šiuolaikinio gyvenimo terminais kažkokį šio pasiekimo atitikmenį, tą ankstesnės, laimingesnės Anglijos dvasią – tai buvo Morriso socializmo varomoji jėga.

Taigi, tikroji jo vieta yra socializme, kuris nustojo būti kosmopolitiškas ir tapo nacionaliniu. Ir kadangi jis yra persmelktas viduramžių, jis būtų jautęs ypatingą susidomėjimą visais šiais nacionalsocializmo aspektais, kurie primena viduramžių amatininkų gildijas. Jam būtų atrodę, kad korporacinė valstybė pilietybę turėtų grįsti ne tik teritoriniu pagrindu, bet ir aktyvia naryste didelėje darbininkų gildijoje.

Jis iš tiesų būtų apgailestavęs, kad viduramžių amatininkus taip išstūmė inžinieriai ir technikai. Tačiau jis būtų manęs, kad pripažindama organizuotų darbininkų svarbą, korporacinė valstybė buvo įkvėpta teisingos idėjos.

Per ilgai politika buvo atskirta nuo paprasto žmogaus poreikių ir troškimų ir palikta specializuotų teisininkų rankose – niekšiškai užbėgamų už akių ir dėkojančių už jų monopolijas taip trokšta atsikratyti pikta liaudis romane „Džono Ballo svajonė". Romane „Naujienos iš niekur" Parlamento rūmai tėra įdomi relikvija. Angliją valdo anglai ir jie valdo juos, ir ji nustojo būti finansinių interesų, kurie šiandien manipuliuoja jos partijos politika Vestminsteryje, pėstininku.

Dar vienas nacionalsocializmo bruožas, kuriam Morrisas būtų nuoširdžiai pritaręs, yra esminės žemės ūkio svarbos pabrėžimas. Morrisas, kaip ir šių dienų nacionalsocialistai, laimingą bendruomenę įsivaizdavo ne kaip didelius miestus, o kaip visuomenę, kurioje daugiausia vyrauja žemės ūkis. Žemė jam yra aistra. „Žemė, jos augimas ir gyvenimas! Jei tik galėčiau pasakyti ar parodyti, kaip aš ją myliu!"

Bet ne tik kaip eilėraščių rašymo tema. Taip pat kaip stiprios rasės puoselėjimo ir ugdymo priemonė. Vienas gražiausių pasaulio vaizdų Morrisui buvo „žaliuojantys akrai, kurių augimas prasidėjo", ir viename iš savo laiškų jis kalba apie rugpjūtį su jo auksiniu derliumi.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

laukai, kaip geriausias iš visų mėnesių pamatyti Anglijos kaimą. „Naujienos iš niekur“ pateikia žavingą vinjetę apie šienininkus, dirbančius Temzės slėnyje, visi linksmai apsirengę taip, kad pieva atrodė kaip milžiniška tulpių lysvė. „Visos rankos dirbo sąmoningai, bet gerai ir stabiliai, nors jos buvo tokios pat triukšmingos ir linksmai kalbėjusios kaip rudens varnėnų giraitė.“ Kaimas jau seniai nebebuvo vertinamas iš aukšto, apleistas, nuobodus. Kitur jis rašo: „Noriu, kad miestas būtų persmelktas kaimo grožio, o kaimas – miesto intelekto ir gyvo gyvenimo.“

Morisas iš tiesų būtų entuziastingai pritaręs visai doktrinai, vadinamai ekonomine autarchija. Jis suprato prekybos romantiką ir naudingumą, ir piešė paveikslus po senuoju Londono tiltu, žalias bangas skalaujančias.

> „Keletas kylių su levantiniškomis lazdomis, iškirstų iš
> kukmedžio ant sudegusios kalvos, ir smailių indų,
> kuriuos graikų rankos plušėjo pripildyti, ir brangintų
> menkus prieskonius iš tolimos jūros, Florencijos auksinį
> audinį ir Ipro gobeleną, ir Briugės audinį, ir
> Gvijeno ąsočius.“

Tam tikrus gražius ir retus daiktus būtinai reikia įsigyti prekybos būdu. Jei ne šiuolaikinė ekonominė doktrina apie gyvenimą iš savo eksporto, visko aukojimą „palankiai prekybos pusiausvyrai“, jis jautė tik panieką. Laimingo gyvenimo pagrindas ir paslaptis jam slypėjo daiktų gamyboje iš savo žemės. Klasikinę šio jausmo išraišką galima rasti jo Burgdeilo vyrų gyvenimo aprašyme tame kilniame romane „Kalnų šaknys“. „Naujienose iš niekur“ Anglija išsivadavo iš priklausomybės nuo didžiulės užsienio prekybos ir rado laimę bei didelį turtą iš savo išteklių.

Dar vienas ryšys tarp nacionalsocializmo ir Morriso slypi pirmojo filosofijoje „ Kraft durch Freude“ („Stiprybė per džiaugsmą“). Tai glaudžiai sutampa su Morriso mokymu apie džiaugsmą darbe. Didelė dalis įprastos socialistinės propagandos yra skirta vaizduoti darbą kaip prakeiksmą. Tai labai skiriasi nuo Morriso. „Bandžiau pagalvoti, kas man nutiktų, – rašo jis, – jei man būtų uždraustas mano įprastas kasdienis darbas; ir žinojau, kad mirčiau iš nevilties ir nuovargio.“ Tačiau jis teigė, kad „joks darbas, kurio negalima atlikti su malonumu, nėra vertas darbo“, ir savo socializmu jis stengėsi užtikrinti, kad visi jo kolegos taip pat galėtų pasirinkti darbą, kuris jiems patinka, ir mylėti jį taip, kaip jis. Apie jau minėtus Temzės pakrantės krašto kvailius jis rašė: „Buvo laikas, kai kiekvienas, kas ką nors gamino, sukūrė ne tik naudingą daiktą, bet ir meno kūrinį, ir tai jiems teikė „malonumą jį kurti“. Kad ir kuo abejočiau, tuo neabejoju.“ Ir, kalbėdamas apie šiandieną, jis sako: „Tinkamai sutvarkytoje visuomenėje kiekvienam norinčiam dirbti žmogui turėtų būti užtikrintas: pirma, garbingas ir tinkamas darbas; antra, sveiki ir gražūs namai; trečia, visiškas laisvalaikis proto ir kūno poilsiui.“ Kaip toli mes šiandien esame nuo to! Žvelgdamas pro langą į Hammersmitą, jis girdi „klyksmus ir riksmus bei visą žeminimą, nukreiptą į šlovingą Šekspyro ir Miltono kalbą“, ir mato „žiaurias, neapgalvotas figūras ir veidus, praeinančius pro šalį“. „Aš iš savo jausmų ir troškimų žinau, ko šie vyrai nori, kas juos būtų išgelbėjęs nuo šios žemiausios laukinumo gelmės: darbo, kuris skatintų jų savigarbą ir pelnytų bendražygių pagyrimą bei užuojautą, ir būstų, į kuriuos jie galėtų ateiti su malonumu, aplinkos, kuri juos nuramintų ir pakylėtų; protingo darbo, protingo poilsio.“ Jis netiki pernelyg didele specializacija – žmogus turėtų galėti užsiimti daugeliu skirtingų dalykų. Ir malonumas jaučiamas tiek įtempiant ir stengiantis, tiek atliekant subtilesnį ir rafinuotesnį darbą. „Naujienos iš niekur“ yra kupinos gyvos...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

aprašymas vyrų grupės, energingai taisančios kelią, ir jų džiaugsmo tuo, bei apgailestavimo žodis, kad šiais utopiniais laikais grubaus darbo gana trūksta.

Kitas Morriso ir nacionalsocializmo sąlyčio taškas yra jo aistringas noras, kad tauta sugrįžtų prie savo šaknų. Nuo pat pradžių iki galo jis buvo didis šiaurės europietis. Jis galėjo ginčytis su Hitlerio reikalavimu pabrėžti rasę kaip pernelyg didelį, tačiau nekentė kosmopolitizmo, kuris lėmė šį reikalavimą, ir iš esmės buvo giliai šiaurietis. Nors mylėjo visus elementus, kurie formuoja anglų charakterį ir istoriją, jis ypač mylėjo tuos, kurie yra šiaurietiški. Taigi, nors kaip pasakotojas jis visiškai teisingai įvertino klasikines ir keltų šaknis, iš kurių mes taip pat semiamės kraujo ir stiprybės, perpasakodamas jų sagas su meile ir entuziazmu, tačiau būtent apie šiaurės sagą kyla didžiausias jo entuziazmas, ypač apie Islandijos sagą, apie kurią jis taip ryškiai ir jaudinančiai parašė „Eilėraščiuose pakeliui“. Nežinomi jos rašytojai rado „kerą, kuris ištirpdė baimės rūką“, ir į juos Morrisas atsigręžė savo gyvenimo įtampose ir galėjo atsigręždamas atgal pasakyti: „Na, jūs man padėjote, kai man reikėjo“. Tai, kad vyrai nežinojo šių istorijų, jam sukėlė fizinį skausmą, ir perpasakodamas jas savo „Sigurd the Volsung“ kūrinyje, jis besąlygiškai išliejo visas savo jėgas. Du kartus jis lankėsi Islandijoje ir ėmė ją laikyti savotiška mūsų rasės Šventąja Žeme.

Mūsų nusilpusi šiandieninė Anglija galėtų su malonumu įkvėpti to įkvepiančio, tonizuojančio oro.

Net ir iš tokio trumpo žvilgsnio akivaizdu, kad Morriso polinkis į nacionalsocializmą yra nepaprastai ryškus. Nesunku įsivaizduoti jo galimą kritiką.
Jis buvo didis poetas, ir poetas visada turi kažką anarchisto. Mažiausiai jam patrauklus dalykas nacionalsocializme būtų didelis spaudimas, kurį jis paprastai skiria valstybei. Nacionalsocialistai gali būti teisūs; bent jau neabejotina, kad didelių krizių ir perėjimų laikotarpiu, kai kuriamos ir išbandomos naujos formos, stipri vieninga vadovybė yra būtina išlikimui. Tačiau visada egzistuoja pavojus, kad labai centralizuota organizacija, būdama būtina socialinės sveikatos priemonė streso metu, gali užsitęsti ir tapti savitiksliu tais laikais, kai reikia didesnės laisvės. Nacionalsocializmas gali susidoroti su šiuo pavojumi, jei ir kada jis iškils. Tuo tarpu nėra blogai, kai toks tvirtas pirmtakas kaip Williamas Morrisas primena, kad esant kitoms sąlygoms, nacionalsocializmas, kai tik sukurtos naujos formos bus tvirtai įtvirtintos ir konsoliduotos, turėtų siekti mažesnio, o ne didesnio valstybės kišimosi.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

„Skeptiko“ žydų mitas

A 1936 m. rugsėjį Notingame vykusiame metiniame Britų asociacijos susirinkime p. H. G. Wellsas išsakė istorinę tiesą apie žydų vaidmenį religinėje mintyje, kuri, jo teigimu, buvo labai perdėta. Kai ponas Wellsas pasakė savo kalbą, įvairiausių sluoksnių žydai išėjo atsakyti ir įtikino daugybę nežydų viešų asmenų atmesti pono Wellso požiūrį. Pagrindinis žydų argumentas jų atsakymuose buvo – kaip ir nuo pat pradžių – kad hebrajų pranašai mokė žmoniją monoteizmo.

Didžiausia problema yra ta, ar šį hebrajų kalbos teiginį galima pagrįsti dantiraščio dokumentų ir klasikinių autorių darbais, kurie abu sutampa su hebrajų kalbos kilmės ir žydų karalystės Palestinoje laikotarpiu.

Keista, kad visi aukščiau paminėti šaltiniai įrodo visiškai priešingai nei tie teiginiai.

Egipto dokumentai apie Viduriniąją imperiją (1750–1350 m. pr. Kr.) , valdomą dviejų Amenhotepų, neabejotinai rodo, kad apie 1400 m. pr. Kr. Echnatonas ir jo dvaras padarė religinę revoliuciją, įvesdami monoteizmą kaip valstybinę religiją. Faktai kruopščiai aprašyti Kembridžo senovės istorijoje.

Lotynų istoriko Justino įrodymus, kad žydų kilmė kilo iš Damasko, dabar daugiau nei patvirtina Tel Amarnos laiškai. Šis susirašinėjimas rodo, kad daugelį amžių Kanaanas buvo tik Egipto pasienio provincija, dėl kurios nuosavybės hetitai dažnai ginčijosi. Susirašinėjimas buvo parašytas babiloniečių kalba.

Šiuos Tel Amarnos laiškus papildomai iliustruoja hetitų Bogaz-Keuy archyvai.

Abiejuose minima žmonių klasė, vardu Habiru, vergų klasė. Kiekvienos šalies žydų kilmės mokslininkai neigia, kad Habiru turi ką nors bendro su hebrajais. Tel Amarnos laiškuose yra įdomių detalių. Šeši laiškai, adresuoti Egipto faraonui, yra nuo Abdi-hibos, Urusalimo (Jeruzalės) valdytojo. Manau, kad šis Abdi-hiba yra egiptietiška paties vardo Abraomas transkripcija, bet kokiu atveju jis buvo kilęs iš Sirijos, o Senajame Testamente Abraomas minimas iš Chaldėjų Uro. Abdi-hiba sunkiai spaudžiama Habiru (apie 1400 m. pr. Kr.). Laiške po laiško jis prašo karinės pagalbos iš Egipto. „Karaliui, mano valdove, mano Saule. Abdi-hiba, tavo tarnas, septynis ir septynis kartus puoliau prie karaliaus, mano valdovo, kojų. Tai, ką jie kaltina mane, yra šmeižtas. Štai, aš nesu princas... Štai nei mano tėvas, nei mano motina manęs neįkūrė šioje vietoje; galingojo karaliaus ranka atvedė mane į mano tėvo namus.“

...

Kitame laiške faraonui prašydamas pagalbos jis rašo: „Habirai užima karaliaus tvirtoves... visi žuvo. Tegul karalius, mano valdovas, atsiųsk pagalbą savo šaliai.“

Senasis Testamentas nežino jokių šių ar vėlesnių faktų, nieko apie didįjį pasaulinį karą tarp Ramzio II (1292–1225 m. pr. Kr.) ir Kadešo hetitų, kuriame visos to meto organizuotos valstybės prisijungė prie vienos ar kitos iš dviejų kariaujančių šalių.

Jokiame šaltinyje, išskyrus žodinę tradiciją, nėra nė žodžio apie karalių Dovydą ar Saliamoną.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Senojo Testamento, užrašyto daugeliu šimtmečių vėliau, tikriausiai Babilono nelaisvės metu, t. y. po 585 m. pr. Kr. Tai, kad apie juos neužsimenama jokiame šaltinyje, nebūtinai paneigia jų egzistavimo galimybę ir apytikslę istorijos tiesą; juo labiau, kad šalis, labiausiai besidominti Sirija ir Palestina, Asirija, tuo metu buvo užtemime, t. y. apie 1000 m. pr. Kr.

Šie daniraščių įrodymai kelia klausimų apie Jahūro-Jehovos kilmę. Senojo Testamento tradicija apie žydišką vardo kilmę yra gerai žinoma. Tačiau aramėjų užrašai, rasti Zindžirlyje (viduriniame Eufrato slėnyje), aiškiai rodo, kad Tiglat-Pilesero III (740 m. pr. Kr.) įsiveržimo į Samalo žemę metu egzistavo nedidelė nepriklausoma Ydi karalystė, kuri iš tiesų yra Yaudi. Ši Ydi dinastija, matyt, buvo įkurta VIII amžiuje prieš Kristų Kr.; jį pakeitė Para I, palikęs užrašą savo dievui Hadadui. Todėl Yaudi karalius Azrianas, kuris iki šio aramėjų užrašo atradimo buvo tapatinamas su Judo karaliumi Azariju (2 Karalių, 15.), pasirodo priklausęs vidurinei Eufrato dinastijai. Šis apreiškimas taip pat sukėlė didelį sumaištį Senojo Testamento istorijoje.

Per visą Asirijos karinės galios laikotarpį, nuo Asurnacirpalo II (884–860 m. pr. Kr.) iki Asirijos pabaigos (612 m. pr. Kr.), asirai mini vieną Samarijos ir vieną Judėjos karalių. Keista, kad Izraelis ir Kanaanas nepaminėti. Tai buvo mažos kunigaikštystės, visada mokėjusios duoklę Asirijai, taip pat ir artimesnei Damasko karalystei. Per savo 35 valdymo metus Šabuanasaras III (859–824 m. pr. Kr.) keturiolika kartų įsiveržė į Siriją ir Palestiną. Jis mini mažiausiai penkis įsiveržimus, kurių metu ištrėmė Palestinos žmones į Asiriją. Tiglat-Pileseras IV (745–728 m. pr. Kr.), Sargonas II (722–705 m. pr. Kr.), Sanheribas (705–682 m. pr. Kr.), Azarhadonas ir kt., visi savo ruožtu įsiveržė į Siriją ir Palestiną, kiekvieną iš jų po kelis kartus, ir ištrėmė žmones į Asiriją ir Babiloniją. Kaip ir Egipto karalius Amenhotepas IV, Zoroastra giedojo himnus Saulei ir Ahuramazdai – gryniausiai monoteizmo formai – nuo VIII amžiaus prieš Kristų pradžios.

Vienintelis dievas Ahuramazda, gėrio ir tyrumo šaltinis, išliko net ir po paties Zoroastro kankinystės – ir tikriausiai dėl jos. Tai įrodo tai, kad achemeniečiai (nuo 548 m. pr. Kr.) priėmė Ahuramazdą kaip savo vienintelį dievą. Dabar galima įrodyti, kad Zoroastra gyveno VIII a. pr. Kr. pirmoje pusėje. Sirijos ir Palestinos tautos, per deportacijas išsibarsčiusios po visą Asirijos imperiją, nebūtų visiškai nežinojusios apie monoteistinę Zoroastro doktriną.

Senajame Testamente rašoma, kad Babilono karalius Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezeras) išvedė žydų tautą į nelaisvę (apie 555 m. pr. Kr.). Babilono tekstuose apie tai nėra jokių įrašų. Tačiau darant prielaidą, kad tai tiesa, kaip greičiausiai, žydų belaisviai Babilone, ypač po Jeruzalės šventyklos sunaikinimo, natūraliai būtų linkę giliau apmąstyti. Zoroastrizmo religija ten turėjo būti gana paplitusi.

Yra įrodymų, kad Vakarų Aziją giliai sukrėtė visiškas Asirijos žlugimas (612–606 m. pr. Kr.) ir arijų rasių iškilimas, kurios visos daugiau ar mažiau garbino Zoroastrą. Vieno dievo idėja turėjo prasiskverbti net tarp tokių konservatyvių tautų kaip babiloniečiai. Paskutinis Babilono karalius Nabunaidas (553–538 m. pr. Kr.), suvokdamas kylančią bangą, bandė užkirsti kelią pavojui.
Vienokiu ar kitu pretekstu jis surinko į sostinę visus stabus iš skirtingų Babilono miestų ir vietinių dievų atvaizdus. Šis veiksmas sukėlė didžiulį vietos kunigų ir daugybės jų pakalikų nepasitenkinimą. Tai tikriausiai viena iš priežasčių, kodėl Babilono armija nesipriešino, kai Kyras tyliai įžengė į miestą (538 m. pr. Kr.) ir sunaikino Babilono imperiją.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Senojo Testamento tradicija byloja, kad Kyras paleido žydų belaisvius. Manau, kad nerūpestingas persas visiškai nesirūpino miesto žmonėmis, kol gaudavo duoklę. Mano nuomone, žydų monoteizmą į Palestiną atnešė Babilono belaisviai. Kritiška Ezros 1 ir kitų Metraščių skyrių apžvalga gali būti interpretuojama taip. Rasistinė sąmonė tarp žydų išaugo – jei kada nors anksčiau nei didelis išsibarstymas 71 m. po Kr. – dėl nelaisvės Babilone. Patirtis įrodė, kad per daug dievų neišgelbėjo žmonijos. Buvo didesnė tikimybė, kad išpirkimas bus pasiektas garbinant vieną visagalį dievą.

Mokslininkus labai glumina tai, kad per visą helenistinį laikotarpį žydų bendravimo priemonė buvo graikų kalba. Žinoma, egzistavo Sinedrionas ir kunigystė. Pagrindinė semitų čiabuvių kalba, regis, buvo aramėjų kalba. Neįmanoma nustatyti, ar žydų kunigai tarpusavyje kalbėjo hebrajiškai.

Be jokios abejonės, Ciceronas yra protingiausias ir teisingiausias Romos Respublikos valstybės veikėjas. Visiškos korupcijos ir palaidumo pasaulyje jis yra vienas su Katonu, kuriam nebuvo pateikti jokie kaltinimai dėl kyšininkavimo ar netinkamo elgesio. Jo raštai įrodo jo intelektualinių galių ir mąstymo platumą. Tarp šimtų konsulų ir pretorių jis yra vienintelis konsulas, grįžęs iš Kilikijos su garbinga reputacija. Ciceronas yra iškilus politinis mąstytojas, teisingas ir sąžiningas. Jis yra labai objektyvus užsienio tautų atžvilgiu. Jis rašė apie graikų lengvabūdiškumą, apie lydų vergiją, bet niekada nė vieno iš jų nevadino Bornės priešais. Tik žydus jis nuolat vadina „mūsų priešais“. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Kitas dalykas – kaltinimas dėl žydų aukso... Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. – Dėl aukso, kurį į Jeruzalę eksportuoja žydai iš Italijos ir iš visų mūsų provincijų. . . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. Tačiau pasipriešinti šiam barbariškam prietarui buvo orumo aktas, pasmerkti daugybę nedorybių, kai dažniausiai jie buvo didžiausi žydai. susirinkimai, vykę ginant Respublikos interesus.

. . Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta. – žydų, mūsų priešų, religinis tikėjimas nebuvo kliūtis. . . tt ir tt

Ši Cicerono kalba tikriausiai yra vienas gražiausių ir patriotiškiausių lotyniškų kūrinių; tačiau pastaruosius penkiasdešimt metų dėl akivaizdžių priežasčių nebuvo jokio jos mokyklinio leidimo šios šalies valstybinėms mokykloms ir universitetams. Dėl tos pačios priežasties nebuvo ir jokio Tacito „Istorijų“ leidimo . Tacitas (Annalium.il.85) mini, kad imperatoriaus Tiberijaus valdymo laikais Senatas išleido dekretą, uždraudusį egiptiečių ir žydų pamaldas ir ištremtą 4000 žydų išlaisvintųjų iš Romos į Sardiniją, o likusiems – nedelsiant palikti Romą.

Tacitas vienoje ištraukoje iš tikrųjų teigia, kad sėkmingiausiu žydų karalystės laikotarpiu (a. pr. Kr. ir iki Jeruzalės sunaikinimo, kurį įvykdė Titas 70 m. po Kr.) žydai savo šventykloje garbino asilo galvą (Tacitas: Historiarum V. 2-5).

Horacijus ir Juvenalis turi daug kitų atsiliepimų apie juos. Konstantinas, vadinamasis Didysis, įvykdė siaubingą nusikaltimą, leisdamas kanonizuoti Senąjį Testamentą pirmajame Nikėjos bažnyčios susirinkime 325 m. po Kr. Maždaug kartą ar dvi žydai tapo labai populiarūs visoje krikščioniškoje žemėje kaip pranašų sūnūs. Tačiau vos praėjo šimtmetis (t. y. nuo V amžiaus pradžios), kai daugybė jų buvo įsakyti palikti Konstantinopolį ir Aleksandriją.

Beveik neabejotina, kad žydai, siekdami atkeršyti „krikščionybei“,

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

suvaidino svarbų vaidmenį organizuojant islamo judėjimą. Vis dėlto labai įdomu, kad nepaisant žydų teikiamų paslaugų, pirmieji kalifai juos apipylė baimingu fanatizmu.
Būdami „Knygos tautomis“, arabai niekada nevertė krikščionių priimti islamą, išskyrus oficialų kvietimą.
Tačiau iki Abasidų kalifų (850 m. po Kr.) islamas nepripažino žydų monoteistais.
Ištisos Levanto žydų bendruomenės buvo verčiamos atsiversti, o vyrai išstumti į islamo armijų priekines gretas.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Musulmonų pasaulis ir Palestina, autorius

A. Yusuf Ali

P Britų politika Palestinoje po karo buvo nuolatinė Didžiosios Britanijos ir musulmonų pasaulio santykių opa. Nesusipratimai, kuriuos ji sukėlė, buvo pakankamai blogi jau 1920-aisiais – 1930-aisiais jų sukeltas įkarštis buvo toks didelis, kad kilo sprogimo pavojus. O šiais 1938-aisiais, malonės metais, pasaulio padėtis taip sparčiai blogėjo, kad niekas negali sau leisti ignoruoti Palestinos kaip svarbaus veiksnio būsimai pasaulio taikai. Britų valdžia miglotai suprato savo neįveikiamą padėtį ir per dvejus metus išsiuntė dvi komisijas, kad padėtų joms išspręsti problemą. Ko jie nesuvokė, tai musulmoniškų jausmų stiprybės ir nepajudinamų priežasčių, kuriomis šis jausmas grindžiamas.

Netiesa, kad šiuo klausimu domisi tik arabų šalys. Kiekvieną savaitę Indijos laikraščiai praneša apie susitikimus įvairiuose šalies centruose, kuriuose reiškiama užuojauta arabams ir prašoma Didžiosios Britanijos pakeisti savo politiką Palestinoje.

Šiuo klausimu domisi ne tik musulmonai, bet ir hinduistai. Ne kartą buvo paminėta Palestinos diena, per kurią buvo pasakytos griežtos kalbos. Hijratas (savanoriška tremtis) ir nebendradarbiavimas su vyriausybe buvo siūlomi kaip priemonės daryti spaudimą valdžios institucijoms. Javos musulmonai, priklausantys Nyderlandų suverenitetui, parodė tokį patį didelį susidomėjimą ir sukėlė daug gėdos savo vyriausybei. Prancūzijos musulmonų kolonijose Palestinos jausmas iš esmės prisideda prie labai sudėtingų problemų, su kuriomis susiduria Prancūzijos kolonijinė politika. Ir natūralu, kad pačiose arabų šalyse stipriai reiškiamas užuojautos jausmas savo arabų broliams ir pasipiktinimas dėl Palestinoje vykdomų represijų ir neteisybės.

Jemeno princas Saifulas Islamas su savo karūnavimo delegacija 1937 m. viešai išreiškė savo ir savo žmonių gilius jausmus susitikimuose Londone. Kalbėdamas priėmime, kuriame dalyvavo įvairūs diplomatinio korpuso nariai, jis pasakė: „Visi pasaulio musulmonai užjaučia Palestinos arabus ir nesustos, kol Palestinos klausimas nebus išspręstas nepažeidžiant arabų pilietinių teisių.“ Ir nuo to laiko Jemenas netyli, bet dėjo įvairias pastangas siūlyti sprendimą.

Irakas buvo dar atkaklesnis. Dabartinis Irako ministras pirmininkas padarė pareiškimų, kurie kai kuriuose sluoksniuose buvo kritikuojami kaip „akivaizdūs neapdairumai“. Jei tai buvo neapdairumai, tai bent jau juos įkvėpė tikras nerimas, kad britų nuomonė nebūtų suklaidinta ir nedarytų daugiau klaidų Palestinoje. Manoma, kad jo neseniai (1938 m. rudenį) į Londoną vykęs vizitas daugiausia buvo skirtas pateikti pagrįstą Palestinos klausimo sprendimą ir buvo atsakas į labai stiprų jo paties žmonių Bagdade nusiteikimą šiuo klausimu. Transjordanija, kaip kaimynė ir tam tikrais atžvilgiais priklausanti tai pačiai geografinei sričiai, žinoma, yra labai suinteresuota. Saudo Arabijos karalius Abdul Azizas Ibn Saudas iki šiol laikėsi diplomatinės tylos, tačiau jo pavaldiniai, aistringasis Ikwanas, yra bene viena svarbiausių arabų grupių, stebinčių įvykius Palestinoje su daugiau nei platonišku susidomėjimu.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Sirija išgyvena naujos laisvės, kaip suverenios arabų valstybės, gimimo kančią, o arabų požiūris į Palestiną niekur nėra toks aktualus klausimas kaip Damaske. Istoriškai ir geografiškai Palestina yra Sirijos dalis, o Palestinos sukilimas sulaukia nuoširdžiausios užuojautos ir palaikymo besikuriančioje Sirijos respublikoje. Jeruzalės didysis muftijus yra pabėgėlis vienoje iš Sirijos sudedamųjų valstijų – Damaskas buvo ir yra vienas svarbiausių Palestinos arabų reikalo rėmimo centrų. Bludane (netoli Damasko) buvo surengtas ne vienas tarptautinis musulmonų kongresas. Paskutinis toks kongresas įvyko Kaire 1938 m. spalį. Jame dalyvavo įvairių šalių įstatymų leidžiamosios valdžios musulmonai nariai. Jis įsipareigojo ginti Palestiną, įkurti šalyje nacionalinę vyriausybę ir atsisakyti neįgyvendinamos žydų nacionalinių namų Palestinoje idėjos. Iškart po parlamento kongreso Kaire, pirmininkaujant poniai Sharawy, įvyko tarptautinis moterų, palaikančių arabų reikalą Palestinoje, susitikimas. Egiptiečiai – tiek žmonės, tiek religiniai ir parlamentiniai lyderiai – nuoširdžiai palaiko šį reikalą. Egiptas yra arabakalbio pasaulio intelektualinis centras.

Taigi, praktiškai vieningas musulmonų pasaulio balsas priešinasi žydų ambicijoms Palestinoje. Arabų šalių krikščionys šiuo klausimu taip pat visiškai sutaria su savo musulmonų broliais. Neperdėsiu sakydamas, kad visas Artimieji Rytai yra įsiutęs šiuo klausimu, o visas musulmonų pasaulis užjaučia ir bendradarbiauja.

Šių valstybių galia ir svarba pamažu auga. Jų ambicija – suformuoti kompaktišką bloką, ir siekiant šio tikslo buvo susitarta dėl nemažai sutarčių. Prie kai kurių iš šių sutarčių prisijungė Iranas ir Turkija. Ar verta atstumti tokius svarbius Vakarų Azijos ir Šiaurės Afrikos gyventojų elementus, kad būtų įvykdyta Balfūro deklaracija, kuri pati savaime buvo nesuderinama su arabams duotais pažadais? Iš tiesų, jei žydų reikalavimai bus patenkinti, jie pažeistų esminę pačios Balfūro deklaracijos dalį, nes pono Balfūro laiške lordui Rotšildui, paskelbtame 1917 m. lapkričio 2 d., buvo šie kursyvu parašyti žodžiai:

> „Mes palankiai vertiname žydų tautos nacionalinių namų įkūrimą Palestinoje ir dėsime visas pastangas, kad palengvintume šį tikslą, aiškiai suprasdami, kad nebus daroma nieko, kas galėtų „pažeisti esamų ne žydų bendruomenių Palestinoje pilietines ir religines teises“.

Deklaracija buvo dviprasmiška ir nesuderinama su britų geranoriškumu arabų atžvilgiu. Ji pasirodė esanti neįgyvendinama praktikoje ir padarė daug žalos britų prestižui musulmonų pasaulyje. Šiuo metu tai yra opi pasaulio politikos opa ir ateityje gali tapti vaisinga daugelio neramumų ir neramumų priežastimi. Anglijos priešai čia randa perspektyvią propagandos sritį ir krizės ar pavojaus metu greičiausiai nepraleis progų. Be abejo, protinga ir gerai informuota visuomenė griežtai pasisakytų prieš tokią absurdišką politiką.

Iki šiol nagrinėjome tik politikos klausimus. Panagrinėkime šį klausimą kaip teisingumo klausimą. Jeruzalė ir Šventoji Žemė yra šventos ne tik žydams; jos dar šventesnės krikščionims ir musulmonams. Pagrindinis krikščionybės įkūrimo įvykis įvyko toje žemėje. Urasjid al Aqsa yra aiškiai paminėta kaip šventa vieta Korane (17. 1, 5 ir 7). Jau 1868 metus, nuo tada, kai Titas 70 m. po Kr. sunaikino šventyklą , žydai buvo išvaryti iš šalies. Jau 2500 metų (nuo Babilono nelaisvės)

Žydai šalyje neturėjo jokios aukščiausios valdžios. Maždaug šešis šimtmečius (nuo Jozuės laikų, 1254 m. pr. Kr., iki Nebukadnecaro užimtos Jeruzalės, 587 m. pr. Kr.) jie bandė valdyti mišrią...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

gyventojų, bet buvo susiskaldę tarpusavyje. Jų tikroji valdžia vos truko dvi kartas, būtent Dovydo ir Saliamono valdymo laikotarpiu (1055–977 m. pr. Kr.). Jie niekada nesudarė daugumos gyventojų, kuriuos sudarė filistinai (jų vardu pavadinta Palestina) ir įvairios arabų gentys, tokios kaip edomitai, amalekitai, moabitai ir kt. Žydai šalyje gyveno tik retkarčiais ir tik kaip mažuma.

Ar tokiomis aplinkybėmis teisinga kalbėti apie Palestiną kaip apie žydų žemę? Teisingiau būtų teigti, kad ji yra Jazirat-ut Arabijos dalis – Arabijos sala, kurią beveik supa Vidužemio jūra, Raudonoji jūra, Arabijos jūra, Persijos įlanka ir Eufrato-Tigro slėnis.
Ekonomiškai Arabija, jei kada nors išsilaikys, galės išsilaikyti tik derlingų pakrančių plotų, supančių jos smėlėtas dykumas, dėka. Juridiškai Britanijos mandatas Palestinoje nepaverčia Palestinos Britanijos teritorija ir nesuteikia Britanijai teisės disponuoti žeme savo nuožiūra. Ji yra „nepriklausomos tautos“ patikėtinė, o jos funkcija yra „teikti administracines konsultacijas ir pagalbą“, o ne atiduoti dalį savo teritorijos užsieniečiams ar pasilikti ją sau. Tautų Sąjungos Sandoroje (22 str.) apie Palestiną ir Siriją sakoma: „Kai kurios bendruomenės, anksčiau priklausiusios Turkijos imperijai, pasiekė tokį vystymosi etapą, kai jų egzistavimas kaip nepriklausomų tautų gali būti laikinai pripažintas, tačiau mandatas teiks administracines konsultacijas ir pagalbą, kol jos galės savarankiškai veikti. Renkantis mandatą, pagrindinis aspektas turi būti šių bendruomenių norai.“

Dauguma Palestinos gyventojų, t. y. beveik visi, išskyrus neseniai atvykusius svetimšalius, vieningai nori, kad jie būtų paskelbti suverenia nepriklausoma tauta. Jie patyrė didžiules aukas ir laisvai praliejo kraują kovodami už šį tikslą. Todėl vienintelis garbingas kelias, kuris lieka Britanijai, yra:

Atsisakyti įgaliojimų;

Perduoti teritoriją žmonėms kaip suverenai tautai su konstitucija, kurią apibrėžia patys žmonės;

Uždrausti bet kokią būsimą žydų imigraciją;

Sudaryti sutartį su naująja Valstybe dėl pagrįstos žydų mažumos, nusprendusios likti ištikimomis Valstybės narėmis ir paklusti jos įstatymams, apsaugos, numatant tokias vietos autonomijos apsaugos priemones, dėl kurių gali būti susitarta, remiantis principu, kad factum vale quod fieri non debuit;

Suteikti laisvą pasirinkimą pasitraukti tiems, kurie nenori būti įtraukti į valstybės įstatus.

Toks susitarimas užtikrins taiką ir vystymąsi ateityje ir pagaliau įvykdys teisingumą persekiojamiems arabams. Tai būtų vienas iš paskutiniųjų Versalio sutarties akivaizdžių neteisybės aktų, kurie būtų ištaisyti remiantis teisingumo, sąžinės ir pagrįstos nuolaidos faktams principais.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Fašizmas ir dialektika, autorius A. Raven Thomson

Nenutrūkstamas fašizmo progresas Europoje, regis, rodo naujo istorinio proceso egzistavimą, kurio negalima paneigti, kuris juda neišvengiamos pabaigos link.

Marksistai, manę, kad iš pranašo Karlo paveldėjo tobulą istorinės pažangos paaiškinimą, dabar visiškai nesupranta šio netikėto nesėkmės, kuri sujaukia jų strateginį planą kaip tik tuo metu, kai pergalė atrodė proletariato rankose. Fašizmą galima vadinti „organizuota kapitalistų pasiryžimo nieko nesiimti, kad išliktų valdžioje, išraiška“, kaip tai daro ponas Johnas Strachey'us; tačiau tai nepaaiškina nei savavališko fašistų lyderių elgesio su didžiausiais kapitalistais, nei visiško finansinės laisvės pajungimo nacionalinei gerovei.

Panagrinėkime marksistinę sistemą „Materialistinė istorijos interpretacija“, kad pamatytume, kur ji suklydo. Pirmiausia turime grįžti prie Hegelio, nes, kaip pastebėjo Leninas, „Marksas nesuprantamas be Hegelio“. Hegelis tikrai nebuvo materialistas; priešingai, jis buvo idealistas. Jis tikėjo, kad visata yra visa dvasia, arba, teisingiau, visa „idėja“. Tai nepatiko žydui Karlui Marksui; tačiau aiškindamas reiškinius Hegelis išrado sistemą, vadinamą „Dialektika“, kuri nepaprastai traukė subtilųjį Markso protą.

Hegelio „Visatos“ koncepcija buvo stulbinantis žmogaus intelekto darbas, galbūt didžiausias žmonijos protinis pasiekimas. Jis matė nuostabų reginį – visa apimančią „idėją“, įsitraukusią į nesibaigiantį savęs pažinimo procesą. Šiame procese visi reiškiniai, įskaitant ir pačios žmonijos egzistavimą, buvo didžiulės ir sudėtingos „dialektikos“ arba argumento dalys, kuriomis „idėja“ ginčijosi su savimi siekdama galutinės tiesos, tiksliau sakant, „savęs pažinimo“. Jis šį procesą suvokė kaip pakartotinį kokios nors „tezės“ arba tiesos aspekto postulavimą, panašiai kaip mokslininkas postuluoja teoriją, kad paaiškintų cheminius ar fizinius faktus.

Kadangi ši tezė iš tikrųjų neapimtų visos tiesos, ji išprovokuotų „antitezę“ arba priešingą koncepciją, kuri savo ruožtu pradėtų „dialektinę“ kovą su nepilna „tezės“ prielaida. Panašiai kaip mokslinės teorijos priešininkai argumentuotų prieš ją.

Galiausiai iš šios dialektikos atsirastų „sintezė“, apimanti ir tezės, ir antitezės aspektus, siekiant atidžiau suprasti tiesą. Kadangi ši sintezė suformuotų naują, bet vis dar nebaigtą tezę, ji išprovokuotų tolesnę dialektinę kovą, tolesnę sintezę ir taip toliau, siekiant visiško galutinio žinojimo. Vėlgi, paralelė su mokslinių tyrimų pažanga yra artima. Labai natūraliai Hegelis labai vertino žmogų, o ypač organizuotą, civilizuotą valstybę, kaip pažangiausią instrumentą idėjos dialektiniame tobulinime. Iš čia kilo gana klaidinga nuomonė, kad Hegelis pasisakė už valstybės garbinimą. Iš tikrųjų Hegelis buvo panteistas; galbūt stipriausias monoteistas, kada nors žinomas žmonijai.

Marksas ir dialektika

Marksas turėjo mažai Hegelio intelektinių gebėjimų, kurio sistema aprašyta tik pačiais grubiausiais būdais.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

aukščiau pateiktą formą, tačiau jis rėmėsi dialektiniu procesu kaip klasių kovos paaiškinimu ir pateisinimu. Pritardamas Hegelio pagarbai žmogui ir organizuotai valstybei, Marksas ypač domėjosi visuomenės raida dialektinio proceso sąlygomis. Matydamas visuomenę kaip gamybos instrumentą, o ne kaip Hegelis kaip žinojimo instrumentą, jis laikė „darbininkus“ vienintele visuomenės dalimi, turinčia teisę į pagarbą, ir smerkė visuomenės, kuri suteikė galią ir prestižą parazitams ir negamintojams, netobulumą.

Marksistinė „materialistinė istorijos interpretacija“ remiasi dialektine kova tarp visuomenės klasių, kurios galutinis tikslas – tobulinti beklasę visuomenę, kurioje visi „dirbtų“, tai yra, visi dalyvautų gamybos procese. Nors ši marksistinė schema toli gražu neatitinka didingos universalios Hegelio filosofijos koncepcijos, ji negali nepelnyti visų realistų, kurie atmeta ir idealizmą, ir materializmą kaip išsamias egzistencijos filosofijas, simpatijos. Mes galime nepritarti marksistiniam išankstiniam nusistatymui materialių gamintojų naudai ir vis tiek galime išlaikyti garbingą vietą Tiesos ieškotojams, nesvarbu, ar tai būtų menas, mokslas, ar religija, bet mes maištaujame prieš bet kurios visuomenės socialinės klasės dominavimą, ypač jei ta klasė neprisideda nei prie Tiesos pažinimo, nei prie Turto kūrimo.

ATSISAKYMOSI CIVILIZACIJA

Kad ir koks būtų mūsų požiūris į galutinę Hegelio filosofijos tiesą, negalima paneigti, kad Hegelio „triada“ – tezė, antitezė ir sintezė – sudaro esminį egzistencijos ritmą tiek gamtoje, tiek visuomenėje. Nuo protono ir elektrono susijungimo į atomą iki vyro ir žmonos susijungimo į šeimą – randamas tas pats esminis triadinis pagrindas. Visuomenėje tas pats dėsnis galioja nuolatiniame dinamiškame procese, kuris, pasak Markso, neabejotinai teisingai, baigsis tobula beklase visuomene. Atsekime šį procesą per Europos civilizacijos raidą.

Šiuolaikinė Europa savo tolimą ištaką turi barbarų ordų įtakoje Romos imperijai. Koks dar tobulesnis dialektinio proceso pavyzdys galėtų būti pateiktas? Romos civilizacijos, dirbtinės, materialistinės ir dekadentiškos, tezę užginčijo jos antitezė – natūralus, idealistinis ir vyriškas germanų barbariškumas. Rezultatas buvo beveik tobula sintezė po aršios dialektinės užkariavimų, atkovojimų, pavergimų ir vandalizmo kovos, kai feodalinė sistema iškilo ant Romos griuvėsių, vadovaujama barbarų lyderių, kurie vis dar turėjo tradicinius Romos imperatoriškosios valdos titulus: dux (kunigaikštis), comes (grafas), imperator (imperatorius) ir taip toliau, valdydami vileinus, bet neseniai atleisti iš tarnybos Romos vilose.

Ši feodalinė sistema buvo visiškai pagrįsta karine galia – apsauga kardu mainais už karinę tarnybą valdovui. Labai natūraliai dialektiniame procese (kurį Marksas visiškai ignoravo) karinė galia išprovokavo visišką antitezę – dvasinę galią. Feodalinio barono galiai iššūkį metė kunigo galia, o viduramžiai aidėjo didžiąja Bažnyčios ir valstybės kova, kurios kulminacija buvo popiežiaus ir imperatoriaus konkurencija, pasibaigusia Kanosoje popiežiaus sosto triumfu, ir nuostabia karinės bei dvasinės galios sinteze kryžiaus žygiuose.

Tačiau popiežiaus viršenybė, sutelkta Italijoje, tapo nepakenčiama provincijos didikams, kurie galiausiai Reformacijos metu palaužė Romos valdžią ir įkūrė nepriklausomas Europos valstybes, suardydami ankstesnę krikščioniškojo pasaulio vienybę. Kita sintezė įvyko, kai didikai ir dvasininkai susivienijo tarnaudami absoliutinei monarchijai. Nesvarbu, ar

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Tai buvo pasiekta negailestingais Henriko VIII metodais arba Liudviko XIV subtilumu, kai kardinolas buvo pagrindinis valstybės ministro pavaduotojas: tiek protestantiškose, tiek katalikiškose tautose monarchijos sintezė užbaigė dialektinę pasaulietinės ir dvasinės valdžios kovą.

Tačiau monarchija tebuvo skydas ir pateisinimas gimimo ir dvasininkų privilegijoms, tai aristokratinei privilegijai, kurią Karlas Marksas klaidingai vadina „feodaline“. Pagaliau mes įžengiame į trumpą istorijos laikotarpį, kuris domina tik marksistus, laikotarpį, kai materialistiniai motyvai pradeda dominuoti prieš idealistinius motyvus ir pradedamas jausti klasių dominavimas. Neišvengiamai paprasti žmonės piktinosi ir sukilo prieš aristokratiškas pretenzijas, o Didysis sukilimas, Prancūzijos revoliucija, „beprotiški metai“ 1848-ieji buvo tik incidentai didžiulėje dialektinėje kovoje, kuri baigėsi aristokratijos nuvertimu. Tačiau negailestinga sintezės logika tik užbaigė vieną privilegiją, kad pradėtų kitą, dar blogesnę nei anksčiau. Piniginėmis didžiuotis miestiečiai pakeitė žemvaldžius aristokratiją. Gimimo privilegija užleido vietą turto privilegijai.

Aristokratija užleido vietą plutokratijai.

KAPITALIZMAS

Taip atsirado kapitalizmas ir nauja klasių karo dialektika tarp privilegijuotų nuosavybės savininkų ir nuskriausto darbininko bei valstiečio proletariato, laikančio simbolinį kūjį ir pjautuvą. Kaip ir feodalinis žemvaldis, pramonės kapitalistas rėmėsi gryna galia, kad išlaikytų savo poziciją, ir kaip ir feodalinis žemvaldis, jį pasitiko darbininkai, kurie priešinosi jų neigiamam pasipriešinimui jo teigiamai galiai. Profesinės sąjungos vienijo darbininkus ir išvystė jų teisę streikuoti ir sulaikyti savo darbą kaip galingą gynybinį ginklą.

Organizavimas buvo esminė šios operacijos dalis, ir visose Vakarų pasaulio tautose susiformavo didžiuliai profesinių sąjungų judėjimai.

Pramonės kapitalistai atsakė kurdami savo didžiulius trestus ir kombinatus, kurie netrukus peržengė nacionalines ribas ir sudarė tarptautines federacijas, sujungtas aukščiausių kapitalistinių tarptautinių finansų valdovų. Tuo tarpu darbininkai taip pat plėtė savo profesines sąjungas į vis didesnes organizacijas, siekdami tarptautinių ryšių ir galiausiai ieškodami Maskvos bei Stalino lyderio pasaulinėje revoliucijoje. Taip išaugo konkuruojančios Tarptautinių finansų ir Tarptautinio socializmo organizacijos, pasirengusios tam, ką marksistai mielai vylėsi esant paskutine kova už socialinį tūkstantmetį. Iš tiesų keista paralelė su tarptautine feodalinės Europos organizacija, vadovaujama imperatoriaus ir popiežiaus, tam, ką daugelis milijonų tais laikais įsivaizdavo kaip religinį tūkstantmetį.

Kodėl šis tūkstantmetis buvo netoleruotinai atidėliojamas? Pastaraisiais metais moksliniai išradimai ir techninė pažanga nepaprastai išplėtė gamybos galias, tačiau žmonių masių gyvenimo lygis išlieka žemas, o socialinės sąlygos – apgailėtinos.
Tuo tarpu didesnis gamybos efektyvumas reiškia tik didžiulės bedarbių armijos sukūrimą. Kaip tai paaiškinti? Kodėl socialinė revoliucija kabo ant ugnies?

GALIJOS PRIVILEGIJA

Paaiškinimas yra tas, kad valdžios organizavimas atneša savotišką korupciją. Milžiniškų profesinių sąjungų organizacijų plėtra suteikia šių organizacijų vadovams didžiulę galią.
Tuomet jie tampa nelinkę rizikuoti savo organizacijomis Klasių karo kulminacijoje, kad sukurtų beklasę valstybę, kurioje tokios organizacijos prarastų savo pagrindinį pateisinimą. Prekyba

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Profesinių sąjungų vadovai, vadovaujantys milijonams vyrų, lygiai taip pat, kaip monopolininkai kapitalistai, valdantys milijonus pinigų, yra suinteresuoti palaikyti sistemą, kuri suteikia jiems didelę asmeninę galią.

Taigi, turime naują ir korumpuotą sintezę. Finansininkai ir profesinių sąjungų pareigūnai sudaro paliaubas, o vėliau netgi sudaro sąjungą, kad apgintų sistemą, kuri tokia naudinga abiem. Pirmoji išdavystė įvyko, kai profesinių sąjungų lyderis Benas Turneris susitiko su tarptautiniu žydų finansininku Alfredu Mondu (vėliau lordu Melchettu) ir pasirašė liūdnai pagarsėjusį Mondo ir Turnerio susitarimą, kuriuo buvo atsisakyta smogiamojo ginklo. Antroji ir rimtesnė išdavystė įvyko visai neseniai, kai profesinių sąjungų vadovai ir pasaulinio kapitalizmo finansininkai susivienijo, kad „gintų demokratiją“ ir „išsaugotų laisvę“. Internacionalizmas, pirmiausia ieškomas kaip išplėstinės organizacijos priemonė klasių kovai, tampa savitiksliu tikslu, dėl kurio darbininkai turi būti pasirengę paaukoti atlyginimus, sąlygas ir patį gyvenimą. Taigi pasigirsta prašymai dėl Abisinijos ir Čekoslovakijos, Kinijos ir Ispanijos, o šalyje auga nedarbas ir skurdas.

Kas visa tai, jei ne sena, pažįstama kova už privilegijų – šįkart valdžios privilegijos – išsaugojimą. Tokia yra apgailėtina marksistinio klasių karo Vakarų pasaulyje pabaiga. Gimimo privilegija užleido vietą turto privilegijai: dabar abi nusilenkia žmonių ir pinigų viršininkų turimai valdžios privilegijai.

BE KLASIŲ REVOLIUCIJA

Tačiau dialektinis procesas tuo nesibaigia. Negalima šaukti „Stop“ istorijai lygiai taip pat, kaip ir potvyniui. Monopolinės privilegijos tezė neišvengiamai išprovokuoja savo antitezę, ir ši antitezė yra masinis visų klasių, kenčiančių nuo finansinės ir profesinių sąjungų tironijos, judėjimas. Pagaliau atsiranda tikros „beklasės“ valstybės viltis, nes „viršininko valdžios“ antitezė yra „beklasė“ revoliucija. Visos klasinės privilegijos dabar yra likviduotos. Tik nedaugelis vyrų turi milijonų darbininkų ar milijonų akcijų jiems suteiktą galią ir šiandien naudojasi šia galia, kad išlaikytų sistemą, kuri ją suteikia. Prieš šiuos žmones kyla Beklasės revoliucijos banga.

Nenuostabu, kad ši nauja revoliucinė jėga įgavo nacionalinę formą.
Vien patriotizmas visada buvo emocija, vienijusi visas bendruomenės klases bendram veiksmui. Taigi, būtent į patriotizmą visos klasės kreipiasi, norėdamos išsivaduoti iš tironijos, kurią vykdo arba patys užsieniečiai (daugiausia žydai), arba žmonės, prisirišę prie tarptautinės pasaulėžiūros.

Taigi fašizmas atlieka savo vaidmenį visuomenės dialektinėje raidoje. XX amžiaus revoliucinis judėjimas yra tokia pat tikra istorinio proceso dalis, kaip ir XVIII amžiaus demokratinis ar XIX amžiaus proletarinis judėjimas. Iš tiesų, kita sintezė jau jaučiama. Neatsakingas valdžios naudojimas išprovokavo liaudies sukilimą. Galima tikėtis, kad šis sukilimas įgaus anarchinę formą, pasipiktinus asmeninių galių atmetimui. Tačiau, reaguodamas į neišvengiamą sintezės dėsnį, liaudies sukilimas griebiasi valdžios kaip vienintelės priemonės nugalėti tironiją. Fašizmo principas yra atsakingas valdžios naudojimas populiaraus nacionalinio lyderio, kuriam žmonės patiki įgaliojimus veikti jų vardu. Neatsakinga valdžia, kurią ginčija nacionalinis sukilimas, sukuria tikrąją nacionalinės valdžios, atsakingos už savo galios panaudojimą tautai, sintezę.

KOVOS PABAIGA?

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Belieka tik aptarti, ar fašizmo beklasė revoliucija užbaigia socialinį procesą ir ištobulina beklasę valstybę. Tai daugiausia turi likti ateities klausimu. Galima tikėtis, kad dialektika dabar gali peržengti tautos ribas ir pasiekti pasaulio tvarkos tobulumą arba pakilti virš politinės srities į kultūros sferą. Bet kokiu atveju, atrodytų logiška tikėtis, kad beklasė revoliucija turi daug daugiau galimybių sukurti beklasę valstybę nei sąmoninga klasinė revoliucija, tokia kaip komunizmas, kuri Sovietų Rusijoje sukūrė valstybę, vis dar aršiai susirūpinusią klasių konkurencija ir sparčiai kuriančią savo biurokratinę tironiją iš gerokai apvalytos komunistų mažumos.

Taip pat reikšminga, kad kiekviena fašistinė valstybė intensyviai rūpinosi organiškos visuomenės struktūros sukūrimu ir visus dirbtinius klasinius skirtumus pavaldė nacionalinei tarnybai.
Tai neabejotinai rodytų, kad beklasė revoliucija veda prie beklasės valstybės sukūrimo ir tokiu būdu prie kovos už klasines privilegijas, kurias Marksas pasmerkė, pabaigos. Gali būti, kad Nacionalinė revoliucija pasieks tai, ko nepavyko pasiekti tarptautinei marksizmo revoliucijai.

Bet kuriuo atveju, joks fašistas nesiekia judaizmo „tūkstantmečio“, kuriame kova liautųsi ir prasidėtų stagnacija. Mums užtenka to, kad turime susidoroti su savo laikų blogybėmis ir dalyvauti istoriniame procese, kuris dar atneš atgimimą amžiui, paskendusiam purviname materializme. Klasių kova yra materialaus savanaudiškumo simptomas. Viduramžių Europa žinojo kitus tikslus ir aukštesnius idealus. Užbaikime klasių kovą, kad Vakarų žmogus galėtų nukreipti žvilgsnį į kilnesnius dalykus. Sveikiname tas būsimas kovas, tuos didesnius konfliktus, kurie dar ateis.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Francis Mcevoy „Dirvožemio atėmimas“

Štai tiek daug mūsų, kaip ir jūs, Britanijos valstiečiai, gimėme ir augome atviroje gamtoje ir, prieš tai, kai juos nustūmė pražūtinga šiuolaikinio kapitalizmo tironija ieškoti pragyvenimo nederlinguose miestuose, patyrėme džiaugsmą kiekvieną rytą pabusti gryname ore, klausantis paukščių giesmės, vėjo šniokštimo medžiuose, saulės švytėjimo, šalčio geliojimo ar švelnaus lietaus barbenimo į žolę. Mes mylėjome gamtą visomis jos nuotaikomis ir visais jos metų laikais, nes buvome jos dalis. Mes gyvenome kuo paprasčiau ir todėl giliausiai. Geriausios iš visų Dievo dovanų žmonijai – tvirta sveikata ir ramybė – buvo mūsų, nes mes nepažeidėme jokio įstatymo, nei žmogiško, nei dieviško. Mes taip mažai prašėme iš gyvenimo – tik dirbti dėl kuklaus atlygio ir taip gauti pakankamai, kad galėtume gyventi savo tėvų žemėje.

Tačiau dirbamos žemės sulaukė juodos dienos. Mus sunaikino sistema, kuri suspaudžia Britanijos žmones į biurus ir gamyklas, o ūkininkavimą palieka užsieniečiams. Britai gamino importuojamus maisto produktus.

Nesvarbu, kiek tokia sistema kenkia žmonėms fiziškai, intelektualiai, moraliai ar kitaip.
karo metu kelia bado pavojų, kai kuriems tai yra „pasiteisinantis pasiūlymas“.

Taip mes pasiekėme didžiuosius miestus, ekonominę vergiją. Tapome tarnautojais, fabrikų darbininkais, prekybos tinklų pardavėjais, praradome įdegį nuo veidų ir gyvenome nerimastingą, bedvasį samdomo vergo gyvenimą. Mums buvo sakoma, kad turėtume būti dėkingi ir, jei reikia, kovoti už demokratijos mums siųstas palaimas. Demokratijos, kuri įkūnija godumą, materializmą, menkystę ir komercinį kiekvieno žmogaus poreikio bei instinkto išnaudojimą. Žmonijos kvailinimas, iki šiol nežinomas istorijoje, už Sovietų Rusijos ribų. Tegyvuoja „mažasis žmogus“, standartizuotas kaip masinės gamybos automobilis, „Babbitt“ būrys iš tarnybinių butų ir priemiesčių, propaguojamas, išnaudojamas ir žiaurinamas „šioje mūsų Anglijoje“!

Tiesa, kad dar ne visi paliko kraštą, bet kiek ilgai dar sunkiai išbandomi likučiai gali tęsti kovą su iš esmės priešiška ekonomine tvarka, kuri kariauja pilietinį karą tarp fabrikų ir ūkių? Jomenai, Anglijos valstiečiai, mūsų žemė yra eksportinio kapitalizmo vergas, kuris visą savo dėmesį skiria miestams, industrializacijai ir urbanizacijai.

Ką tai gali jums pasiūlyti, jei ne laikiną pagalbą, nutildantį jūsų mažėjančio skaičiaus šauksmą ir pelnantį jūsų apgaulingų balsų duoklę? Jums buvo pasakyta, kad kažkas bus padaryta dėl jūsų; garantiją, kuri tikriausiai bus tokia pat vertinga, kaip ir niekingos atminties šūkis „namai, tinkami didvyriams“. Kai įrodysite jo beprasmiškumą, tuomet, vardan savo britų vyriškumo ir tradicijų, tegul tai būna paskutinis kartas. Britų Sąjunga turi politiką, kuri išgelbės jus ir Britaniją ir leis visiems, kurie to nori, ir jų bus legionas, grįžti į savo tėvų žemę. Jūs neabejotinai girdėjote ir skaitėte daug mūsų diskreditacijos, bet ar niekada nepagalvojote, kad tam gali būti priežastis – kad mes galime mesti iššūkį interesams, kurie nėra nei jūsų, nei mūsų, nei žmonių masės? Ar visa ši menkinimo kampanija yra tokia nesuinteresuota, ar manote? Ar jums dar bus aiškinama, kas jums gali patikti, o kas ne, ar jūsų politinės pažiūros bus apribotos „Senųjų gaujų“ melu? Spręskite mūsų politiką patys, kaip ji jus veikia, be jokių klastingų pigių leidėjų raginimų. ******el. knygų keitiklis DEMO Vandens ženklai*******

Machine Translated by Google

Pamatysite, kad esame uolūs nacionalistai, visiškai atsidavę Britanijos dirvožemio gerovei. Pramonė taip pat klestės, nes ją rems pinigai, kurie dabar finansuoja užsieniečius, bet ne žemės ūkio sąskaita. Vietoj šiandieninės neproporcingos antisocialinės ekonomikos bus teisinga ir sveika pusiausvyra.

Mes, tremtiniai iš kaimo, mylime žemę taip pat, kaip ir bet kuris iš jūsų. Neteisinga sakyti, kad mes siekti tironijos. Mes negalėtume, net jei ir norėtume, tironizuoti Britanijos žmonių.

Kaimo mirtis pranašauja tautos mirtį, nes iš žemės kyla visa gyvybė – tiek fizinė, tiek dvasinė. Jūs, kurie instinktyviai suprantate šias tiesas, turite žinoti, kad mes, kurie jas puikuojamės ant savo vėliavų, nesame suklaidinti.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Įmonių ekonomika,
autorius A. Raven Thomson

A DIDŽIULĘ problemą šiuolaikiniam pasauliui sukėlė dabartinės ekonominės sistemos žlugimas. Mes nebegalime toleruoti sistemos, kuri daugelį mūsų pasmerkia skurdui didžiausios kada nors žmonijos patirtos pertekliaus akivaizdoje, kuri atima iš milijonų žmonių teisę užsidirbti pragyvenimui ir kuri vis labiau artina karo pavojų tarptautinėje kovoje dėl pasaulio rinkų susitraukimo. Kokia šio visuotinio žlugimo priežastis? Kur mes suklydome?

Prieš visiškai įvertindami bėdos priežastį, turime apsvarstyti trejopą organizuotos visuomenės prigimtį:

- Centrinė vyriausybė, turinti įgaliojimus planuoti ir valdyti šalies gyvenimą.
- Kelios socialinės grupės, turinčios įvairių tikslų ir interesų.
- Iniciatyvos ir verslumo galiomis apdovanotų asmenų masė.

Klasikinė XIX amžiaus ekonomikos teorija beveik visiškai nagrinėjo trečiąjį ir mažiausiai organizuotą visuomenės aspektą, prieštaraudama tiek valstybės, tiek grupių kišimuisi į ekonominius reikalus. Ankstesniais santykinio trūkumo laikais šis požiūris galėjo būti tam tikru pagrindu, nes individo iniciatyva ir verslumas buvo gyvybiškai svarbūs ugdant latentines gamybos galias ir tobulinant techninius išradimus. Akivaizdu, kad individas geriausiai išvystytų savo iniciatyvos ir verslumo galias, jei jam būtų suteikta kuo didesnė ekonominė laisvė, ir būtent to reikalavo Mančesterio mokyklos ekonomistai, kai pasisakė už „laissez faire“ ir laisvąją prekybą.

Kad ir kokie būtų ekonominės laisvės privalumai sprendžiant trūkumo problemą, ji tapo teigiama grėsme socialinei gerovei artėjančiame gausos amžiuje. Nereikia smerkti klasikinės ekonomikos teorijos kaip tokios, tačiau turime suprasti, kad negali būti absoliučių ekonomikos „dėsnių“, nepriklausomų nuo socialinės organizacijos. Be abejo, individualistinė sistema buvo labai reikalinga trūkumo amžiuje, ir turime padėkoti Mančesterio mokyklai už gamybos problemos sprendimą, tačiau atėjo laikas naujai ekonominei sistemai, atitinkančiai naujos eros poreikius. Individuali įmonė, skatinama visiškos išnaudojimo laisvės, padėjo galą trūkumui, tačiau visiškai nepajėgi paskirstyti sukurtos gausos visai tautai. Gamyba savo prigimtimi yra individualus arba daugiausia grupinis procesas: paskirstymas, kita vertus, grindžiamas visos bendruomenės poreikiais ir akivaizdžiai negali būti sėkmingas be didelio sąmoningo socialinio planavimo.

SOCIALIZMAS IR KLASIŲ KARAS

Kadangi individualizmas jau praėjo savo naudingumo laikotarpį ir tapo realiu pavojumi ekonominei pažangai, atėjo laikas nukreipti ekonominio intereso dėmesį į socialinę grupę, o gal net į visą tautą. Iki šiol tie, kurie labiausiai puolė dabartinę sistemą ir vartojo tokius kolektyvinius terminus kaip „socialistas“ ar „komunistas“, niekada iš tikrųjų...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

pakilo aukščiau grupinių sumetimų. Nepaisant jų pompastiško teiginio „nacionalizuoti“ gamybos priemones, pats socialistinio ir komunistinio patrauklumo pagrindas slypi klasių diferenciacijos perdėtame išaukštinime ir „klasių kovos“ reikalavime. Akivaizdu, kad tokia klasinė doktrina priklauso socialinės grupės sričiai ir nesugeba įvertinti visos bendruomenės kaip gyvo organinio darinio. Iš tiesų socialisto akcentuojamas internacionalizmas ir patriotizmo neigimas patvirtina jo nesugebėjimą suvokti visų socialinės organizacijos implikacijų, kurios turėtų pakilti gerokai aukščiau klasinių sumetimų ir siekti nacionalinio tikslo įgyvendinimo. Galutinis „reductio ad absurdum“ pasiekiamas, kai sovietų režimas Rusijoje pareiškia, kad tai „proletariato diktatūra“, nes tai reikštų nuolatinį ir sąmoningą grupės dominavimą nacionaliniame gyvenime.

Iš tiesų klasių kova pertekliaus amžiuje tampa visiška absurdiška, nes kokia prasmė gali būti kovoje tarp klasių, kai visiems užtenka? Klasių kova yra ne kas kita, kaip šiurpus nepritekliaus amžiaus reliktas, kuris dėl mūsų dabartinės ekonominės sistemos neefektyvumo gali išlikti ir šiais laikais. Išspręskite paskirstymo problemą ir klasių kova baigsis. Bet kokiu atveju visuomenės padalijimas į kariaujančias klases yra daugiausia dirbtinis Karlo Markso išradimas, nes atskirti valdančias ir išnaudojamas klases darosi vis sunkiau, nes šiuolaikinis gyvenimas tampa vis sudėtingesnis.

Karlas Marksas neturėjo supratimo apie dideles akcines bendroves, kurios paskirsto nuosavybę daugybei žmonių, kurie paprastai užsidirba pragyvenimui pramonėje; jis taip pat nenumatė daugybės organizatorių ir inžinierių, ekspertų ir technikų, kurie, plėtojantis šiuolaikinei pramonei, įsiterps tarp darbdavių ir darbuotojų.

Net jei ir sutinkame su visuomenės susiskaldymu į darbdavius ir darbuotojus, tai nebūtinai reiškia, kad jų interesai yra priešingi. Tiesa, kad ir darbdaviai, ir darbuotojai laiko save priešingomis armijomis, turinčiomis prieštaringų interesų, tačiau tai kyla iš nesugebėjimo suvokti kolektyvinės organizacijos naudos abiem šalims. Kiekvienos verslo įmonės atveju akivaizdu, kad darbdavio ir darbuotojų interesai yra priešingi, ir jei darbuotojai reikalauja per didelių atlyginimų, darbdaviui neliks jokio pelno, o jei darbdavys gali sumažinti atlyginimus, jis gaus didesnį pelną. Tačiau tai nereiškia, kad darbdaviai ir darbuotojai kaip visuma gali gauti naudos savo klasei kitų sąskaita. Iš tikrųjų, tokiame gausos amžiuje, kaip dabar, darbuotojų ir darbdavių interesai eina koja kojon. Akivaizdu, kad šiuolaikinei pramonei reikia didelių ir besiplečiančių rinkų. Bandymas jų rasti iliuzinėje tarptautinėje prekyboje pastaraisiais metais apgailėtinai žlugo, todėl dabar pramonininkai vis labiau kreipiasi į vidaus rinką.

Tačiau akivaizdu, kad vidaus rinkos perkamoji galia labai priklausys nuo darbo užmokesčio normų, todėl darbdaviui iš tikrųjų tapo naudinga, kad darbuotojai gautų didesnius atlyginimus, kad galėtų įsigyti šiuolaikinės pramonės gaminių.

Tikrai socialistiniai darbininkai neperžengs klasių kovos ribos iki tokio lygio, kad atsisakys didesnių atlyginimų, nes tai bus naudinga darbdaviams!

ĮMONĖS KONCEPCIJA

Taigi matome, kad dabartinė ekonominė sistema žlugo, nes per daug dėmesio skyrė individo interesams, tačiau socialistinė ir komunistinė doktrina yra lygiai taip pat kalta, nes išaukština socialinę grupę visos bendruomenės sąskaita. Fašizmas renkasi trečiąją alternatyvą ir reikalauja traktuoti bendruomenę kaip vieną organizuotą korporacinę valstybę, kurią kontroliuoja ir planuoja centrinė valdžia, turinti pakankamai galių. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

valdžia individo ir grupės atžvilgiu, siekiant apsaugoti bendrą gerovę ir siekti nacionalinio tikslo. Tai yra kolektyvinė tautos, kaip aukštesnės kategorijos organizmo, bet iš esmės panašaus į žmogaus kūną, samprata, kurios organai ir funkcijos tarnauja kolektyviniam tikslui.
Tai esminis fašistinio režimo Italijoje organizavimo pagrindas, reguliuojantis Italijos darbdavių ir darbuotojų santykius pagal bendrus interesus pagal garsiosios Darbo chartijos taisykles.

Tokia sistema, pagrįsta visiškai nauja ekonominio tikslo samprata, pareikalaus lygiai tokio pat naujo ekonominio prisitaikymo prie socialinių poreikių mokslo. Manau, kad šis naujas ekonomikos mokslas bus sukurtas šioje šalyje, kuri taip ilgai buvo pasaulio komercinis centras. Būtų beprasmiška ignoruoti faktą, kad tiek Italija, tiek Vokietija, pirmosios šalys, priėmusios fašistinę politinę konstituciją, turėjo didžiausių sunkumų plėtodamos savo režimo ekonominę pusę, nors abi jos daug geriau nei demokratinės šalys reagavo į pasaulinės depresijos įtampą. Turime prisiminti, kad nors demokratija ir liberalūs principai pirmiausia atsirado Prancūzijoje ir žemyne, būtent Didžiojoje Britanijoje Mančesterio individualistų mokykla išplėtojo liberalizmo ekonomines pasekmes. Kadangi būtent Didžioji Britanija pasauliui pateikė šią pavojingą, beveik pražūtingą, ekonominę teoriją, akivaizdu, kad Didžiosios Britanijos pareiga bus pritaikyti naujus fašizmo principus ekonomikos srityje ir sukurti ateities komercinę struktūrą, kuri pakeis diskredituotus liberalios laisvosios prekybos likučius.

ĮMONĖS PRINCIPAI

Šios diskusijos tikslas negali būti nustatyti tokio mokslo pagrindus, tačiau tam tikri korporacinės ekonomikos principai iš karto prieštarauja dabartiniam individualizmui. Vietoj „ekonominio žmogaus“, kurio asmeninis savanaudiškumas buvo esminis senosios mokyklos pagrindas, turėsime „ekonominę bendruomenę“, kuriai individas atliks patriotinę tarnystę. Vietoj žmonių klasių, kurios susivienys siekdamos apsaugoti savo bendrus „interesus“, turėsime profesines grupes, kurios susivienys funkcinei tarnystei visai bendruomenei. Vietoj asmenų, kovojančių už pragyvenimą, konkurencijos, kai kiekvienas prieš visus, o velnias lieka paskutinis, turėsime asmenų bendradarbiavimą bendrai gerovei.

Kaip šie principai bus įgyvendinti? Visų pirma, be abejo, pasitelkiant valdžią. Dabartinėje ekonominių reikalų chaose turi būti įvesta drausmė ir kontrolė.
Dabartinės sistemos siaubai, kurie kursto klasių kovos ugnį ir suteikia socialistų agitatoriui pagrindą pulti „kapitalizmą“, daugiausia kyla dėl to, kad galingas asmuo, sukaupęs pakankamai turto ar kapitalo, kad galėtų daryti didelę įtaką komerciniams reikalams ir taip nesąžiningais metodais ginti savo interesus, netinkamai naudojasi ekonomine galia. Fašizmo sąlygomis jokiam asmeniui nebus leidžiama naudoti savo nuosavybės šia prasme kaip priemonės galiai įgyvendinti savo naudai. „Galia“ yra vyriausybės monopolija.

Čia turime visišką atsakymą socialistui, reikalaujančiam panaikinti privatų kapitalą ir nacionalizuoti gamybos priemones. Tiesa, kad praeityje privatus kapitalistas piktnaudžiavo savo kapitalo kontrole, siekdamas savo interesų, tačiau tai nepateisina privačios nuosavybės panaikinimo, o veikiau jos naudojimo kontrolės, siekiant užkirsti kelią antisocialiniams veiksmams. Tiesa ta, kad socialistas tėra nepatenkintas buržuazas, pavydintis kapitalistui jo turtų ir galios. Netiesiogiai jis priima buržuazinį principą, kad savininkas gali daryti tai, ką...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

jam patinka tai, kas jam priklauso, todėl jis neranda kitos alternatyvos kapitalistiniam išnaudojimui, kaip tik masinis konfiskavimas, kuris užgožia gerąjį kapitalistą bloguoju. Fašizmas pripažįsta, kad kapitalas ir pinigai suteikė individams galią, kuria jie praeityje piktnaudžiavo, ir reikalauja iš rinkėjų pakankamai įgaliojimų bei veiksmų priemonių, kad galėtų susidoroti su galingiausiais interesais šalyje. Kaip aiškiai pasakė Oswaldas Mosley: „Kapitalizmo sąlygomis kapitalas naudoja tautą savo tikslams: fašizmo sąlygomis tauta naudoja kapitalą savo tikslams.“

Akivaizdu, kad vyriausybė, kad ir kokia galinga ir efektyvi ji būtų, turėtų bandyti detaliai planuoti visos tautos ekonominius reikalus. Tai reikštų bet kokios grupinės organizacijos, kuri yra esminė sveikos valstybės dalis, paneigimą ir tik sustiprintų bei paaštrintų dabartinę biurokratijos grėsmę, kuri sparčiai socializuoja šią šalį. Socialistai ir konservatoriai vienodai konkuruoja didindami Whitehallo galią ir įtaką, kuri sparčiai tampa „naujuoju despotizmu“, kurį išpranašavo Lordas Vyriausiasis Teisėjas Hewartas. Fašizmo laikais didelė dalis šios biurokratinės kontrolės vėl bus perduota naujomis funkcinės organizacijos linijomis korporacijoms, kontroliuojančioms pagrindines šalies pramonės šakas ir jų grupes. Žemės ūkio, žuvininkystės, transporto, kasybos ir medicinos korporacijos užims ministerijų Whitehallo vietą ir jose dirbs vyrai, kurie yra išdirbę savo pramonėje ir profesijoje ir bus daug geriau pasirengę ją kontroliuoti nei bet kuris nuolatinis vyriausybės pareigūnas. Šios naujos pramonės savivaldos institucijos pakeis vietos savivaldą, kuri sparčiai pasensta dėl šiuolaikinių komunikacijų spartos ir platesnio komunalinių paslaugų planavimo. Tokiu būdu grupinė organizacija bus transformuota iš praeities griežtesnio struktūrinio pagrindo į ateities lankstesnį funkcinį pagrindą.

Korporacijoms bus suteikta labai didelė savivaldos galia spręsti visus vidaus reikalus, susijusius su jų kontroliuojamomis pramonės šakomis, o darbdaviai, darbuotojai ir vartotojai bus atstovaujami Korporacijos taryboje. Darbdaviai bus atstovaujami per savo darbdavių federaciją, o darbuotojai – per savo profesinę sąjungą, o vyriausybė paskirs vartotojų atstovus, kurie prižiūrės plačiosios visuomenės ir kitų korporacijų, kurios yra ypač suinteresuotos produktu, interesus. Korporacija turės nustatyti darbo užmokesčio ir darbo sąlygų standartus tarp darbdavių ir darbuotojų, taip pat kainas ir konkurencijos sąlygas tarp darbdavių ir vartotojų. Visi sudaryti susitarimai bus teisiškai privalomi visai pramonei, o bet kuris darbdavys ar darbuotojas, kuris pažeidžia tai, kas iš esmės yra Korporacijos įstatai, bus kaltas dėl nusikaltimo, už kurį gali būti patrauktas prieš teismą. Iš tikrųjų darbdavių federacija ir profesinė sąjunga turės palaikyti drausmę tarp savo narių, kurie sudarys 100 % atitinkamos pramonės šakos. Turint tokias tinkamas arbitražo priemones, streikas ir lokautas, žinoma, bus draudžiami, tačiau darbdaviai, darbuotojai ar vartotojai gali kreiptis į korporacijų ministrą, kuris posėdžiauja taryboje su visų pramonės korporacijų atstovais, kad šis priimtų teisingą sprendimą, atitinkantį bendrą pramonės praktiką ir nacionalinę gerovę. Bus matyti, kad perdavus įgaliojimus ir savivaldą korporacijoms, centrinė įstatymų leidžiamoji valdžia bus atleista nuo daugybės detalių teisės aktų, kurie šiuo metu trukdo Parlamento darbui.

ĮMONĖS ORGANIZACIJOS NAUDOJIMAS

Kol kas naujoji ekonomika gali atrodyti įdomi nauja koncepcija, bet abejotino praktiniu ******el. knygų konverteris DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

vertę, kad kompensuotų jų didelį sudėtingumą. Tačiau tokia sistema nėra sukurta vien kaip intelektualinis pratimas, ji turi milžiniškų pranašumų būtent ten, kur dabartinė sistema yra ypač silpna. Pavyzdžiui, paimkime pačią blogiausią problemą – skurdą pertekliaus metu, kylantį dėl to, ką konservatoriai vadino „pertekline gamyba“, bet kurį būtų galima daug geriau apibūdinti kaip „nepakankamą vartojimą“. Akivaizdu, kad šį dabartinės sistemos trūkumą galima ištaisyti tik pasiekus daug aukštesnį gyvenimo lygį, kai žmonės galės suvartoti didžiulę šiuolaikinio mokslo ir technikos produkciją. Deja, individualistinė sistema pertekliaus laikotarpiu mažina perkamąją galią darbo užmokesčio arba pelno forma dėl didelės konkurencijos parduodant prekes ir taip perpildytoje rinkoje, kuri verčia gamintojus mažinti kainas, siekiant užgrobti rinką. Tačiau fašizmo sąlygomis kainos ir konkurencijos sąlygos bus kontroliuojamos, ir jokiam gamintojui nebus leidžiama varginti savo darbuotojų prieš savo korporacijos taisykles, kad aplenktų konkurentus. Šiomis priemonėmis ne tik bus sustabdytas perkamosios galios mažėjimas, bet ir visa darbo užmokesčio sistema gali būti nuolat padidinta suderintais veiksmais visoje pramonės srityje. Akivaizdu, kad tokie veiksmai yra visiškai pagrįsti ir pastaraisiais metais juos pasisakė keli valstybės veikėjai, tačiau, deja, jie negali būti įgyvendinti pagal dabartinę individualistinę sistemą, nes jei kuris nors darbdavys būtų pakankamai kvailas, kad bandytų padidinti savo darbuotojų atlyginimus nacionalinio atsigavimo labui, jis netrukus rastų daugybę nepatriotiškų konkurentų, kurie sumažintų savuosius ir išstumtų jį iš rinkos. Tik esant organizuoto fašistinio režimo drausmei ir kontrolei, tokia politika gali būti sėkmingai įgyvendinta.

Lygiai taip pat galima išgydyti ir didžiulę nedarbo rykštę, nes akivaizdu, kad tai yra grynai visiško mūsų dabartinės nacionalinės ekonomikos organizuotumo stokos rezultatas.
Šioje šalyje bet kuriuo metu turi būti tam tikras darbo kiekis, skaičiuojamas žmogaus valandomis, kurį reikia atlikti, ir tam tikras skaičius darbuotojų, norinčių ir norinčių atlikti šį darbą.
Darbą tikrai galima paskirstyti visiems darbuotojams, pakoreguojant darbo valandas, kaip šiuo metu daroma Italijoje, kur įvedama 40 valandų darbo savaitė. Iš tikrųjų fašistinė vyriausybė šioje šalyje verčiau ieškotų naudingesnio sprendimo, pakeldama žmonių gyvenimo lygį, o ne trumpindama darbo valandas, tačiau bet kokiu atveju nedarbo problema tampa visiškai ir visam laikui išspręsta organizuojant planinę korporacinę valstybę.

FINANSŲ FUNKCIJA

Vienas iš pagrindinių dabartinės sistemos trūkumų buvo nesugebėjimas įkvėpti įvairių visuomenės profesijų ir užsiėmimų jų funkcinio tikslo – tarnauti visumai – suvokimo. Tai lėmė blogiausius rezultatus finansų srityje, kur bankininkai ir finansininkai gėdingai išnaudojo pinigų galią savo naudai. Iš tiesų, neperdedant galima teigti, kad šioje šalyje, kaip ir daugelyje kitų, dominuoja aukštųjų finansų diktatūra, kuri labiau domisi pelninga užsienio obligacijų rinkos grąža nei britų gerove. Pirmoji ir skubiausia fašistinės vyriausybės užduotis bus sugriauti šią dabartinę tarptautinių finansų diktatūrą ir pakeisti ją autoritariniu režimu, kuriam tauta suteiktų įgaliojimus primesti funkcinį ir socialinį tikslą net ir galingiausiems šalies interesams.

Pinigų funkcija, kuri šiais laikais pernelyg dažnai pamirštama, yra palengvinti prekių ir paslaugų mainus. Faktas, kad mums taip sunku keistis prekėmis ******el. knygų konverteris DEMO Vandenženkliai*******

Machine Translated by Google

Šiandieninis finansų ir paslaugų trūkumas aiškiai rodo, kad finansai nesugeba atlikti savo pagrindinės pareigos bendruomenei. Kad ir kokie sumanūs ir išradingi būtų mūsų technikai ir išradėjai, žmonių gyvenimo lygis negali būti pakeltas į aukštesnį lygį, jei į apyvartą nebus išleista pakankamai valiutos ir kitų mainų priemonių. Priešingu atveju vienintelis išradimo ir pramonės racionalizavimo rezultatas bus vis daugiau žmonių netekti darbo. Šiuo metu kenčiame nuo labai rimto pinigų apribojimo, kurį vykdo bankai, vykdydami savo defliacijos politiką. Šios politikos priežastis yra dvejopa. Pirma, yra tam tikras įgimtas konservatizmas, kuris vis dar laikosi aukso standarto valiuta kaip paskutinės mainų amžiaus relikvijos.

Antra, finansininkai supranta, kad prekės, kuria jie prekiauja, kiekio apribojimas padidina jos vertę, o jų pačių galią. Dėl šių dviejų priežasčių apyvartoje esančių pinigų kiekis nėra, kaip turėtų būti, pritaikytas potencialiai šalies gamybos apimčiai, o yra apribotas iki tam tikro tauriojo metalo, aukso, atsargų dalies centrinio banko saugyklose. Akivaizdu, kad turimos šio metalo atsargos visiškai nesusijusios su paskirstymo problema, kurią turi išspręsti finansai, ir iš tikrųjų aukso kiekis visame pasaulyje yra apgailėtinai nepakankamas, kad būtų galima finansuoti didžiules šiuolaikinės pramonės gamybos galias. Tačiau užuot plėsdami valiutą ir kreditą, kad patenkintų pramonės plėtros poreikius, mūsų finansų valdytojai stengiasi grįžti prie aukso standarto, ribodami gamybą iki pasaulinių aukso atsargų nustatytų ribų. Be abejonės, tokiomis priemonėmis tarptautiniai finansininkai išlaiko ir plečia savo kontrolę pasaulio reikalams, tačiau tik pasmerkdami didžiąją pasaulio dalį skurdui pertekliaus apsuptyje.

Fašistinė vyriausybė reikalaus panaikinti šį nenatūralų finansų dominavimą pramonėje. Turi būti visiškai aišku, kad finansai atlieka tarnavimo pramonei funkciją ir jokiu būdu netinka tokiam pramonės valdymui, kurį jie uzurpavo. Turi būti ne tik nutrauktas užsienio gamybos skatinimas, konkuruojantis su mūsų pačių gamyba per Londono Sičio užsienio akcijų platinimą, bet ir mūsų finansininkai bei bankininkai turi būti priversti susidurti su paskirstymo problema, kurią jie taip nuolat ignoravo praeityje. Mes jau pabrėžėme, kad mūsų prekybos ateitis slypi vidaus rinkos atgaivime, o finansai dabar turi atkreipti dėmesį į šio atgaivinimo priemones, didinant žmonių perkamąją galią.

Tai reiškia milžinišką ir revoliucinį lūžį su visomis švenčiausiomis bankininkystės verslo tradicijomis, nes esminis problemos bruožas yra tas, kad ji susijusi su vartojimo finansavimu. Iki šiol bankininkai savo operacijas visiškai apribojo gamybos finansavimu komercinėje sferoje, nes verslas dalimis iš tikrųjų nefinansuoja vartojimo, nes jis tik įkeičia būsimą perkamąją galią vardan neatidėliotino pardavimo.

Turime rasti kokį nors būdą finansuoti didesnį darbo užmokesčio ir atlyginimų lygį, kad išlaisvintume gamybos galias. Žinoma, šiuo metu individualistinėje sistemoje, kurioje vyrauja intensyvi konkurencija, bet koks toks veiksmas yra neįmanomas, ir bet kuris darbdavys, kuris kreiptųsi į savo banką ir paprašytų debeto, kad galėtų mokėti didesnius atlyginimus, būtų pagrįstai pasmerktas kaip pamišėlis, nes jis negalėtų garantuoti, kad jo konkurentai padarys tą patį arba nesumažins savo atlyginimų, kad atimtų iš jo rinką. Lordas Beaverbrookas, kuris dažnai pasisakė už didesnius darbo užmokesčio tarifus, niekada negalėjo įveikti šio esminio sunkumo.

Tačiau įmonių ekonomika siūlo neatidėliotiną sprendimą, būtent dėl to
Korporacijų užduotis – kontroliuoti ir reguliuoti darbo užmokesčio normas ir darbo sąlygas, kad fašistams
Vyriausybė vykdys didesnių atlyginimų politiką, nekils kalbos apie nepatriotines ar užsieniečių kontroliuojamas
įmones, kurios stengsis pasinaudoti savo konkurentais; viskas bus

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

priversti laikytis tų pačių standartų. Jei darbdavys tada nueitų į savo banką ir paprašytų debeto, kad galėtų įvykdyti savo programos dalį, bankininkas be vargo jam įtiktų, nes žinotų, kad padidėjusi visos bendruomenės perkamoji galia padidins užsakymus ir padidins konkrečios įmonės, su kuria jis bendradarbiauja, gerovę. Tokiu būdu fašizmas pakeltų žmonių gyvenimo lygį ir į apyvartą išleistų didesnį valiutos ir kredito kiekį, būtiną padidėjusiai pramonės gamybinei galiai finansuoti.

Akivaizdu, kad ši pinigų ekspansijos politika turi apimti visišką aukso standarto atsisakymą, o konservatyvesni kritikai gali dėl to baimintis dėl valiutos stabilumo.
Tačiau fašizmas pabrėžia, kad pinigai iš tikrųjų yra prekių ir paslaugų reikalavimas ir kad joks žmogus, būdamas normaliu protu, iš tikrųjų neina į banką ir nereikalauja aukso luitų už savo valiutos kupiūras: jis visiškai patenkintas, jei gali iškeisti pinigus į tas prekes ir paslaugas, kurių jam reikia. Šiuo metu šioje šalyje akivaizdžiai yra daugybė prekių ir paslaugų: sandėliai, pilni prekių, ir daugiau nei du milijonai mūsų tautiečių, veltui siūlančių savo paslaugas. Kol neišleisime banknotų, kurių nepadengs turimos prekės ir paslaugos, infliacijos pavojaus nebus; taigi fašizmas valiutą grįs plačiu visų tautos gamybos išteklių pagrindu, o ne siauru, nesaugiu aukso pamatu Anglijos banke.

IMPERIJOS AUTARCHIJA

Vienintelė pagrįsta šios korporatyvinės pramonės organizavimo politikos, keliančios visų žmonių gyvenimo lygį, kritika slypi argumente, kad ši šalis labai priklauso nuo užsienio prekybos ir todėl negali sau leisti aukštesnio gyvenimo lygio nei jos konkurentai pasaulio rinkose. Tačiau šį argumentą iš tikrųjų galima paneigti remiantis Henry Fordo pavyzdžiu, kuris pagamino pigiausią pasaulyje automobilį, mokėdamas didžiausius atlyginimus. Jam tai leido padaryti didžiulė vidaus rinka Amerikoje, kuri leido jam įdiegti masinės gamybos metodus ir palankiai konkuruoti šalių, kuriose gyvenimo lygis yra daug žemesnis, rinkose. Iš tikrųjų mes prarandame savo rinkas užsienyje ne todėl, kad mūsų prekės yra brangesnės nei mūsų konkurentų, o tiek todėl, kad šios rinkos mums yra uždaromos neįveikiamomis tarifinėmis kliūtimis, už kurių sparčiai vystoma vietinė pramonė. Kad ir kokios pigios būtų mūsų prekės, negalime tikėtis, kad kitos šalys sugriaus savo pramonę ir atims savo žmones iš darbo, kad jas nupirktų. Bet kokiu atveju, Rytų tautos, tokios kaip japonai, gali beviltiškai mus pranokti, kai atsižvelgiama į darbo užmokesčio normų klausimą.

Eksporto prekyba jokiu būdu nėra būtina šalies gerovei, nes ji reiškia prekių siuntimą iš šalies užsieniečiams vartoti, o ne jų laikymą namuose, siekiant pakelti vietos gyventojų gyvenimo lygį. Ilgainiui iš eksporto pertekliaus gali pasipelnyti tik Londono Sičio finansų magnatai, nes būtent šio pertekliaus pagrindu jie teikia dideles užsienio paskolas, iš kurių gauna tokius dosnius komisinius. Eksportas iš tikrųjų pateisinamas tik būtiniausių prekių importui apmokėti, o šios šalies importą būtų galima labai sumažinti, jei būtų atsisakyta visų importuojamų prekių, kurias galime pasigaminti namuose. Skandalingas faktas, kad į šią šalį importuojama dideli kiekiai pramoninių prekių, kurias čia būtų galima puikiai pagaminti, ir nėra jokio pateisinimo, kodėl nepaisome namų ūkio vien dėl to, kad mūsų išteklių nepakanka visiems gyventojams išmaitinti; turėtume pagaminti bent jau kuo daugiau namuose užaugintos produkcijos, prieš eidami ******el. knygų keitiklis DEMO Vandens ženklai*******

Machine Translated by Google

likusią dalį – užsienyje.

Net ir pagaminus didžiausią prekių įvairovę šioje šalyje, būtų beprasmiška neigti, kad negalime būti visiškai savarankiški, tačiau, kita vertus, yra labai mažai produktų, kurių mums reikia ir kurių negalima rasti kažkur Britų imperijoje.
Fašizmas nėra siaura Mažosios Anglijos politika, jis turi didelį imperinį autarchinės plėtros planą, kurį gali pasiūlyti visai imperijai. Dominijoms bus pasiūlyta daug didesnė besiplečiančios vidaus rinkos dalis nei buvo pasiūlyta Otavoje, nes užsienio konkurencija bus visiškai pašalinta. Nėra jokių abejonių, kad imperija kaip visuma bus visiškai pasirengusi bendradarbiauti tokioje ekonominėje sistemoje, kuri sukurs visiškai savarankišką imperiją, apsaugotą nuo pasaulinių krizių ir pasaulinių depresijų padarinių ir įgalins sukurti aukštesnį gyvenimo lygį nei iki šiol.

Galiausiai turime įsivaizduoti fašizmo korporacinius principus, taikomus tarptautinei prekybai.
Importuotojui nebebus leidžiama pirkti bet kurioje rinkoje, kurią jis laiko tinkama, bet jis bus priverstas dirbti per Užsienio prekybos tarybą, kuri naudosis šalies perkamąja galia kaip priemone eksporto rinkoms užimti. Nuo pat pradžių fašizmas vykdys politiką, pagal kurią Britanija perka iš tų, kurie perka iš Britanijos, ir jei kuri nors užsienio šalis norės mums parduoti prekes, kurių mums trūksta, ji bus priversta priimti mūsų prekes mainais. Kitoms šalims taikant panašius metodus, galiausiai pasieksime bendrą organizuotų mainų tarp šalių sistemą, kuri yra vienintelė praktiška planuotos tarptautinės prekybos priemonė, laisva nuo tarptautinių finansų machinacijų ir tarptautinių lupikavimo obligacijų.

ĮMONIŲ PASAULIO TVARKA

Nereikėtų manyti, kad fašizmas yra visiškai egocentriškas nacionaline prasme. Žinoma, esminis fašistinės filosofijos bruožas yra teikti pirmenybę savo šaliai, tačiau būtų skubota manyti, kad fašizmas reiškia nacionalinę konkurenciją ir gali sukelti karą dėl ekonominių priežasčių. Priešingai, labai rimtas dabartinės sistemos pavojus yra tas, kad nuolat didėjanti kova dėl pasaulinių rinkų gali sukelti karą. Iš tiesų Tolimuosiuose Rytuose karai dėl rinkų jau vyko, ir Europos valstybės tik sunkiai išvengė įsitraukimo į šią kovą. Iš tikrųjų korporacinė ekonominio planavimo sistema sumažins karo pavojų, nes ji sugrąžins ekonomines karo priežastis sąmoningai žmonių kontrolei. Nebebus kalbama apie tai, kad kiekviena šalis dempinguoja maksimalų eksportą savo kaimynams, bet apie autoritetingas vyriausybes, visiškai kontroliuojančias savo nacionalinius ekonomikos reikalus, kurios susirenka kartu, kad pasidalytų ir keistųsi pagrindinėmis žaliavomis, reikalingomis jų pramonės plėtrai. Kadangi šių žaliavų netrūksta ir jų gamyba iš tikrųjų buvo smarkiai sumažinta siekiant išvengti rinkos perpildymo, neturėtų kilti jokių sunkumų draugiškai išspręsti šią palyginti paprastą problemą, kai tautos atsikratys absurdiškos minties, kad jos gali gauti naudos žlugdydamos viena kitą.

Konkurencija ateities pasaulyje tikrai egzistuos, bet tai bus varžybos dėl pasiekimų, o ne konkurencija. Tik visuomenės ir ekonominio gyvenimo korporacinės organizacijos principu galime pasiekti taiką ir klestėjimą tvarkingame pasaulyje. Atlikime savo vaidmenį sutvarkydami savo nacionalinius reikalus ir skatindami kitas tautas daryti tą patį.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Nacių judėjimas perspektyvoje, autorius James Drennan

T Italijos fašistai niekada nebandė suteikti italų nacionalizmui tokio milžiniško rasinio fono, kokį ponas Hitleris sukūrė kaip intelektualinį „Dritte Reich“ įkvėpimą. Jei kuri nors tauta ir būtų linkusi grįsti šiuolaikinę politiką praeities istorijos teiginiais, tai galėjo būti Romos valdovai, tačiau, regis, ponas Musolinis siekia ne pažodinio Romos teritorinės šlovės atgaivinimo, o galutinio paneuropinio susivienijimo, pagrįsto fašizmo koncepcijomis. Kita vertus, ponas Hitleris išplėtojo vokiečių (arba arijų) rasinio išskirtinumo idealą, kuris turi gilias šaknis Vokietijos istorijoje. Tačiau ši vokiečių koncepcija, tinkamai suprasta, jokiu būdu neturi prieštarauti itališkam fašizmo, kaip įsitikinimo, skirto tapti dvasiniu Vakarų atgimimo pagrindu, supratimui. Ji taip pat neturėtų prieštarauti kilniai Britų imperijos sampratai, kuri įkvepia fašizmą Britanijoje, nes jokiu būdu nekyla interesų konfliktų. Priešingai, visi įvairūs indėliai į pasaulinio fašizmo teoriją gali būti vienas kitą papildantys, o ne ardantys.

Norint suprasti, kodėl naciai perėmė rasinę istorijos interpretaciją, kurią praėjusiame amžiuje pirmą kartą suformulavo tokie ne vokiečių rašytojai kaip prancūzas Gobineau ir anglas Houstonas Stewartas Chamberlainas, o nacių lyderiai pritaikė kaip revoliucinio idealo, kurį priėmė vokiečių masės, pagrindą ir kaip dabartinės Vokietijos Reicho valstybinės politikos varomąją jėgą, būtina atsižvelgti į tam tikras Vokietijos istorijos sąlygas ir tendencijas per visą pastarąjį tūkstantį metų. Tik atlikę tokį tyrimą galime pasiekti šiuolaikinės vokiečių tautos įsitikinimų pagrindus ir suprasti kryptį, kuria Vokietijos šeimininkai greičiausiai ves tautą, tvirtai įsitikinusią savo įsitikinimų pagrįstumu.

VIII amžiuje germanų gentys iš tikrųjų perėmė senovės Romos imperijos sampratas. Karolio Didžiojo, vadinamo Vakarų imperatoriumi, imperija etniškai buvo labiau vokiška nei prancūziška, ir tik po jo mirties frankų-golistų elementai išsiskyrė nuo vokiečių, kai skirtingų jo valdų dalių paveldėtojai prisiekė atitinkamai prancūzų ir vokiečių dialektais. Dar XIII amžiuje Hohenštaufenų imperatoriai visą Italiją ir didelę dalį dabartinės Prancūzijos toliau laikė Vokietijos imperijos provincijomis. Verta paminėti, kad nors tuo metu Vokietija vos driekėsi į rytus nuo Elbės, Nyderlandai, Burgundija ir dalys Savojos bei Franš Kontės skirtingu mastu ir skirtingu metu buvo įtrauktos į imperatoriškąsias valdas.

Vienas iš istorijos dėstymo trūkumų šioje šalyje yra tai, kad mes retai kada sugebame pamatyti savo istoriją perspektyvoje ir atsižvelgiant į likusios Europos istoriją. Keturis šimtmečius nuo Liudviko Vokiečio įžengimo į sostą 825 m. iki Frydricho II mirties 1250 m. – maždaug mūsų istorijos laikotarpį tarp Alfredo Didžiojo ir Henriko III valdymo – Europos istorija daugiausia buvo Vokietijos istorija. Laikotarpiu, kai mūsų pačių istorija buvo itin provinciali – kai jos įvykiai buvo taip nutolę nuo pagrindinės Europos istorijos srovės, kaip, pavyzdžiui, individuali šiuolaikinės Norvegijos istorija yra nuo dabartinės Europos, – Vokietija buvo didžiųjų kovų, kurios lėmė...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

viduramžių Europos kultūra, o jos imperatoriai, tokie kaip Henrikas Paukštininkas, Otas Didysis ir Frydrichas Barbarosa, tapo Vakarų Europos arbitrais ir įvykių nuo Jutlandijos iki Sicilijos, nuo Burgundijos iki Vengrijos šeimininkais. Būtina įvertinti šio laikotarpio reikšmę šiuolaikinių vokiečių protuose, kad suprastume jų nepaprastą pasididžiavimą savo istorija ir nusivylimo bei uždarumo pokario Europos teritorinėmis sąlygomis jausmą.

Otas Didysis, miręs 973 m., beveik prieš tūkstantį metų, per pastaruosius kelerius metus tapo svarbiausia nacių panteono figūra, o jo portretai Vokietijos knygynuose pasirodo beveik taip pat dažnai, kaip ir Hitlerio bei Goringo. Visas Vokietijos istorijos procesas iš tikrųjų yra „sustabdyto vystymosi“ reiškinio pavyzdys, o savotiškos apraiškos, kurias siejame su šiuolaikine vokiečių nacionaline psichologija, kyla iš „frustracijos komplekso“, kuris yra neišvengiama jo ištaka. Pats Hohenstaufenų valdžios mastas ir svyravimai buvo vokiečių tautos pražūtis. Šios giminės didingus imperatorius žavėjo Karolio Didžiojo pan-Europos imperijos svajonė ir daugiau nei šimtmetį jie eikvojo vokiečių jėgas siekdami savo itališkų ambicijų. Ankstesnė Otas Didžiojo politika buvo įtvirtinti didžią Vokietijos valstybę. Hohenstaufenus traukė pan-Europos koncepcijos, kurių paveldėtojais tapo Habsburgai. O Hohenstaufenų žlugimas susilpnino Vokietiją ir paliko ją be centrinės jėgos tuo metu, kai Anglija ir Prancūzija buvo ant ribos vystytis link nacionalinio valstybingumo, kuris galiausiai buvo pasiektas valdant Tiudorams ir Valua dvarams. Hohenstaufenų politikos klaidos atrodo dar tragiškesnės iš vokiečių požiūrio taško, kai prisimename, kad didįjį vokiečių žygį „Drang nach Osten“ per Elbę ir aplink Baltijos jūros pakrantes Kryžiuočių ordinas vykdė Frydricho II valdymo laikais ir kad šis žingsnis galiausiai buvo nutrauktas platesnėmis galimybėmis dėl Vokietijos centro impulso susilpnėjimo.

Nuo Frydricho II mirties 1250 m. iki Martyno Liuterio mirties 1546 m. praėjo beveik lygiai trys šimtmečiai, ir nors šis skirstymas gana savavališkas, jį galima apibendrinti. Šis trijų amžių laikotarpis lėmė visišką vokiečių tautos perspektyvų ir charakterio transformaciją. Yra trys pagrindinės istorinės srovės, kurios turėjo esminės įtakos tolesnei Vokietijos istorinio gyvenimo raidai.

Pirma, tiek Vokietijos, tiek Šiaurės Italijos miestai prarado tą ekonominį pranašumą, kurį turėjo viduramžiais, kai jie išaugo palei pagrindinį Rytų–Vakarų prekybos kelią tarp Europos ir Bizantijos-Saracėnų Rytų. Turkų užgrobtas Konstantinopolis iš esmės sunaikino visų regionų, esančių palei šį kelią, gerovę, o Amerikos atradimas ir Keipo kelio atidarymas perkėlė ekonominės galios centrą į Atlanto pakrantės šalis – Ispaniją ir Portugaliją, Angliją, Prancūziją ir Olandiją. Iš tikrųjų neperdėčiau teigti, kad ir Reformacija Vokietijoje, ir Trisdešimties metų karas XVII amžiuje lėmė siaubingą ekonominių pokyčių procesą, kuris turėjo sekti šį pagrindinių prekybos centrų perkėlimą.

Antra didelė šio laikotarpio istorinė srovė buvo Habsburgų iškilimas Hohenstaufenų vietoje. Habsburgai buvo vokiečių kunigaikščiai, turintys plačias asmenines valdas vokiečių žemėse, tačiau pati jų padėtis Austrijoje – Østermark Mark – Vokietijos rytiniuose markuose iš esmės lėmė, kad jų interesai buvo nevokiški. Tradicinė Habsburgų politika gana lengvai paaiškina nepaprastą neapykantą, kurią demonstravo pangermanai ir...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

ypač naciai, turi visą „Austrijos teoriją“. Habsburgai, kaip ir ankstesni Hohenštaufenai, laikė save Romos imperijos paveldėtojais ir pretendavo į pasaulio viešpatavimą arba bent jau praktinėje politikoje – į visos Europos viršenybę. Šie nuostabūs rūmai įvairiais savo istorijos laikotarpiais buvo Italijos, Ispanijos ir Pietų Amerikos, slavų, siekių Azijoje ir net Afrikoje turinti jėga, tačiau niekada nebuvo jėga, kuri sąmoningai leistų dominuoti grynai vokiškiems interesams.

[1] Habsburgai atliko svarbų vaidmenį keturis šimtmečius po to, kai turkai užkariavo Konstantinopolį. Jie stabdė turkų karinę pažangą į vakarus ir pakeitė Bizantijos imperatorius kaip pagrindiniai civilizacijos veikėjai visoje Pietryčių Europoje. Tačiau jų vaidmuo buvo toks pat vertingas Europai, kaip ir pražūtingas vokiečių tautybės sampratai.

Jų susirūpinimas Vidužemio jūros regionu neribotam laikui atidėjo bet kokį Vokietijos suvienijimo procesą, o jų dinastinė politika praktiškai privedė prie to, kas prilygo vokiškai kalbančių žemių padalijimui.

Trečia svarbi įtaka Vokietijos istorijos raidai buvo vokiškai kalbančių žemių padalijimas ir viso save vokiečiais vadinančių gyventojų rasinio charakterio transformacija, kuri vyko 1250–1550 m. laikotarpiu. Šis reiškinys buvo nepaprastai svarbus, ypač prisimenant, kad tuo pačiu laikotarpiu atsirado ir susijungė tokios tautos kaip anglai, prancūzai ir ispanai, netgi vengrai, čekai ir lenkai, o Europa pradėjo įgauti mums šiandien pažįstamas formas.

Karolio Didžiojo laikais skirtumai tarp germanų ir frankų nebuvo labai aiškiai apibrėžti. Anglija, valdant saksams, daugiausia buvo vokiečių karalystė, tą patį galima pasakyti ir apie Šiaurės Italiją valdant langobardams. Pirmiausia įvyko vokiečių elementų asimiliacija Anglijoje, Rytų Prancūzijoje ir Šiaurės Italijoje. Šis procesas iš tikrųjų buvo baigtas gerokai prieš Frydricho II mirtį 1250 m. Per ateinančius tris šimtus metų vakarinės Vokietijos sienos buvo nustumtos atgal link Reino. Tokie regionai kaip Burgundija ir Franš Kontė darėsi labiau prancūziški ir mažiau vokiški. Nyderlandai tapo tikrai nevokiški. Susiformavo Šveicarija, ir nemaža vokiečių populiacija prisijungė prie Šveicarijos idėjos. Svarbūs vokiečių žygiai Austrijoje tapo neatsiejama daugiausia nevokiškos Habsburgų imperijos dalimi. Šių būrių rezultatai vis dar reikšmingi šiuolaikinėje Europos istorijoje. Jie paaiškina Austrijos klausimą.

Jie paaiškina Elzaso ir Lotaringijos klausimą – nesantaiką dėl regiono, kuris niekada visiškai nenustojo būti vokiškas ir niekada netapo visiškai prancūziškas. Jie taip pat paaiškina nacių bandymus atgaivinti panvokišką sąmonę ne tik Austrijoje ir Čekoslovakijoje, bet ir mažesniu mastu Olandijoje bei Danijoje, Šveicarijoje ir Belgijoje.

Tačiau tuo pačiu metu, kai vokiečių kalbinės sienos buvo stumiamos atgal Reino link, o gyventojai, turintys autentiškiausią vokišką kraują, virto šveicarais, prancūzais ir olandais, vokiečių kalba ir vokiečių kultūra sparčiai plito į rytus, o primityvios ne vokiečių kilmės Šiaurės Rytų Europos populiacijos mokėsi laikyti save vokiečiais. Vokiečių kolonizacija rytuose buvo Kryžiuočių ordino, kuris užkariavo ir atvertė į savo tikėjimą slavų ir suomių gentis į rytus nuo Elbės, o vėliau už Oderio, ir Vokietijos Hanzos miestų, kurie kūrė prekybos centrus visoje Baltijos jūros pakrantėje, darbas. Galiausiai vokiečių pažangą šia kryptimi sustabdė Lenkijos karinė galia, Skandinavijos valstybių konkurencija ir, žinoma, vėliau Rusijos, kaip didžiosios valstybės, iškilimas XX a. pradžioje.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

XVIII amžius. Tačiau tai buvo didelis pasiekimas, ypač turint omenyje, kad ši agitacija buvo nustumta į pabaigą XIII–XV a., kai centrinė vokiečių įtaka buvo silpna, o dažnai ir visai neegzistavo. Hanzos miestų ir Kryžiuočių ordino vaidmuo Baltijos šalyse labai atitiko Italijos respublikų ir Lotynų riterių ordinų vaidmenį Vidužemio jūros regione, kuriems pavyko išlaikyti agresyvią Italijos politiką Rytuose tuo metu, kai nebuvo jokios centrinės Italijos valstybės.

Viduramžių „Drang nach Osten“ pusiau nesėkmėje galima įžvelgti antrąjį „frustracijos komplekso“ elementą, kuris yra šiuolaikinio vokiečių šalies istorijos interpretacijos pagrindas. Naciai, ypač tie, kuriuos galima pavadinti „Prūsijos mokykla“, kuriai priklauso generolas Goringas ir ponas Rosenbergas, nuolat tikisi vokiečių skverbimosi į Baltijos žemes ir jų kolonizacijos atgimimo kaip kompensacijos už vokiečių siekių suvaržymą Vakaruose.

Svarbiausias viduramžių „Drang nach Osten“ rezultatas buvo Prūsijos valstybės įkūrimas. Autochtoniniai Prūsijos gyventojai daugiausia buvo slavų ir suomių kilmės – primityviausi Šiaurės Europos gentys – sumaišyti su karingais ir vargstančiais elementais, kurie migravo į rytus iš senesnių vokiečių kultūros centrų. Prūsai kaip tauta buvo suformuoti per du šimtmečius trukusius kruviniausius viduramžių karus.

Reformacija Vokietijoje, apimanti didžiąją XVI ir XVII amžių dalį, tam tikrais aspektais gali būti laikoma daugiausia nesąmoningu nusivylusio vokiečių nacionalizmo judėjimu prieš panvokiškas ir Romos katalikiškas Habsburgų sampratas. Reformacija pasiekė kulminaciją Trisdešimties metų karu, kuris beveik šimtmečiui sugriovė Vokietiją ir rimtai paralyžiavo Habsburgų galią. Turkijos galios atgavimas, kuris buvo pademonstruotas Vienos apgulties metu 1683 m., buvo vienas iš Habsburgų susilpnėjimo rezultatų, o Trisdešimties metų karas tikriausiai pratęsė Turkijos valdžią Pietryčių Europoje daugiau nei dviem šimtmečiams.

Prancūzijos monarchijos iškilimas buvo rimta ir ilgalaikė grėsmė bet kokios Vokietijos vienybės įtvirtinimui. Pranciškus I bendradarbiavo su turkais prieš Habsburgus, o Valua pirmieji pradėjo žaisti dėl Lenkijos barikados prieš Vokietiją Rytuose. Kitame amžiuje Rišeljė iš tikrųjų valdė Vokietijos pėstininkus Trisdešimties metų karo metu. Dėl jo politikos Vokietija ištisą šimtmetį buvo palikta Burbonų monarchijos malonėje, kol Prūsijos iškilimas vadovaujant Frydrichui Didžiajam į Vokietijos politiką įnešė visiškai naują jėgą.

Su Frydricho Didžiojo pasirodymu artėjame prie šiuolaikinės Vokietijos istorijos fazės – ir tos kovos tarp Hohencolernų ir Habsburgų, tarp protestantiškos, pusiau vokiškos Prūsijos, siekiančios būti vokiete, ir vokiškos Austrijos, siekiančios būti nevokiete ir – dinastijos ribose – paneuropietiška, kuri buvo viena iš pagrindinių, nors ir netiesioginių, paskutiniojo karo priežasčių. Reformacija vyko tam tikrose Vokietijos ribose, buvo panvokiškas judėjimas, ir ją taip pat galima laikyti reakcija į ekonominį atsilikimą, į kurį Vokietija pateko dėl prekybos kelių perkėlimo XV amžiuje. Valenšteinas, neabejotinai didžiausias savo amžiaus vokietis, turėjo plačias, nors ir miglotas, idėjas apie panvokišką vienybę, ir jis mirė dėl intrigų su Šiaurės Vokietijos kunigaikščiais prieš Habsburgų dinastijos interesus. Frydrichas Didysis rimtai metė iššūkį Habsburgų hegemonijai Vidurio Europoje ir pasinaudojo Prancūzijos silpnumu ikirevoliuciniu laikotarpiu, kad nugriautų Lenkijos barikadą prieš Prūsiją Rytuose. Napoleono karai tebuvo nemaloni pertrauka varžybose ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

tarp dviejų germanų valstybių. Jų rezultatai gerokai sustiprino Prūsijos pozicijas, nes susilpnino nepriklausomus kunigaikščių namus Vokietijoje ir leido Prūsijai XIX amžiaus pirmoje pusėje priversti mažąsias valstybes sudaryti muitų sąjungas. Frydrichas Didysis buvo užkariavęs Sileziją. Priverstinis jo įpėdinių dalyvavimas kontinentinėje blokadoje Napoleono karų metu padėjo pamatus Vokietijos gamybos pramonei, kuri buvo sukurta siekiant užpildyti spragą, atsiradusią dėl britų prekių neįvežimo. Muitų sąjungos suvienijo su Prūsija senus Hanzos miestus, o modernizuota Šiaurės Vokietija susidūrė su Austrijos imperija, kuri iš tikrųjų buvo Renesanso likutis.

1866 m. Austrija buvo išstumta iš Vokietijos Konfederacijos ir nustojo būti Vokietijos valstybė. Maždaug tuo pačiu metu ji buvo išstumta iš Italijos, kurioje iš tikrųjų dominavo iki pat XIX amžiaus pirmosios pusės, ir dabar nustojo būti Italijos valstybė. Tačiau čia galima pastebėti nuostabų Habsburgų dinastijos politinį lankstumą.

Antroje XIX amžiaus pusėje Austrija sparčiai tapo slavų valstybė, valdanti mažumą vokiečių pavaldinių, gyvenusių Austrijoje ir Bohemijoje. Gali būti, kad Austrija būtų išlikusi kaip madjarų ir slavų konfederacija, jei Pranciškus Juozapas būtų miręs anksčiau, o Pranciškus Ferdinandas būtų gyvenęs ilgiau. Tačiau senasis imperatorius, kaip jis sakė karaliui Edvardui, „niekada negalėjo pamiršti, kad jis buvo vokiečių princas“.

Dvidešimt metų iki karo Austrijoje kilo galingas panvokiškas judėjimas, vadovaujamas populiaraus Vienos burgmistro Karlo Leugerio, kuris iš tikrųjų troško Habsburgų imperijos ir monarchijos pabaigos bei vokiškųjų imperijos dalių susijungimo į Didžiąją Vokietiją. Jei būtų pasiektas panvokiškas arba erchercogo Pranciškaus Ferdinando „federalinis“ (slavistinis) sprendimas, Europos istorija galėjo būti įgavusi visai kitokį postūmį. Tačiau Hohencolernai iš tikrųjų pakeitė Hohenštaufenų ir Habsburgų vaidmenį. Pastarieji praktiškai buvo paversti vasalais, o plėtojantis Trilypės sąjungos politikai, Hohencolernai tik suteikė naują jėgą ir naują direktyvą Šventosios Romos imperatorių panEuropos politikai.

Adolfas Hitleris užaugo prieškario Vienos panvokiškos propagandos atmosferoje ir savo pokario raštuose karčiai smerkia tai, ką jis laiko antivokiška, grynai dinastine ir kapitalistine-monopolistine politika, kurią priskyrė Hohencolernams. Jis taip pat priešinosi Hohencolernų inicijuotai kolonijinės ekspansijos politikai, kurios vis dar laikosi vyresni nacionalistų politikai, tokie kaip Hugenburgas ir Schachtas. Todėl būtina nepamiršti šių dviejų svarbių tendencijų, kurios valdo nacionalsocialistų politiką. Pirma, nacių politika iš esmės yra nacionalinė, nes ji yra pražūtingos Habsburgų ir Hohencolernų paneuropinės politikos reakcija. Bismarcko, kuris paskelbė, kad „visas Rytų klausimas nevertas nė vieno Pamario grenadierio kaulų“, dvasia, ji atmeta bet kokias ambicijas pajungti nevokiškas teritorijas Vokietijos valdžiai. Kita vertus, ji meta iššūkį nusistovėjusiai Europos valstybinei sistemai, pabrėždama būtinybę visas vokiškai kalbančių gyventojų gyvenamas teritorijas įtraukti į „Drittes Reich“ struktūrą.

Paviršutiniškai vertinant, nacių idealistų pangermaniški siekiai atrodo nesuderinami su nuolatine taika Europoje. Tačiau iš esmės ponas Hitleris siekia pripažinti faktą, kad Vokietija turi būti laikoma ne tik lygiaverte tarp didžiųjų valstybių, bet ir kad šios valstybės taip pat turi leisti teisėtai Vokietijai plėstis ir, jei reikia, rasti kelius, kuriais ji galėtų plėstis.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Ambicingoje Vokietijos teritorinėje politikoje nėra nieko ypač amoralaus. Per pastaruosius penkiolika metų mes toleravome išskirtinę ir nelanksčią Prancūzijos demokratijos kontinentinę politiką, o Tautų Sąjunga buvo plačiai naudojama naujos slavų grupės Rytų Europoje vystymuisi skatinti. Būtina prisiminti, kad Europos sienos visada buvo itin nepastovios ir nėra jokio istorinio pagrindo laikyti jas ypač nuolatinėmis dabartiniu Europos istorijos momentu.

Rytų Europoje slavų grupė – Lenkija, čekai ir Balkanų slavai, skirtingai nei rusai, – turi būti laikoma gana nuolatiniu Europos istorijos elementu. Tiek Lenkija, tiek Bohemija iš tiesų buvo senesnės valstybės nei Prūsija. Kita vertus, Rusija yra palyginti naujas reiškinys, kuris kaip Europos galybė iškilo tik XVIII amžiaus pradžioje. Tai buvo dviejų didžių valdovų – Petro Didžiojo ir Jekaterinos Didžiosios – darbas. Paskutinis karas sugriovė Jekaterinos darbą, o Rusijos siena buvo nustumta už Pripetės pelkių. Bolševikai daug nuveikė, kad pakenktų tiek kultūriniam, tiek nacionaliniam buvusios Rusijos imperijos pagrindui. Stabilios institucijos ir idėjos buvo sunaikintos, o daugelis Sovietų Sąjungą sudarančių tautų vysto dezintegracijos tendencijas tokiu greičiu, kuris paprastai nėra suvokiamas. Rusija tampa politine niekieno žeme – tai faktas, kurį, regis, labai vertina japonai tolimuosiuose rytuose.

Šiuo atžvilgiu neseniai sudarytas Vokietijos ir Lenkijos paktas įgauna reikšmės ir rodo visiškai naujos orientacijos Baltijos šalių politikoje galimybę. Tiek Vokietijai, tiek Lenkijai reikia erdvės „valstiečių ekspansijai“. Ponas Hitleris ir kiti nacistinės ideologijos atstovai, tokie kaip Darre'as ir Rosenbergas, pabrėžė, kad nacistinė Vokietija siekia tuščių teritorijų, kuriose vokiečių valstiečiai galėtų dirbti savo žemę ir kur vokiečių bendruomenės galėtų kurti savo gyvenimą kaip neatsiejama Vokietijos dalis. Tai visiškai kitokia koncepcija nei Hohencolernų ir šiuolaikinių konservatorių-nacionalistų, tokių kaip Schachtas ir Hugenburgas, „kolonijinis imperializmas“. Sėkmingas karas prieš Lenkiją neišspręstų Vokietijos „valstiečių ekspansijos“ problemos, nes pati Lenkija yra tankiai apgyvendinta ir jos gyventojų skaičius auga. Tačiau abi šalys turi ambicijų Rytuose, kurias XVII–XVIII amžiuje sustabdė Švedijos intervencija ir Romanovų imperijos iškilimas. Jos neseniai prisiminė šių ambicijų galimybes, kai vokiečiai karo metu okupavo Baltijos provincijas, o lenkai – 1920 m. Ukrainą.

Ukrainos nacionalistai, trokštantys atsiskyrimo nuo Rusijos, palaiko labai svarbius ryšius su Berlynu ir Varšuva, ir gali būti, kad šie elementai gali būti svarbūs formuojant bendros Vokietijos ir Lenkijos politikos „Tolimuosiuose Rytuose“ pagrindus. Bet kokios karo perspektyvos natūraliai kelia nerimą, tačiau atrodytų akivaizdu, kad tiesiausias būdas padaryti būsimą karą neišvengiamą Vakarų Europoje yra ignoruoti ne tik Vokietijos siekius, bet ir Vokietijos poreikius. O Vokietijos energijos išlaisvinimas į Rytus atrodo be galo geresnis už „sąstingį“ palei Reiną ir Austrijoje – o tai yra vienintelė galutinė alternatyva.

Nacistinėje Vokietijoje priešiškumo Britanijai yra stebėtinai mažai, ir, regis, nėra jokio polinkio nukreipti oficialią propagandą prieš Britaniją, nepaisant itin provokuojančio požiūrio, kurį šioje šalyje demonstravo kai kurios spaudos dalys, taip pat ir tam tikros politinės grupės nuo nacių atėjimo į valdžią. Žinoma, vyksta agitacijos judėjimas už Afrikos kolonijų grąžinimą Vokietijai, tačiau šią agitaciją daugiausia įkvepia dabar jau nesvarbūs konservatorių nacionalistų sluoksniai. Nuomonės dėl šių konkrečių kolonijų vertės mums patiems arba vokiečiams gali skirtis, tačiau pats ponas Hitleris reiškia panieką „kolonijiniam imperializmui“, kuris įkvepia nacionalistų grupes.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Be abejo, politika, pagrįsta „eksporto kapitalizmu“ – o būtent ši politika reikalauja kolonijų – prieštarauja „autarchinės valstybės“ ekonominei teorijai, ir galima drąsiai teigti, kad naciai – bent jau dabartiniame etape – nenori grįžti į Afrikos lauką. Visas jų propagandos akcentas yra valstiečių gyvenimo atkūrimas kaip autarchinės valstybės pagrindas ir poreikis turėti daugiau žemių, geografiškai besiribojančių su Vokietija, kur vokiečių valstiečių bendruomenės galėtų plisti ir plėtoti tą vokišką korporacinį gyvenimą, kuriame naciai mato visko pradžią ir pabaigą. Jei tokia politika sukeltų konfliktą su jėgomis ir interesais, kurie nėra britų interesai, vargu ar Britanija turėtų leistis į kryžiaus žygius, kad išsaugotų imunitetą nuo labiausiai korumpuojančios tironijos, kuri kada nors suteršė žmonijos istoriją.

[1] Išskyrus galbūt trumpą imperatoriaus Juozapo II valdymo laikotarpį.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Johno Becketto „Skaidančioji socialdemokratija“

Nuo paskutinių visuotinių rinkimų atliktų papildomųjų rinkimų rezultatų analizė rodo, kad Leiboristų partijos vidutinis apklausų skaičius, palyginti su 1929 m., padidėjo beveik 15 procentų. 1929 m. ji užsitikrino 289 vietas ir, jai padedant penkiems nepriklausomiems nariams, turėjo 294 lobistų grupę. Dar trylika pergalių būtų suteikusios jai galios. Remiantis 1929 m. duomenimis, apklausų skaičiaus augimo tempas, lygus papildomųjų rinkimų tempui, būtų pakankamas, kad partija turėtų aiškią parlamentinę daugumą. Jei pirmuosiuose rinkimuose nebus jokio didelio fašizmo palankumo, galima daryti išvadą, kad nėra jokio kito veiksnio, kuris galėtų užkirsti kelią tokiai įvykių eigai. Įvyks įprastas švytuoklės svyravimas, ir abi Rūmų pusės pasikeis kaip futbolo komandos pertraukos metu.

Niekas nebūtų juokingiau, jei ne tragiška, nei nagrinėti įvairias mūsų „nacionalinių lyderių“ ir spaudos išreikštas nuomones apie galimą eigą, kai Parlamentą kontroliuos leiboristai. Jos svyruoja nuo vizijų apie Britaniją vien raudonuoju maršrutu, kai vairuotoju bus seras Staffordas, iki švelnios pono Greenwoodo ir daktaro Daltono paguodos, kurie mums piešia nepakitusios Britanijos paveikslą, išskyrus klestėjimą, su neįtikėtinai „džentelmeniškų“ supervyrų priekine eile, didinančia Mayfair nuomos mokestį taip pat stabiliai, kaip ir glotninančia lūšnynus nuo mūsų šalies gražaus veido.

Didelė tragedija, raudonasis žlugimas ir geranoriškas efektyvumas pranašaujami paeiliui. Stebina tai, kad nė vienas pranašas nepasivargino atidžiai išnagrinėti socialdemokratijos principų, kuriais grindžiama Leiboristų partija, ir šių principų (arba jų trūkumo) likimo kiekvienoje šalyje, kurioje jie buvo išbandyti. Šis tyrimas, paremtas Leiboristų partijos praeities apžvalga ir nešališku jos lyderių charakterio bei veiklos tyrimu, neišvengiamai veda prie mažiau dramatiškų, bet daug bauginančių išvadų nei bet kuri iš tų, kurias jau aptarėme.

Mano tikslas – teigti, kad Leiboristų vyriausybė nereiškia nei revoliucijos, nei evoliucijos. Tai reiškia bestuburį valdymą, kurį vykdo niekieno subjektai be jokių vadovaujančių principų; tai reiškia dreifavimą be krypties paviršutiniškų nenuoširdumų maišalynėje; tai reiškia neaiškų nerimą dėl ekonominio nesaugumo ir finansinės panikos, kurią didina nervingi ir nepatyrę ministrai.

Be naudos silpnesniems, leiboristai gali būti pasikliauti, kad los ir nerems lyderį. Rezultatas nebus staigi katastrofa, su kuria būtų galima lengvai susidoroti, bet tautos gyvybingumo išsekimas ir nuosmukio pagreitėjimas tokiu greičiu, kad sustabdyti gali būti neįmanoma. Socialdemokratijos teorija iš tiesų yra įkūnyta pačios leiboristų partijos oficialioje 1933 m. apologijoje: „Galbūt buvome neveiksmingi, bet visą laiką buvome teisingame kelyje.“

Dėl milžiniškos gamybinės galios pažangos, atsiradusios dėl šiuolaikinių mašinų ir mokslo, pasikeitus ekonominėms sąlygoms, trys pagrindinės idėjos – fašizmas, komunizmas ir socialdemokratija – nuo 1918 m. kovojo dėl viršenybės civilizuoto pasaulio sąmonėje.

Iš pirmo žvilgsnio socialdemokratija yra patraukliausia. Komunizmas reikalauja neįmanomų dalykų.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

sumaištis ir aukos, siekiant labai prieštaringų rezultatų. Fašizmas kelia didelį grėsmę aukštesniajai, savęs niekinančiai žmonių pusei. Vidutinis žmogus yra tingus ir savimi lepinantis. Jis nenori dirbti ir laikytis drausmės; svarbiausia, kad jis nenori mąstyti ir aukotis dėl rasės gerovės. Socialdemokratija žada malonumą be skausmo, idealizmą be pastangų, klestėjimą ir teisingumą be planavimo. Nepavyko sugalvoti veiksmingesnės narkotiko masėms, ir vargu ar galima stebėtis, kad Rusijoje, Italijoje ir Vokietijoje, kur buvo juntama visa karo sukeltos pūgos jėga, šios tautos kreipėsi į socialdemokratus pagalbos.

Erdvė neleidžia išsamiai nagrinėti socialdemokratijos nesėkmės šiose šalyse, pateikiant citatas. Ji ne tik nesugebėjo įgyvendinti taikaus perėjimo iš grobuoniško kapitalizmo į socializmą, kaip buvo žadėta, bet ir nesugebėjo nė kiek sustabdyti plėšiko, su kuriuo bent jau Vokietijoje sudarė tvirtą ir tvirtą sąjungą. Visose trijose šalyse darbininkų padėtis buvo daug blogesnė nei prieš socialdemokratams ateinant į valdžią, ir visose trijose šalyse šios pamokos pakako, kad jie nusisuktų nuo tokių demokratijos formų ir stengtųsi atgauti savo prestižą bei efektyvumą vadovaujami nacionalinės vadovybės. Rusija, mažiau išsivysčiusi šalis, priėmė dabar sparčiai nykstantį komunizmo modelį, o Italija ir Vokietija, turinčios aukštesnį civilizacijos lygį, išsigelbėjimo ieškojo fašizme.

Labai paviršutiniško socialdemokratų teorijos nagrinėjimo pakanka, kad parodytume, jog įvykis šiose trijose šalyse buvo neišvengiamas ir turi įvykti visur, kur vykdoma jos politika.

Socialdemokratas yra demagogijos racionalizatorius, o jo partija visuomet yra persmelkta frakcijos, jos aukštos vietos užimtos žmonių, kurie gali neturėti nieko, ką galėtų pasiūlyti, išskyrus lengvos kalbos galią. Aukščiausios jos pareigos atviros demagogui ir tik jam vienam. Kaip jos principai yra migloti, o oponentų – aiškūs, taip ir jos lyderiams trūksta komunisto fanatizmo ar fašisto griežtumo. Įgykite valdžią balsuodami – ne galią ką nors daryti, o galią užimti pareigas. Pažadėkite turtingiesiems ir vargšams, kad būsite jų draugas. Panaikinkite lūšnynus ir pietaukite su lūšnynų savininku. Padidinkite atlyginimus, bet suteikite titulus blogam darbdaviui.

Nacionalizuokite bankus, bet pakluskite bankininkui. Nugalėk tarptautinį kapitalą pasveikinimo bučiniu.
Mažinti ginkluotę ir kištis į visų kitų šalių reikalus. Tai tik keli iš tinkamesnių šūkių leiboristų kandidatams. Nenuostabu, kad niūrios realybės pasaulyje šis oportunizmo, idealizmo ir gryno charakterio silpnumo mišinys žlugo, kai tik jam buvo užkrauta atsakomybė.

Leiboristų partijos istorijos analizė rodo, kaip tiksliai šios tendencijos įgyvendinamos praktikoje; ir, atsižvelgiant į labiau pažengusią minėtų žemyno šalių nuosmukio stadiją, nėra nieko labiau stebinančio, nei palyginti jų neseną istoriją su mūsų pačių patirtimi. Socialiniai ir ekonominiai sunkumai lėmė plačiai pripažintą poreikį keisti tautos struktūrą. Buvo išbandytas, regis, lengvas socialdemokratijos kelias; paskui sekė chaosas ir korupcija; ir teko pasitelkti lyderystę, klaidingai vadinamą diktatūra.

Mūsų Leiboristų partijos tyrimas rodo lygiai tokias pačias tendencijas kaip ir jau minėtų socialdemokratų partijų. Ar optimistiškiausias jos rėmėjas tikrai gali teigti, kad visoje partijos įsitikinimų ir politikos kryptyje yra du nuoseklūs bruožai? Net jei neturėtume ankstesnių jų kadencijų įrašų, kurie tai įrodytų, jų lyderių kalbose ir „Daily Herald“ skilčiuose yra visų įmanomų prieštaravimų. Socialistų lyga ir ramiausias profesinių sąjungų lyderis vieningai siekia pergalės rinkimuose, tačiau neįmanoma rasti nė vieno ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

vienintelis vieningas jų vyriausybės planų aspektas po pergalės iškovojimo. Dalyvaukite bet kuriame Leiboristų partijos susirinkime, kuriame yra daugiau nei vienas kalbėtojas, ir jei oratoriai peržengs aukštų siekių ribas ir pereis prie praktinės politikos, iš karto išryškės ryškiausi skirtumai.

Pirmoji tikrai didelė parlamentinė Leiboristų partija sugrįžo 1922 m. Net ir 1906 m. „įvairiapusiame parlamente“ Vestminsteryje niekada nebuvo susidurta su tokia keista keistenybių kolekcija. Geriau jų neaprašysiantis nei Scanlonas savo knygoje „ Leiboristų partijos nuosmukis ir žlugimas “ :

„Tačiau politika, kaip ir nelaimės, sukuria keistus bendraminčius, tačiau galima drąsiai teigti, kad niekada blogiausioms nelaimės formoms nepavyko suburti tokių keistų, skirtingų tipų žmonių, kurie 1922 m. Parlamente atsidūrė greta mūsų leiboristų lovoje – visi, turintys nusiskundimų, įstojo į leiboristų partiją tikėdami, kad ji . . . egzistuoja tik tam, kad ištaisytų individualias neteisybes; o kai koks nors turtingas žmogus įstojo į partiją, jis iš karto pajuto, kad jį reikia priimti į Parlamentą, kad nusiskundimai būtų tinkamai išnagrinėti... prisiminkite poną Egertoną Wake'ą, leiboristų nacionalinį organizatorių, kurio darbas buvo iškelti kandidatus, sakiusį, kad didžiausia partijos [A5] bėda – nepatenkintų generolų perdozavimas.“

Iš viso į Leiboristų partiją pateko keletas keistų pavyzdžių... kiekvienas turėjo fiksuotą idėją: vieni sutelkė dėmesį į nusidėvėjusius arklius, kiti – į engiamas mažumas, jei tik mažumos nebūtų per arti. Buvo generolų, kurie karo metu buvo nepastebėti ir norėjo pakeisti visą paaukštinimo sistemą. Kiti (ne generolai) buvo pasirengę skirti savo laiką ir energiją, kad Šabo diena būtų švenčiama; treti galėjo ramiai žiūrėti į atšiaurias sąlygas, taikomas bedarbiams, bet mielai būtų sugriovę partiją, jei ji būtų pasiūliusi į sąrašą įtraukti bent vieną darbininkų klubą. Buvo ir tokių, kurie tikėjo, kad grupiniai susitikimai kasdieniam maldavimui su Dievu išspręs skurdo problemą, o kiti neturėjo aiškios nuomonės apie nieką.

1906 m., kai kai kurie Leiboristų partijos parlamento nariai užsiminė pasauliui apie didžiuosius klausimus, kuriems tikisi skirti savo parlamentinį gyvenimą, ponas Bernardas Shaw atsiprašė visatos, kad kada nors buvo su jais susijęs. Nėra jokių įrašų apie tai, ką jis sakė 1922 m.

Nepraėjus nė metams, ši margas susirinkimas tapo oficialia šalies vyriausybe.
Po kelių mėnesių kadencijos šalis jį nedelsiant atleido. Penkerius metus ponas
Baldwinas paruošė nacionalinį protą bet kokiai alternatyvai, ir 1929 m. Leiboristų vyriausybė, kuriai vos trūko daugumos ir kuri beveik visada turėjo faktinę fizinę daugumą Atstovų Rūmuose, dvejus su puse metų valdė nepatogiai ir negarbingai, kol 1931 m. krizė laikinai sunaikino jų rinkimų galią.

Rusijoje Kerenskis patarė būti atsargiems iki pat to momento, kai pabėgo nuo pasipiktinusios ir nusivylusios tautos, kuri kreipėsi į bolševikus, prašydama lyderystės, kurios jis niekada neturėjo drąsos parodyti. Italijoje socialdemokratai užėmė gamyklas ir, neturėdami jokių planų jų valdyti, nuolankiai leidosi būti išvaromi ir sunaikinami fašistų, kurie italams pateikė planus, o ne kalbas, ir veiksmų, o ne intrigas. Vokietijoje 1919 m. socialistai turėjo visą valdžią savo rankose, bet apimti siaubo puolė junkerius, prašydami pagalbos; dvylika metų drebėjo už Veimaro konstitucijos; o 1933 m., beveik be jokio protesto, užleido vietą Hitleriui ir drausmingai audros būrių vadovybei.

Nenuostabu, kad buvęs Anglijos parlamento narys socialistas rašo, jog socialdemokratijos egzistavimas priklauso nuo to, ar ji niekada neįgis valdžios. Šis straipsnis prasidėjo įspėjimu, kad...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Leiboristų partija, jei papildomi rinkimai ką nors reiškia, privalo vėl gauti postą kituose rinkimuose.
Skaitytojas gali paklausti, kaip, atsižvelgiant į aukščiau išdėstytus faktus, milijonai rinkėjų gali vėl balsuoti už leiboristus. Atsakymas slypi apgaulingame pasiteisinime, pateikiamame kiekvienoje leiboristų platformoje: „Mes niekada neturėjome daugumos.“

Kad ir kaip keista tai atrodytų, didžioji dauguma rinkėjų, regis, nuoširdžiai tiki, kad jei 1929 m. būtų buvę grąžinti dar dvidešimt profesinių sąjungų lyderių arba viduriniosios klasės inteligentijos atstovų , Leiboristų vyriausybė būtų sėkmingai įvykdžiusi daugybę ir įvairių utopinių pažadų, duotus per rinkimų kampaniją. Kaip daugumos nebuvimas paaiškina darbininkams tokių tikrai antidarbininkų klasei skirtų įstatymų, kaip Anomalijų įstatymas ir Anglies kasyklų įstatymas, priėmimą ir primetimą Bendruomenių rūmams – dažnai prieš kai kuriuos liberalų ir konservatorių balsus, – aš neapsimetu suprantantis. Kaip klasių neapykantos kurstymas ir masių susibūrimas siekiant sutriuškinti kapitalizmą galėjo virsti nevaldomu snobizmu ir šliaužiančiu nuolankumu Londono Sičiui, nes parlamente yra 294, o ne 307 parlamentarai, yra niekada nepaaiškinama paslaptis.

Kad ir kas būtų blogai su Leiboristų partija, ji nuėjo ilgą kelią spręsdama nepatogių klausimų problemą. Ji atrado, kad geriausias būdas – nusisukti nuo jų. Aiškinimas užleidžia vietą pasmerkimui; demaskavimas atliekamas griausmingai; o praeityje duotų pažadų netesėjimas rinkėjų akyse atrodo daugiau nei pridengtas papildomu dosnumu duodant pažadus ateičiai.

Pagrindinis įrodymas, kad leiboristai negali valdyti, yra ne jų nesėkmė, kad ir kokia niekinga ji būtų buvusi praeityje, o jų vadovybės psichologija ir eilinių narių patiklumas. Nepaprastas atlaidumas, Britanijoje visada rodomas tiems, kurie, kaip manoma, užsitarnavo aukštas pareigas, tikriausiai paaiškina keistą būdą, kuriuo tie, kurie gali žinoti tiesą, neginčija leiboristų lyderių teiginių apie neįprastus teisingumo standartus.

Ponas MacDonaldas, kaip nacionalinės vyriausybės vadovas, šiandien laikosi lygiai tokios pačios politikos, kaip ir tada, kai buvo labai gerbiamas ir mylimas leiboristų vyriausybės vadovas. Vienintelis skirtumas yra tas, kad ši politika yra sėkmingesnė, nes jį supa gabūs, o ne neefektyvūs vyrai. Vis dėlto matome, kaip leiboristų lyderiai, kurie didžiavosi galėdami sekti juo iki 1931 m., dabar jį niekina ir smerkia už tuos pačius metodus, kuriems anksčiau, kai jis juos naudojo, smerkė kitus žmones už prieštaravimą. Sąžiningumo standartas yra toks žemas, kad buvę ir dabartiniai leiboristų parlamento nariai, kurie anksčiau slankiojo prie jo durų tikėdamiesi gauti progą jas atidaryti ir pasakyti „Labas rytas“, dabar dėl visų praeities nusikaltimų kaltina MacDonaldą, Thomasą ir Snowdeną. Vienu atsikvėpimu jie skelbiasi esantys demokratine partija; kitu jie sako, kad parlamentinėje grupėje beveik 300 stiprių vyrų buvo atsakingi už tai, ką jie dabar smerkia kaip piktavališką elgesį.

Bendras šios nesąžiningos propagandos pavyzdys yra nuolatinis Leiboristų partijos teiginys, kad jie yra vienintelė partija, skelbianti balansą, ir jų smerkimas senesnėms partijoms dėl korupcijos parduodant apdovanojimus ir slepiant slaptus pajamų šaltinius. Daugelis narių neabejotinai tiki šiais teiginiais, kai juos pateikia. Kita vertus, daugelis turi žinoti, kad daugelį metų lyderiai gaudavo dideles privačias prenumeratas ir naudodavo jas savo nuožiūra – prenumeratas, kurios niekada nebuvo įtrauktos į jokią kada nors paskelbtą ataskaitą. Leiboristų partija visada smerkė tuščią titulų pompastiką, tačiau išnagrinėjus Garbės sąrašus jai valdant, nematyti jokių tradicinio šių sąrašų sudarymo būdo pakeitimų. ******el. knygų konverteris DEMO Vandenženkliai*******

Machine Translated by Google

Didžioji dalis Leiboristų partijos vadovybės sąmoningai veidmainiauja šiais klausimais, o eiliniai pareigūnai tokie neįtikėtinai patiklūs, kad sunku neginčyti, jog jie nusipelno tokios vadovybės, kokią turi.

Kuo baigsis demokratija? Pradėję nuo socialdemokratijos istorijos kitur studijavimo, analizuodami Leiboristų partiją Britanijoje, turime įsitikinti, kad lygiai taip pat, kaip ji pasižymi visais žemyno judėjimų bruožais, jos pažanga neišvengiamai turi vystytis ta pačia kryptimi. Gali būti, kad tai visai ne džiuginanti mintis. Jei tauta per labai trumpą laiką neateis į protą ir jai nebus pasiūlyta gyvybinga ir praktiška alternatyva, neigiamos finansų apimtos Konservatorių partijos savybės neišvengiamai atneš mums leiboristų daugumą Vestminsteryje. Konservatoriai neišvengiamai išlaikys leiboristų vyriausybę valdžioje mažiausiai dvylika mėnesių. Rinkėjai nesuprastų, kokie blogi buvo leiboristai, ir pamirštų, koks blogas buvo konservatizmas tuo metu.

Todėl tampa nepaprastai svarbu, kad fašizmas nedelsdamas pateiktų šią alternatyvą. Negalima leisti, kad tragiška kitų šalių istorija čia atsiskleistų. Kai nekonstruktyvi reakcija ir nedrąsus socializmas privedė juos prie katastrofos ribos, jie kreipėsi į konstruktyvų planavimą ir autoritarišką vadovavimą kaip į paskutinę išeitį.

Leiboristų vyriausybė, pažadėjusi pagerinti masių padėtį, užėmusi valdžią, supras, kad spinta tuščia. Praėjo laikai, kai iš pertekliaus buvo galima rasti kelis milijonus darbininkams papirkti. Suerzinti visiško Leiboristų vyriausybės nesugebėjimo jiems padėti ir įkvėpti neapgalvotos jų propagandos, darbininkai griebsis riaušių ir komunizmo kaip išeitį. Sunerimusi dėl laukinių kalbų, kuriomis siekiama užimti valdžią, investuotojų klasė pasinaudos savo ragais, o tai turės pražūtingų pasekmių mūsų ekonominei padėčiai. Socialdemokratija susidurs su savo istorine problema: kaip patenkinti savo šalininkus nepuolant priešininkų. Socialistiniame kredo nėra sprendimo. Po mažiau nei trejų metų susidursime su tikra krize, dėl kurios 1931 m. krizė atrodys labai menkavertė.

Ar įmanoma tikėti, kad demokratija, tokią, kokią ją žinome šiuo metu, išgyvens šį nuolatinį grimzdimą į katastrofą? Fašizmas turi stengtis įtikinti tautą savo planais dabar, o ne tada, kai mus užklups katastrofa.

Leiboristai negali valdyti, ir jei korporacinė valstybė bus atidėta, kol socialdemokratija nuims savo chaoso derlių, tautos išsigelbėjimas vis tiek priklausys nuo to, ar vyrų protai bus paruošti, o juodamarškinių judėjimas susivienys.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Fašizmas ir karas,

autorius generolas majoras JFC Fulleris

Fašizmo požiūris į karą yra pagrįstas sveiku protu, nes fašistas yra realistas. Jam beprasmiška karo problemą užglaistyti žodžiais ir prakeiksmais, kaip dažnai daro tie, kuriems pavyko išvengti pastarojo, nes emocionalumas yra realizmo priešingybė. Jis atviras nagrinėti problemą taip, kaip gydytojas apžiūri pacientą, tačiau atsisako leistis blaškomam nei „šlovės“, nei „siaubo“, nei „siaubo“.

Jei problema išsprendžiama, ji bus išspręsta moksliškai, tai yra ieškant tiesos, palaikant nešališką protą ir tvarkingą darbą. Isterija to tikrai neišspręs.

Ištyręs karą istoriškai ir psichologiškai, fašistas prieina prie išvados, kad tam tikromis aplinkybėmis karai yra būtini, o kitomis – ne. Todėl jis nusprendžia, kad aplinkybės yra pagrindinis veiksnys, kad būtent jos sukuria karus ir kad dėl to pats karas nėra liga, o liguistos taikios būsenos kulminacija. Kaltas ne mikrobas, o mikrobo sukeltas karščiavimas. Be šio karščiavimo pacientas galėtų lengvai mirti nuo vidinio apsinuodijimo, tačiau jei jo temperatūra pakils virš tam tikro lygio, jis tikrai sugrius; bet kokiu atveju, ligai pasibaigus, jis greičiausiai bus fiziškai nusilpęs. Kaltinti reikėtų ne karščiavimą, o jo priežastį. Todėl fašistas sako: „Aš spręsiu šią problemą priežastiniu būdu ir, kol jos priežastis ar priežastys nebus pašalintos, laikysiu savo rankose chirurginių instrumentų ir vaistų atsargas, savo karinį jūrų laivyną, armiją ir oro laivyną, nes nematau jokios priežasties pasitikėti tikėjimo gydymu ir kitokiu šarlataniavimu. Todėl neturėsiu nieko bendro su pacifistine raganavimu, kuris pasitiki užkeikimais, burtais ir paktais.“ Būtent dėl šios priežasties jis atsisako nusiginkluoti ir panašiais apgaulingais būdais nukreipti savo tiesos ieškojimus, nes ginklai patys savaime negali sukelti karų, lygiai kaip žnyplės ir skalpeliai patys savaime negali sukelti ligų.

„Todėl“, – sako fašistas, – „panagrinėkime taiką, nes taikos nepasitenkinimuose atsiskleis karo priežastys, ir kol jos nebus pašalintos, neketinu išmesti savo chirurginių instrumentų. Tiesą sakant, kuo isteriškesni tampa taikos šalininkai, tuo labiau esu tikras, kad karas sugrįš, todėl pasirūpinsiu, kad mano instrumentai ir vaistai būtų kuo geriau įsigyjami.“

Tada fašistas atsigręžia į amžių, kuriame gyvename, nes būtent iš šio amžiaus kils kitas karas, ir nešališkai jį ištyręs, jis prieina prie išvados, kad šiandien yra dvi pagrindinės karo priežastys: per didelis gyventojų skaičius ir fiskalinė-ekonominė anarchija. Būtent jos sukelia karines priežastis – būtinybę užkariauti, terorizuoti ir nustatyti nepuolamas sienas.

Pirmąją iš šių dviejų pagrindinių priežasčių jis nagrinėja taip: kad ir kokia apgailėtina ir erzinanti tai būtų, faktas yra tas, kad badaujantis žmogus mieliau pažeidžia įstatymą vogdamas maistą, nei miršta iš bado. Kiekvienoje civilizuotoje ir necivilizuotoje šalyje sutariama, kad žmogus turi teisę ginti savo gyvybę; tai kodėl šis žmogus turėtų žudytis iš bado, kai gali išsaugoti savo gyvybę vogdamas? Todėl, kai šalis tampa perpildyta, susiduriama su dviem išeitimis: ji gali nusižudyti pilietiniame kare arba okupuoti kaimyninę teritoriją, o tai reiškia karą, nebent ji būtų apgyvendinta.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

pakto apsvaigusių pacifistų. Tai faktai, kurių negalima paneigti. Japonijai esant perpildytai gyventojų grupei, Lygai būtų absurdiška prieštarauti Japonijos ekspansijai. Daug išmintingiau būtų kasmet į tą šalį siųsti kelis tūkstančius tonų kontracepcijos priemonių.

Su ta pačia problema susiduriame ir Indijoje: nesvarbu, ar bus Baltoji knyga, ar ne, jei indai ir toliau dauginsis dabartiniu tempu, nebent plėtra taps įmanoma, iki šio amžiaus pabaigos Indija turės sprogti. 1921 m. jos gyventojų skaičius buvo 320 milijonų, o 1931 m. – 350 milijonų. Esant tokiam augimo tempui, 2001 m. gyventojų skaičius sieks apie 700 milijonų, ir jei Marie Stopes nepradės darbo arba kiekvienas kukurūzų stiebas neužaugins dviejų burbuolių, kataklizmas pasmerktas. Šio fakto negali ištrinti joks rašalas, plunksna ar pamaldūs žodžiai; todėl fašistas remiasi faktais – jis yra realistas.

Pereinant prie antrosios iš dviejų pagrindinių priežasčių, fašistas iš karto susiduria su tuo, kas skelbiama „ekonominiu nacionalizmu“, kuriame, daugelio manymu, gyvena streiko velnias. Niekada neapsiribojęs žodžiais ar vardais, jis tai išnagrinėjęs supranta, kad iš tikrųjų tai reiškia anarchinę prekybą, nors liberalios demokratijos kontekste tai šnabždėti yra erezija: eik, kaip nori, daryk, kaip gali, apgaudinėk, kyšininkaukite, peškis, ir velnias labiausiai trukdys. Rinkos ir užsienio paskolos šiame bekraujiame kare dėl piniginių apiplėšimo užima didelę vietą. Trumpai jas panagrinėsiu paeiliui.

Kadangi šiandien visos tautos pagamina daugiau, nei pagal esamą finansinę sistemą gali nupirkti, pasaulinė gamyba viršija pasaulinę paklausą. Todėl rinkos tampa nesantaikos priežastimis ir nepasitenkinimo, taip pat ir prekių, dempingo vietomis. Kadangi akivaizdu, kad kiekviena šalis negali parduoti daugiau, nei gali nupirkti, privatūs interesai įtraukia atitinkamas jų vyriausybes, o vyriausybės žvangina kardais, kad viena kitą įbaugintų – jų žvanginimai yra dienraščio įžeidimai. Godumas sukelia pavydą, pavydas – aistrą ir neapykantą, tada įvyksta koks nors incidentas, kuris pakursto užgniaužtas emocijas, ir kyla karas. Panašiai nutinka ir kovoje dėl žaliavų.

Dar galingesnė priežastis yra didžiųjų centrinių bankų kova dėl finansinės kontrolės. Jei prekių negalima apmokėti prekėmis, skolininkas yra priverstas imti paskolą ir nedelsdamas patenka į finansinę vergiją. Kaip vienas rašytojas sako apie tarptautinius finansininkus: „Labiau nei bet kuri kita jėga, paleista į laisvę šiuolaikinio pasaulio chaose, jie sukėlė karą.“ Patekę į jų gniaužtus, yra tik du būdai iš jo išsivaduoti: atsisakymas arba kova. Kadangi pirmasis reiškia bankrotą ir negarbę, paprastai griebiamasi antrojo.

Taigi atsitinka taip, kad dėl godumo ir emocionalumo, būdingų masinėms demokratijoms, ginklai laikomi ne chirurginiais instrumentais, o nacionalinių ir tarptautinių nepasitenkinimų tramdomaisiais marškiniais. Jais varžomos vidinės revoliucijos ir terorizuojami priešiški kaimynai ne tam, kad būtų išlaikytas teisingumas, o tam, kad būtų palaikomas godumas. Vėlgi, nuo muitų sienos iki įtvirtintos sienos – tik vienas žingsnis, ir jei esama siena silpna, yra visos paskatos ieškoti kitos, stipresnės. Anksčiau stiprių gynybinių sienų buvo ieškoma siekiant užtikrinti nacionalinį egzistavimą, o dabar jų ieškoma siekiant užsitikrinti tarptautinį lupikavimą.

1933 m. liepos 11 d. Bendruomenių rūmuose ponas Chamberlainas pareiškė: „Mes patys vis dar laikomės nuomonės, kurios laikėmės visą laiką, ir kad pagrindinės problemos, nuo kurių šiandien kenčia pasaulis, yra tarptautinės kilmės ir kad jas galima išspręsti tik tarptautiniais veiksmais ir susitarimu.“ Kalbant apie jų kilmę, jis teisus, tačiau kadangi Šėtonas turi savotišką nemėgstymą išvaryti Šėtono, fašistas daugiau nei abejoja savo išgijimu. Štai kodėl jis netiki nusiginklavimo sutartimis, taikos paktais ir tarptautinėmis policijos pajėgomis, apie kurias Tautų Sąjungos nariai ar jos rėmėjai kalba iš vidaus, o paskui iš išorės.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Lyga nepasisako už taiką, ji kovoja už status quo: ji kovoja už mitą, inerciją, o ne už realybės pasikeitimą. Pasaulis juda, ir mes turime judėti kartu su juo; negali būti sustojimo be puvimo, o puvimas gimdo karą, nes jis ardo civilizaciją. Pavyzdžiui, panagrinėkime Austrijos, kuri šiuo metu yra Europos puvimo centras, problemą: 1918–1919 m. didelė imperija buvo redukuota iki mažos valstybės su didžiuliu kapitalu; tai yra, iš milijonieriaus padėties virto vargšu, kuris vis dar turi sumokėti už savo namą – Viena – milijonieriaus nuoma. 1931 m. Vokietija pasiūlė Muitų sąjungą, o Prancūzija, jausdama, kad tuoj bus torpeduota, iš karto nusprendė sutriuškinti šią sąjungą niekada nenuilstamu naikinimo ginklu – Lygos taryba. Iš esmės ekonominis klausimas buvo perduotas spręsti Nuolatiniam Tarptautiniam Teisingumo Teismui ir iškeltas į politinę areštinę, o gerves, be kita ko, naudojo Salvadoras, Kuba, Kolumbija ir Kinija – tuo metu atviros anarchijos būsenoje. Jei Kuba ar Salvadoras būtų balsavę kitaip, Sąjunga būtų tapusi įvykusiu faktu; kadangi nei vienas, nei kitas to nepadarė, Sąjunga buvo uždrausta.

Ar tai protinga, ar beprotiška? Ar tai būdas integruoti pasaulį ir įtvirtinti amžiną taiką?
Būtų buvę protingiau ir sąžiningiau, jei Lyga būtų paskelbusi: „Austrija yra neįmanoma šalis, ji yra Europos vargšė, ir jei jai nebus leista prisijungti prie šios Sąjungos, turime ją pasilikti ir mokėti jai milijonus svarų sterlingų kasmet.“ Net ir tada kokią teisę Lyga būtų turėjusi manyti, kad austrai – išdidi tauta – nori gyventi vargšų namuose; jie troško tik apsisprendimo teisės ir vis dar jos nori, bet negali jos gauti, nes yra priversti gyventi ne valdant savo pasirinktai vyriausybei, o valdant korumpuotai despotijai.

Iš tiesų Austrijai trukdo įgyvendinti savo teisėtą likimą, jai primetant slaptą tarptautinę policijos pajėgas – pinigų internacionalę, kuriai nereikia pirkti užsienio samdinių; nes ji visada gali pasisamdyti savo šalyje išugdytus. Būtent tokią jėgą, denacionalizuotą žudiką, kurio vienintelė paskata yra pinigai, Tautų Sąjungos Sąjunga, Naujosios Sandraugos judėjimas ir yrantis kapitalizmas siekia primesti pasauliui. Jei jie galėtų tai padaryti, anksčiau ar vėliau rezultatas būtų katastrofiška revoliucija, pasibaigianti pasauliniu bolševizmu. Ar tai tada jų galutinis tikslas?

Nepaisant šių akivaizdžių politinių nesąmonių, fašistas labiausiai priešinasi klastingai moralinei atakai, kuri, prisidengiant pamaldžių banalybių ir isteriškos veidmainystės dūmų debesiu, pradedama prieš visa, kas žmonijoje vyriška ir dvasinga. Garbė, dorybė ir tikėjimas viskuo, kas kilniau nei vien gyvenimas, turi būti kontroliuojami tarptautinės teisės. Bet ar taika ar taikos palaikymas bet kokia kaina yra gyvenimo tikslas? Ar šiame pasaulyje nėra nieko brangesnio už gyvenimą? Ar žmonės tėra gyvūnai? Kartu su Jamesu Martineau fašistas tiki, kad:

„Pagarba žmogaus gyvybei virsta amoralia stabmeldyste, kai ji laikoma šventesne už teisingumą ir teisę, o kai kraujo reginys tampa siaubingesnis už niokojančių tironijų ir triumfuojančių veidmainystės akiratį... niekas negali būti silpnesnis ar labiau savižudiškas, nei tai, kad vyrai, kurie yra valstybės piliečiai, pareiškia, jog jie savo ruožtu ketina labiau gerbti gyvybę nei teisingumą. Ir jei ateis diena, kai tautos bus patenkintos kiekvieną ginčą, kad ir kokia būtų jo kilmė, nagrinėti teisme, galbūt pasaulis nepagerėjo, o žmonės tapo niekesni ir niekšiškesni, nes nebėra nieko, ką jie brangintų už gyvybę.“

Gyventi yra gamtos troškimas; bet gyventi dorai – tai yra, pagal savo giliausius įsitikinimus – neabejotinai yra visos moralės ir religijos pagrindas. Ar žmogus, manantis, kad atspindi Dievo valią, gali pateikti savo tikėjimą teismo sprendimui? Todėl „Gyvenk pavojingai“ atrodytų kilnesnis ir teisingesnis gyvenimo šūkis nei

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

„Saugumas pirmiausia“, kuris, pritaikytas žmogaus širdžiai, negali pasiekti jokio kito tikslo, kaip tik išvesti nudvasingų eunuchų rasę.

Taip atsitinka, kad fašizmo filosofijoje gyvenimas laikomas priemone tikslui pasiekti, o ne pačiu tikslu. Individas yra mirtingas, bet valstybė – ne tik individų masė, bet ir tai, kas kilnu, įkvėpta ir įkvepianti jų istorijoje, dviem žodžiais tariant – nacionalinis dvasingumas, yra nemirtinga ir be galo didinga. Būtent dėl to kiekvienas individas turi gyventi ne tik tam, kad jį išlaikytų, bet ir tam, kad jį palaikytų savo gyvenimu, mintimis ir veiksmais. Tai kova už tai, kas bus padaryta, o ne tik laiko žymėjimas tam, kas jau pasiekta. Jei šioje dvasioje dar yra kažkas šerno aktyvumo, dėkoju Dievui, dar nėra nieko iš kiemo kiaulės inercijos.

Dėl šio dinamiškumo, šio esminio vyriškumo fašizmas pasisako už taiką, tačiau jis nebijo karo, nes bijo tik negyvo gyvenimo. Todėl apie taiką ir karą fašisto kredo skamba taip:

Teisėtas karo objektas yra tobulesnė taika; nes karas yra chirurginis instrumentas.

Teisėtas taikos objektas yra tobulesnis žmogus; nes taika yra kūrybinis instrumentas.

Ir teisėtas žmogaus objektas yra tobulesnis pasaulis; nes žmogus yra dieviškas instrumentas.

Kaip jis šį įsitikinimą paverčia veiksmu, nes be veiklos negali būti atgimimo?
problema, kurią dabar ir ištirsiu.

Konfliktų istoriją galima suskirstyti į dvi dideles grupes – vidines revoliucijas ir išorinius karus; pirmasis apvaisina antrąją, o antrasis – pirmąjį. Dabar juos panagrinėsiu paeiliui.

Fašistas sako štai ką: tarptautinis nepasitenkinimas tėra nesuskaičiuojamų nacionalinių nepasitenkinimų suma. Jei pasaulį palygintume su namu, tai dėl to, kad jo plytos ir skiedinys supuvę, jo pamatai nuolat griūva, o sienos griūva. Todėl pirmoji problema kuriant kūrybingą pasaulinę taiką yra ta, kad kiekviena tauta turi susitvarkyti savo namus; kol tautos yra vidinės puvimo būsenoje, vos tik krizė tampa neišvengiama, jų politikai bandys išlaikyti savo valdžią nukreipdami nepasitenkinimą į išorę, tai yra, toliau nuo namų ir į užsienio reikalus. Tai seniausias ir patikimiausias kelias į karą.

Puikus to pavyzdys yra pokario Prancūzija. Jos valdymo sistema yra visiškai korumpuota, tad ką daro jos politikai? Norėdami atitraukti visuomenės dėmesį, jie garsiai skelbia, kad Prancūzijai gresia pavojus, ir hipnotizuoja žmones žodžiu „saugumas“. Jei būtų įmanoma apsaugoti Prancūziją nuo bet kokios formos išpuolių, ar Prancūzijos politikai būtų dėkingi? Ne, jie būtų išsigandę, nes suprastų, kad žmonės neturėtų ko bijoti užsienio karo, todėl sutelktų dėmesį į vidaus reformas ir revoliuciją. „Saugumas“ iš tikrųjų yra ne skydas, skirtas Vokietijai, o neperšaunamas šarvas, po kuriuo šliaužia Staviskiai.

Nors beveik kiekvienoje šalyje nepasitenkinimo priežastis yra ekonominė, jo išraiška, kaip ir privalu, yra moralinė. Skurdas ne tik sukuria nepriteklių, bet ir neteisybės jausmą. Tai, kad potencialios pertekliaus amžiuje vis dar egzistuoja realus ir per didelis skurdas, atrodo nusikalstama, o kai vyriausybė laikoma gangsterių susibūrimu, kenčiantis ir mąstantis žmogus ima tikėti savo teise ją nuversti. Tai yra pagrindinė visų socialinių revoliucijų priežastis. Netekti teisingos dalies gamyboje dėl pasenusios paskirstymo sistemos yra ne kas kita, kaip apiplėšimas. Jei vagis įsibrauna į jūsų namus ir grasina jūsų gyvybei, turite teisę juos apsaugoti.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

net savo paties sąskaita. Beviltiškas žmogus į politinį nužudymą žvelgia panašiu kampu, ir kai jis supranta, kad būtent finansininkas naudoja politiką kaip priekabiavimą tarp jo ir to, ką jis laiko teisėta turto dalimi, galime tikėtis pirmojo bankininkų istorijoje įvykusio nuosmukio.

Fašistas sako: kodėl šią finansinės anarchijos problemą reikia spręsti socialine anarchija? Kodėl gi jos neišsprendus ekonomikos reorganizavimu? Skurdą ir, atitinkamai, revoliuciją sukuria netinkamas turto paskirstymas, supuvusi finansų sistema, atlyginimų mažinimas, kylančios kainos ir bendras gyvenimo lygio mažėjimas; kodėl tada neorganizuoti nacionalinių pramonės šakų taip, kad jos galėtų kontroliuoti save, reikšti save ir reformuotis? Tai ne socializmas, kuriame valstybė kontroliuoja darbą, nes čia siūlomą pramonės kontrolę vykdo tie, kurie kuria ir palaiko darbą. Tai iš tikrųjų yra gryniausia kooperatinės demokratijos forma, kurios politinės demokratijos niekada nebandė įgyvendinti. Šią kontrolę fašistas ketina įtvirtinti korporacinės valstybės pagalba. Pramonės šakos bus suskirstytos į savivaldos grupes, kurių kiekviena išrinks pramonės korporaciją, sudarytą iš darbdavių, darbuotojų ir vartotojų. Tokioje organizacijoje klasių kova, streikai ir lokautai neranda vietos. Užuot kovojus už didesnius atlyginimus, tikslas bus kelti gyvenimo lygį, mokslui ir pramonei didinant gamybos galią. Ką tai reiškia? Tą išnaudojimą pakeis organizacija ir bus sukurtas naujas visuomenės kūnas.

Įsitvirtinus klestėjimui, kitas žingsnis – įkvėpti naujos gyvybės dvasią į ekonomikos dulkes. Kadangi žmogus yra iš dalies fizinis, iš dalies moralinis ir iš dalies intelektualinis, taip ir žmonių visuomenė yra iš dalies ekonominė, iš dalies kultūrinė ir iš dalies politinė. Todėl, kaip ir pačiame žmoguje, ekonominiai veiksniai turėtų būti suskirstyti į organus ir galūnes; taip ir kultūriniai veiksniai turėtų būti beveik visiškai palikti individams, o politiniai – valdyti visumą. Turiu omenyje, kad pagrindinė politikos veikla bus reguliuoti santykius tarp individų ir tarp grupių bei valdyti tuos organus ir galūnes – nacionalines tarnybas, kurias tik jos gali kontroliuoti.

Iš to galime daryti tokias išvadas: kad asmenų privatus gyvenimas bus kuo laisvesnis; kad darbininkų grupių klestėjimas priklausys nuo organizavimo pagal funkcijas ir kad visumos valdymą vykdys aukšto intelekto, žinių ir patirties žmonės. Kitaip tariant: kultūrinis gyvenimas yra individualus, ekonominis – kolektyvinis, o politinis – direktyvinis ir autoritarinis. Kai šios trys veiklos grupės – saviraiška, grupinė raiška ir nacionalinė raiška – veiks kartu, atsiras aukščiausia kultūrinio, ekonominio ir politinio gyvenimo ekonomika. Ši ekonomika yra tikroji laisvė, o laisvė nuo nepasitenkinimo yra nacionalinės taikos pagrindas.

Dabar pereisiu prie antrosios karo problemos pusės, tai yra, nuo nacionalinių revoliucijų iki užsienio karai, ir čia vėlgi matome, kad tikra taika turi būti sukurta ekonominiu pagrindu.

Koks tas pagrindas šiandien? Aukso anarchija – esamų tarptautinių ir nacionalinių pinigų sistemų kertinis akmuo. Norėdamos gauti aukso arba nustatyti aukso valiutas, tautos privalo turėti aktyvius „palankius“ prekybos balansus. Tos, kurioms tai pavyksta, gali arba išgauti auksą iš tautų, turinčių „nepalankius“ balansus, arba priversti jas pasiskolinti skirtumą paskolos forma. Kaip rašo vienas šio klausimo autorius: „Užuot prekiavusios prekėmis ir paslaugomis abipusiai naudingai, tautos yra priverstos kovoti dantimis ir nagais už „palankius“ balansus, t. y. auksą, – antraip atsiduris žeminančioje ir apgailėtinoje padėtyje, tapdamos savo sėkmingų konkurentų pėstininkais.“ Tai tiesus kelias į karą, nes, kaip jau minėjau, išskyrus atsisakymą, tik karas gali panaikinti šią vergiją. ******el. knygų konverteris DEMO Vandens ženklai*******

Machine Translated by Google

Akivaizdu, kad šios problemos sprendimas slypi aukso, kaip turto matavimo priemonės, atsisakyme ir valiutos grįskime realiu turtu, o ne viena preke, kurią galima įvaryti į kampą, o visomis prekėmis, turinčiomis rinkos vertę. Tuomet eksportas turės būti apmokamas importu, kitaip jis taps dovanomis jį gaunančiai tautai. Kaip teigia minėtas autorius: valstybės subsidijuojamas eksportas taps betikslis. Muitai, tiek, kiek jie draudžia importą, tiek pat užkirs kelią eksportui. Mainai bus nekintamai fiksuoti, panaikinant spekuliantą ir pinigų skolintojo baimę.

Negaliu čia smulkiai apibūdinti, kaip reikėtų likviduoti esamą finansinę anarchiją; tačiau akivaizdu, kad demokratinėse vyriausybėse, kurių valdžia priklauso nuo aukso standarto finansų interesų ir išankstinių nuostatų, sprendimas gali būti tik katastrofa. Pažvelkite į šioje šalyje egzistuojantį mechanizmą, kuris būtų raginamas įgyvendinti tokią sudėtingą reformą.
Ministras Pirmininkas privalo perduoti problemą svarstyti Ministrų kabinetui, o Ministrų kabinetas – Parlamentinei partijai, o jei valdžioje bus Leiboristų vyriausybė, parlamentinė partija privalo perduoti ją Profesinių sąjungų kongresui ir Leiboristų partijos konferencijai, o už visų šių susirinkimų slypi suinteresuoti asmenys.

Valdant fašistinei vyriausybei, ekspertams išnagrinėjus klausimą, ministras pirmininkas pasakys „taip“ arba „ne“. Jei „taip“, priemonė taps įstatymu. O jei kitos tautos susidomės, o tai vargu ar įmanoma, jei jos veikia fašistams vadovaujant, sprendimų priėmimo mechanizmas bus toks pats, todėl greitas susitarimas taps įmanomas.

Sutarus, argumentuojant, kad ši pagrindinė karo priežastis pašalinta, lieka tai, ką galima pavadinti biologine priežastimi, būtent gyventojų pertekliumi, kurio negali tiesiogiai paveikti joks ekonominis pertvarkymas; nes jis nepriklauso nuo vyriausybės kontrolės.

Šalyse, kuriose vyrauja aukštas gyvenimo lygis, ši problema automatiškai išsprendžiama mažėjant gimstamumui. Tačiau šalyse, kuriose vyrauja žemas gyvenimo lygis, tai yra šalyse, kuriose pramoninė civilizacija nėra iki galo išsivysčiusi, daugelį metų galima tikėtis gimstamumo padidėjimo. Žvelgiant į pasaulio statistiką, matome, kad nors Vakarų Europoje gyventojų skaičius mažėja, Rytų Europoje jis nemažėja, o Rusijoje ir didžiulėse Azijos teritorijose yra vietos šimtams milijonų žmonių. Jei Azija taps industrializuota tokiu būdu, koks dabar yra Rusijoje, beveik neabejotina, kad šie šimtai milijonų gims ir kad ateis laikas, kai gyventojų perteklius privers plėstis į vakarus. Ką tai reiškia? Nieko mažiau nei tarpžemyninį karą tarp Azijos ir Europos. Norėdamos pasiruošti šiam karui, Europos tautos turi nutraukti savo vidinius kivirčus ir susivienyti, o jos niekada nesusivienys, kol jas skirs ekonominiai ir finansiniai nepasitenkinimai. Jei Rytų Europos tautos negali rasti vietos savo didėjančiai populiacijai savo sienose, tai iš dviejų blogybių mažesnė yra ta, kad jų plėtra turėtų vykti į rytus, o ne į vakarus. Tokia plėtra ne tik vyks mažiausio gyventojų pasipriešinimo linija, bet ir bus artėjama prie didžiausios karo grėsmės, kuri kada nors gali kelti grėsmę Vakarų civilizacijai, o ne nuo jos.

Iš šios trumpos ekskursijos į ateities galimybes matome ir, manau, įtikinamai, kad karo problemos negalima išspręsti taikos paktais ir žodinėmis konvencijomis. Tai reali ir aktyvi problema, kurios dalį galima išspręsti organizuojant, o nuo dalies apsisaugoti galima tik suvienijusios ir kariniu požiūriu galingos Europos.

Kadangi akivaizdu, kad net ir fašizmui įgavus valdžią šioje šalyje, jam vienam kontroliuoti Europos likimus neįmanoma, svarbiausia karinė problema, su kuria susiduriame, yra mūsų imperijos saugumas ir gynyba. Esame savo teritorijoje ir tam tikroje gerovės srityje...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Apibrėžtas ribas galime kurti kaip norime. Tai reiškia lyderystę ir veiksmus.

Kadangi civilizuotoje šalyje visos karinės galios materialinis pagrindas yra ekonominis turtas, pirmoji imperijos saugumo problema yra imperijos plėtra. Tačiau galima sakyti, kad kadangi šiandien dominijos yra autonominės, savivaldos tautos, jokiai vietinei vyriausybei, fašistinei ar kitai, neįmanoma atlikti šios užduoties. Jei numatoma prievarta, fašistas visiškai su tuo sutinka. Tačiau jam prievarta atrodo visiškai nereikalinga, nes, būdamas realistu, jis mano, kad kadangi plėtra priklausys nuo bendradarbiavimo, bendradarbiavimas savo ruožtu turi būti grindžiamas savanaudiškumu.

Visiškai beprasmiška kalbėti apie kraujo brolystę ir tradicinius ryšius, nes tai yra pripažinti faktai ir niekas neabejoja jų įpareigojančia galia; be to, jie yra už materialinės sferos ribų ir todėl neįeina į ekonominį klausimą. Tikroji nauda yra teigti, kad savarankiška imperija reiškia ne tik klestinčią imperiją, bet ir saugesnę imperiją, nes tautų santarvėje ji taps tokiu galingu taikos instrumentu, kad praktiškai uždraus karą. Savarankiškai imperijai karai, išskyrus tuos, kurie kyla dėl per didelio gyventojų skaičiaus ir kurie nepriklauso nuo politinės kontrolės, yra žalingi. Todėl imperijai naudinga palaikyti taiką pasaulyje. Todėl jai naudinga, kad visos jos dalys bendradarbiautų ekonomiškai. Tai gali reikšti užsienio investicijų praradimą, tačiau netrukus šį nuostolį visiškai kompensuos nuolat didėjanti gerovė.

Šios gerovės išsaugojimas tiesiogiai veda prie gynybos problemos. Kur slypi gynybos galia? Pirma, Britanijos kariniame jūrų laivyne, nes daugelį metų Dominijos neturės galimybės kurti ir išlaikyti galingų karo laivynų. Antra, oro pajėgose ir sausumos pajėgose.

Kalbant apie trečiąją iš šių gynybos priemonių, kadangi modernios, t. y. mechanizuotos, armijos yra tokios, kokių mums reikia, Dominijoms iškils ta pati išlaidų problema, su kuria jos susiduria kurdamos šiuolaikinius laivynus. Tačiau kalbant apie antrąją, oro pajėgas, skleidžiasi visai kita istorija, nes Dominijos, apimančios didžiulius žemės plotus, yra natūrali civilinių orlaivių veisimosi vieta, o civiliniai orlaiviai yra karinių oro pajėgų pagrindas.

Todėl problema išsprendžiama taip: Didžioji Britanija pirmiausia turi būti atsakinga už savo vidaus oro gynybą, o tada imperiškai atsakinga už visus jūrų ryšius ir už nedidelės, bet galingos mechanizuotas armijos, kuri karo metu veiks pagal imperinės ugniagesių brigados linijas, palaikymą. Savo ruožtu dominijos turi būti atsakingos už savo oro gynybą ir atitinkamai sukurti stiprias ir veiksmingas oro pajėgas.

Turint tokias pajėgas, problema išsisprendžia bendradarbiavimo keliu, o jos sprendime yra du pagrindiniai veiksniai: ginamų nusileidimo aikštelių tinklo, panašaus tikslo kaip ir mūsų esamas ginamų anglių degalinių tinklas, sukūrimas ir Imperijos oro tarybos, kuri galėtų patarti imperijos tautoms oro gynybos ir oro pajėgų plėtros klausimais, sukūrimas.

Nors, jei norime, kad mūsų imperija išliktų, tai yra svarbiausia mūsų problema, neatidėliotinas mūsų uždavinys – reorganizuoti ir perginkluoti savo kovines pajėgas. Nuo karo pabaigos eilė santūrių vyriausybių jas pavertė bejėgėmis. Mūsų dviejų valstybių karinio jūrų laivyno standartas buvo atsisakytas, ir šiandien mums pavojingai trūksta kreiserių, eskadrinių minininkų ir povandeninių laivų. Kalbant apie pastarąjį ginklą, dabar esame Prancūzijos malonėje. Mūsų armija sumažėjo dydžiu ir efektyvumu, ir nors arklių trūkumas privertė mus iš dalies motorizuotis, archajiškų smegenų perteklius joje išlaikė tokią nenaudingą masę...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

pėstininkai tėra beprotiškai brangios policijos pajėgos. Tuo tarpu Karališkosios oro pajėgos tarp pasaulio oro pajėgų nukrito iš pirmos į šeštą vietą.

Fašistas to netoleruos. Jam nerūpi galios standartai ir emociniai apribojimai. Jis realistas ir sako: „Jei man tektų gyventi, kaip gyvenu ir turiu gyventi, aukso karštinės kasyklų stovykloje, ketinu nešiotis ginklą ant klubo.“

Jo požiūris yra toks:

Turime apsaugoti dešimtis tūkstančių mylių jūros kelių, ir norint juos apginti ne nuo visų, o nuo labiausiai tikėtinų išpuolių, mums reikia visais atžvilgiais tinkamo karinio jūrų laivyno.

Turime XIX amžiaus armiją; vietoj to turėtume turėti XX amžiaus. Ne armiją, sveriančią tonas žmonių kūno, o matuojamą mechanine smūgio galia: mažai vyrų ir daugiau mašinų, nes tai mašinų, o ne raumenų amžius.

Mes norime ir turėsime oro pajėgas, kurios galėtų mus ginti būdamos tokios galingos, kad bet kas Priešas, esantis efektyviu atstumu, daug kartų pagalvos, prieš mus puldamas.

Galiausiai, norime strateginės Gynybos ministerijos, kuri galėtų planuoti ir plėtoti tris gynybos tarnybas taip, tarsi jos būtų viena jungtinė tarnyba. Tai yra, taikos metu norime gynybos autokratijos, nes žinome, kad karo metu tik autokratija gali ir gali vadovauti strategijai vienpusiškai.

Jei kitos tautos pareiškia, kad mūsų draudimas nuo karo ir pergalės kare užtikrinimas yra militaristiniai, tegul taip ir daro. Nors mes netrokštame ginklavimosi lenktynių, neketiname kitą kartą užpuolimo metu atsidurti tokioje padėtyje, kad būtume priversti bėgti nuo priešo ginklų. Mes mieliau atvirai ir tiesiai šviesiai žiūrime į faktus, užuot aklai į juos mirkčioję.

Manau, kad aptariau svarbesnes problemas, susijusias su karu ir jo pasiruošimu, ir aiškiai nurodžiau, kad fašisto ir daugumos kitų žmonių požiūris skiriasi tuo, kad nors jie karą laiko neišvengiamu arba išvengiamu bet kokiomis aplinkybėmis, jis, atsižvelgdamas į taikos sąlygas, karą laiko būtinu arba nereikalingu. Iš tikrųjų šis skirtumas yra identiškas tam, kas skiria alchemiką nuo moksininko.

Karas yra realybė ir su ja reikia elgtis atitinkamai. Suprantama, kad po paskutinio karo žmonės pasuko idealizmo link, bent jau tam, kad pakeistų atmosferą. Taip pat suprantama, kad visos vyriausybės, kurios vadovaujasi visuomenės nuomone, iš prigimties yra priverstos pilti alyvą į neramius vandenis. Tai faktai, kurių negalima paneigti; tačiau tai nereiškia, kad jų negalima pakeisti. Nors fašistas nenori karo, nes karas yra taikos nepasitenkinimo matas, taigi ir vyriausybės nesėkmės matas, jis nepuola į kitą kraštutinumą ir nepasitiki politiniu hokuspoku ir išdaigomis.

Be to, jis netiki, kad tai karo amžius, ir mano, kad šį įsitikinimą įrodo faktas, jog vyriausybės niekada nenustoja kalbėti apie karą. Kaip taip yra? Nes nacionaliniame gyvenime yra tik dvi didelės problemų kategorijos: viena yra vidinė, o kita – išorinė – vidaus reikalai ir užsienio reikalai. Jei nenorite, kad žmonės nagrinėtų pirmąją, sutelkite jų dėmesį į antrąją. Ši gudrybė, būdinga kiekvienam burtininkui, yra pagrindinė demokratinės politikos varomoji jėga.

Jis mano, kad karo problema yra mokslinė, o ne emocinė: atrasti jo priežastis, izoliuoti virusą ir sukurti priešnuodį vietoj plepalų ir žandikaulių. Kaip ir šiuo metu, ir tai...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Atrodytų, kad dar kurį laiką niekas, išskyrus visuotinai aukštą gyvenimo lygį, nepašalins karų, kylančių dėl gyventojų pertekliaus, fašistas mano, kad ginkluotosios pajėgos bus reikalingos ir kad dėl to veiksmingos bus naudingesnės ir ekonomiškesnės nei pasenusios. Nors žmogui įtakos turi tradicijos, o vyriškos tradicijos kare yra nepaprastai vertingos, ginklai akivaizdžiai negali būti. Todėl fašistas nemaišo jausmų su patrankų sviediniais.

Nors suvienyta Europa yra didis idealas, kurį fašistas sveikina ir tiki esant įmanomu fašistų kontroliuojamoje aplinkoje, nes tada visos vyriausybės bendraus tarpusavyje per organizuotą sistemą, šiandien svarbiausias faktas yra tai, kad vienintelė tikra tautų lyga pasaulyje yra Britų imperija. Taigi, čia yra mūsų tikrasis atspirties taškas kelyje į kūrybinę taiką. Atspirties taškas, kuris apima maždaug ketvirtadalį pasaulio ir ketvirtadalį jo gyventojų. Taika yra mūsų rankose, jei tik norėtume ją suvokti realistiškai. Ar mes, kaip tauta, po šimtmečių vargo, dabar iškrisime iš žygio linijos ir tapsime atsilikėlių minia? Fašistas atsako „Ne“, todėl jo šūkis yra „Pirmyn“.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Oswaldo Mosley „Fascist in Forward“

FASCIST propaganda yra neatsiejama mūsų nacionalinio gyvenimo dalis. Dvejų metų darbas ir pasiaukojimas atnešė atlygį – žmonės pripažino šį judėjimą patriotine, revoliucine ir iš esmės britiška jėga.

Britų darbininkas pagaliau galėjo savo natūralią meilę šaliai sutapatinti su...
teisingas ir būtinas noras iš esmės pagerinti savo sąlygas.

Imperialistas, anksčiau negalvojęs apie milijonus jo paties žmonių slegiančią kančią ir nepriteklių, suprato, kad nedarbui ir skurdui šiame šiuolaikiniame mokslo amžiuje nėra nei pasiteisinimo, nei pateisinimo.

Tretieji mūsų judėjimo gyvavimo metai buvo precedento neturintys propagandos laimėjimai; tačiau didžiausias jo pasiekimas buvo mokslinės ir visiškai patikimos organizacijos, be kurios jokia propaganda negali duoti ilgalaikės vertės rezultatų, sukūrimas.

Judėjimo organinę struktūrą dabar sudaro beveik 500 rajonų darinių, kurie yra organizuojami pagal parlamentines sritis, ir visi jie yra tarpusavyje susiję bei vienijami organizacijos, paremtos juodamarškinių veikla. Šios visiškai patikimos mašinos konstrukcija iš tiesų yra dar labiau stebinanti, nes ji nesugeria tiek daug Judėjimo energijos, kad pakenktų propagandai. Priešingai, ji nepaprastai prisidėjo prie dviejų didžiausių propagandos operacijų šiuolaikinėje Britanijos istorijoje sėkmės. Dabar jau garsioji kampanija „Atkreipkite dėmesį į Britanijos reikalus“ sukėlė žmonių pasipriešinimą beprasmiam karui tokiu mastu, kuris kasdien vis labiau vertinamas, nes politikai atsisako fantastiško ir pompastiško požiūrio, kurį jie priėmė, kai, nežinodami apie mūsų propagandos galią, pirmą kartą svarstė galimybę panaudoti karinę ir jūrų jėgą ginče, kuris negali...

mums rūpi.

Antroji didžioji operacija bus prisimenama šūkiu „Kitą kartą – fašizmas“.
Per pastarąją rinkimų kampaniją mūsų judėjimas surengė tiek susirinkimų, kiek tik galėjo surengti bet kuri senoji partija. Mūsų susirinkimai dažniausiai būdavo pilni, jų – dažnai beveik tušti. Mūsų susirinkimai beveik be išimties buvo taikūs ir tvarkingi; juose labai dažnai pasitaikydavo chuliganizmo ir smurto scenų, kurios nebūtų leidžiamos jokiuose fašistų susirinkimuose. Šiuo atveju mes išsaugojome žodžio laisvę; jie bandė ją paneigti ir patys ją prarado.

Į mūsų susirinkimus rinkimų kovos įkarštyje buvo užregistruota daugybė naujokų.
Tikėjome, kad mūsų balsai bus išklausyti su susidomėjimu; kad mūsų nenutildys mums pažįstami rytietiški žemvaldžiai; bet kad minios žmonių prisijungs prie mūsų gretų būtent tuo metu, kai mes atsisakėme kelti kandidatus, – tai aukščiausia pagarba išminčiai susilaikyti nuo rinkimų kovos iki tol, kol galėsime pulti priešą pasitelkdami būtiną itin techninę įrangą per visą jo sumuštą ir susiskaldžiusį frontą.

Taigi, artėjant 1935 metų pabaigai, galime apmąstyti vienodą sėkmę propagandoje ir organizavime. Jei niekada negalėsime būti laimingi, kol mūsų užduotis nebus atlikta, visi galėsime didžiuotis kiekviena mūsų atlikta darbo valanda, kiekviena maža auka, kurią paaukojome dėl tikslo, kuris yra ******el. knygų konverteris DEMO Vandenženkliai*******

Machine Translated by Google

Gelbėkime mūsų žmones, sujungdami visa, kas kilnu nacionalizme, su visa, kas naudinga socializme.

Žvelgiant atgal, reikia pripažinti, kad mūsų pasipriešinimas žydų puolimui buvo toks pat triumfuojantis, koks ir pasirodė esąs būtinas. Kadangi žydai neleido, kad britų judėjimas dirbtų, mąstytų ir jaustų vien dėl Britanijos, nes jie būtų įstūmę mus į katastrofišką kovą su didžia tauta, kurios Vadas išgelbėjo Europą nuo komunizmo, jie atsidūrė nuolat silpnėjančioje gynybinėje linijoje, nes Britanijoje sukėlė antisemitines nuotaikas, dėl kurių kalti tik jie patys. Galime didžiuotis, kad jei mūsų judėjimas nebūtų turėjęs drąsos mesti iššūkį žydų tarptautinių finansų ir žydų bolševizmo grėsmei, jis ne tik nebūtų pateisinęs žmonių pasitikėjimo: jis būtų išvengęs lemiamo išbandymo, iš kurio ugnies iškilo kaip grūdinto plieno kūrinys.

Džiaugiamės tokiais išbandymais, nes tik jie gali užtikrinti, kad mūsų nariai bus tvirti, ištikimi ir pasiryžę aukotis, puikiai demonstruodami tą aukštą žmogiškąją savybę, kurią pažadino fašistinė kova – „galią ištverti“.

Kitais metais visos pastangos turi būti padvigubintos ir sumušti visi sėkmės rekordai. Dabar mes įsipareigojome kovoti kituose rinkimuose; ir šis įsipareigojimas bus įvykdytas didžiuliu darbu – keliuose šimtuose rinkimų apygardų suformuoti rinkimų organizacijas, pranašesnes už senųjų partijų. Užduotis sunki, bet mūsų aktyvių narių skaičius gerokai viršija bet kurios iš senųjų partijų narių skaičių.

Trijų savaičių turas, pasibaigęs prieš pat Kalėdas, atskleidė tiek personalą, tiek dvasią, kurios negali pakartoti jokia kita jėga Britanijoje. Kiekvieno rajono pareigūnai kiekvieną vakarą ir daugelį popiečių rinkdavosi į regionines konferencijas. Jie buvo verti būdingo britų vyriškumo, kuriam vadovavo savo atitinkamose vietovėse, atstovai. Moterys pareigūnės taip pat atstovavo nuolat augančiai mūsų tikrosios britų moteriškumo judėjimo jėgai. Vietos organizacijos ir politikos problemos buvo nagrinėjamos atidžiai ir detaliai, kas neįmanoma trumpose, miglotose ir tuščiose senųjų partijų metinėse konferencijose. Nacionaliniai ateinančių metų planai buvo išsamiai ir atvirai aptarti, ir visoje šalyje jie buvo sutikti su padrąsinančiu visuotiniu entuziazmu. Svarbiausia, kad glaudus asmeninis kontaktas ir santykiai buvo palaikomi net ir dabartiniame didžiuliame judėjimo augime, kuris taip ryškiai apibūdino ankstyvąsias fašistinės brolijos dienas.

Mūsų laukia Nauji fašistinės stiprybės metai. Judėjimas, kuris išdrįso juoktis ir niekinti sutelktą žydų tarptautinių finansų jėgą ir jos valdomus propagandos išteklius; judėjimas, kuris sėkmingai metė iššūkį „įsigaliotajai valdžiai, raudonajam frontui ir masinėms reakcijos eilėms“, nebegali tenkintis gynyba. Įveikę didžiules kliūtis, iškeltas mūsų kelyje, dabar turime siekti savo pergalės. Šio užkariavimo mastas ir greitis turi priklausyti nuo kiekvieno nario nenuilstamų ir tikslingų pastangų.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Dr. Robert Ley
„Stiprybė per džiaugsmą“

Nacionalsocialistinė organizacija „ Stiprybė per džiaugsmą“ buvo įkurta mūsų vadovo Adolfo Hitlerio įsakymu. Vieną dieną jis mane pasikvietė ir pasakė: „Noriu, kad vokiečių darbininkas turėtų pakankamai poilsio ir atostogų, kad tautos nervai būtų stiprūs; nes neįmanoma nieko pasiekti net ir su didžiausiu valstybingumu, jei tautos nervai sunaikinami.“ Mano pareiga tapo vykdyti šį vadovo įsakymą, ir 1933 m. lapkritį atsirado „Stiprybė per džiaugsmą“ . Daugelis, net ir artimiausi mano bendradarbiai, nesuprato, ko aš siekiu, nei koks yra vadovo ketinimas. Daugelis manė, kad tai yra priemonė mesti dulkes darbininkui į akis ir nukreipti jo teisėtą socialinio teisingumo troškimą. Kiti vėl matė tai kaip naują veiklos lauką naujoms pareigoms kurti. Tik nedaugelis tuo metu pripažino milžinišką užduotį, kuri šiandien pulsuoja visoje Vokietijoje ir jau driekiasi po pasaulį toli už mūsų šalies ribų. Atrodo lyg stebuklas, kai pagalvoji, kaip idėja, iš kurios daugelis juokėsi, kiti niekino, oponentai įžeidė ir užgauliojo, o net artimiausi draugai ją vertino tik su nerimu ir abejonėmis, per kiek daugiau nei dvejus metus užkariavo žmonių širdis ir patys žmonės ją įgyvendino.

Apibūdinant mūsų turimą tikslą, pavadinimas yra visiškai teisingas: Nacionalsocialistų Bendruomenė. Stiprybė per džiaugsmą. Reikia atidžiai apsvarstyti kiekvieno žodžio reikšmę: Nacionalsocialistų Bendruomenė. Bendruomenė yra jos pagrindas, ir čia dar kartą aiškiai išryškėja faktas, kad tik bendruomenė gali ir yra kompetentinga būti džiaugsmo nešėja. Tai dar kartą rodo, kad mes, nacionalsocialistai, aiškiai matome, jog kultūra ir menas yra susiję su tautos ir rasės bendruomene ir negali egzistuoti izoliuotai vakuume. Stiprybė per džiaugsmą Man buvo patarta tai vadinti „po darbo“. Tačiau aš niekada nepritariau mėgdžiojimui, visada verčiau stengiausi išsiaiškinti, ar neįmanoma pačiam ką nors sukurti.

Jaunosios Italijos „Dopolavoro“ tikrai gali parodyti puikių rezultatų; tai neabejotinai didelis pasiekimas. Tačiau jis ne visai atitinka mūsų siekiamą tikslą. Tai neutrali išraiška, kuri neperteikia nei mūsų troškimo, nei to, ką įsakė Vadas. Vadas pasakė: „Noriu turėti stiprią tautą: pasirūpinkite, kad darbo tempas, kurį racionalizavimas ir visa įvykių raida bet kokiu atveju pavertė beprasmiu, būtų atsvertas šių vyrų poilsiu ir atostogomis; ir pasirūpinkite, kad žmonių nervai nebūtų sugadinti.“ Vado įsakymas buvo suteikti tautai stiprybės ir tuo pačiu metu jis parodė, kaip šią stiprybę galima įgyti: poilsiu, atostogomis, džiaugsmu.

„Stiprybė per džiaugsmą“ yra bene trumpiausias ir glaustiausias viso nacionalsocializmo tikslo išraiška. Tai nacionalsocializmo Vokietijai suteikto požiūrio į gyvenimą įkūnijimas; jis išreiškia tą teigiamą požiūrį į gyvenimą, kuris mumyse virpa ir pakeičia gyvenimo neigimą, kuris dominavo mūsų tautoje praėjusį šimtmetį. Nes tai, ką matėme praeityje kiekviename gyvenimo žingsnyje, tai, kas būdinga visoms mūsų išnykusioms partijoms, buvo gyvenimo neigimas!

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Mes, nacionalsocialistai, nenorime galvoti apie gyvenimą kaip apie kelionę per žemišką ašarų slėnį, kaip apie nuolatinį pasiruošimą geresniam anapusiniam gyvenimui. Mes norime, kad gyvenimas – ir ypač mūsų skurdžiausių tautiečių – būtų kuo gražesnis ir šviesesnis. Mes tikime, kad šis mūsų gyvenimas yra vertas būti nugyventas; ir mes tikime, kad mūsų Viešpats Dievas nesukūrė mūsų gyvenimo daugialypiškumo tam, kad vėl viską paliktų amžinam sunaikinimui ir pražūčiai. Visi, kurie tiki, kad savo gyvenimu ir darbais turi šventą misiją šiame pasaulyje, visi, kurie yra kupini šio tikėjimo, savo širdies gelmėse yra nacionalsocialistai.

Todėl mums reikia jėgų kovai. Mūsų gyvenimas nėra kupinas rojaus turtų; mums svarbiausia yra kova. Gyvenimas yra kova, o kova yra gyvenimas. Mes nežinome pabaigos, kur vieni amžinoje dykinėjimo būsenoje laukia savo malonumų, o kiti yra amžinai pasmerkti. Visoje amžinybėje mes žinome tik kovą kaip savo tikėjimo ir savo gyvenimo išraišką. Ir šiai kovai mes siekiame suteikti savo žmonėms nuolatinį naujų jėgų tiekimą.

Darbas iš tiesų tėra dar viena kovos išraiška. Kiekvienas mūsų tautietis, darbininkas ar valstietis, menininkas, mokslininkas ar kareivis, kiekvieną akimirką yra šios kovos už savo tautos ir savęs egzistavimą įkarštyje. Kadangi ši kova eikvoja nervus, turtus, žmogui reikia priemonių šiai kovai, taigi ir šių priemonių papildymo bei jėgų atnaujinimo. Todėl poilsis ir atostogos mums yra vidinė būtinybė.

Prieš kurį laiką manęs paklausė vienas žymus užsienio socialinės ekonomikos studentas: „Koks jūsų požiūris į atostogų klausimą? Ar Vokietijoje įstatymu nustatysite atostogų trukmę ir tuo pačiu metu įstatymu reguliuosite apmokėjimo dydį?“ Aš atsakiau: „Mes ne tik toleruosime visuotinį atostogų įvedimą, bet ir padarysime jas teisiškai privalomas, nes tai atitinka mūsų reikalavimus.“ „Bet atleiskite“, – tarė jis, – „kiekvienoje šalyje darbdaviai kovoja su savo darbuotojais, o jūs Vokietijoje tvirtinate, kad net darbdaviai pamažu ims reikalauti šių atostogų?“ „Taip, negali būti toli laikas, kai uoliausi atostogų ir poilsio gynėjai bus ne darbuotojai, o darbdaviai.“

Nacionalsocializmas yra proto pergalė prieš neprotingumą, ir visiškai pagrįsta, kad išsekęs ir nusilpęs žmogus atkurtų save, kad galėtų daug geriau atlikti savo būsimą darbą. Tai reiškia, kad atostogos tampa sveiko, protingo proto reikalavimu. Mes nereikalaujame atostogų iš gailesčio, o pripažindami faktą, kad jos dar labiau padidins mūsų žmonių produktyviąją galią. Darbdavys neturi jokios naudos, kai jam dirba pavargęs ir išsekęs žmogus; toks žmogus tiesiog eikvoja energiją, o mašinos toliau veikia, eikvoja energiją, kainuoja pinigus ir dėvisi. Žmogus taip pat nustoja būti produktyvus, todėl darbdavys patiria dvigubą nuostolį: jis ne tik moka atlyginimus už sumažėjusį produktyvumą, bet ir sumoka už nenaudojamos mašinos energiją ir galią. Kita vertus, jei žmogus yra žvalus, darbdavys lengvai atgauna skirtumą, susidariusį dėl apmokėtų atostogų. Ir darbdavys pamatys, kad jo balansas netaps debeto, o, priešingai, rodys pagerėjimą kredito pusėje; jis pamatys, kad jis pats, kaip ir darbuotojas, gaus naudos.

Nacionalsocializmui iš tiesų būdinga tai, kad jis nieko nedaro tik vienos pusės naudai. Jei darytume ką nors, kas padėtų tik darbuotojui ir tuo pačiu metu pakenktų darbdaviui, tai nebūtų naudinga visai tautai; dalykas yra naudingas individui, jei jis naudingas visai vokiečių tautai, ir vokiečių tautai naudinga, kad žmonės turėtų poilsį ir atostogas. Dažnai esame patyrę, ir tai yra iki šiol, girdėti žmogų sakant: „Norėčiau turėti aštuonias laisvas dienas; duokite man pinigų; bet nenoriu išvykti poilsiauti, liksiu namuose. Ne, tai neteisinga; tai būtų...“

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

pinigų švaistymas; nes namuose žmogus neranda pramogų. Pati mintis yra ta, kad jis retkarčiais bus ištrauktas iš savo palėpės, kur nuolat mato tik kančią ir skurdą, ir išsiųstas į kelionę jūra, į kalnus ar prie Reino, ir išmoks aštuonioms dienoms pamiršti kasdienį darbą. Neužtenka to, ką skelbia marksistai: „Norime atostogų“; su šventėmis reikia kažką daryti – tai yra stiprybė per džiaugsmą.

Pirmųjų metų pabaigoje galėjau pasakyti, kad „Stiprybė per džiaugsmą“ su spurtu užkariavo Vokietiją. Šiandien mūsų pasiekimai tokie dideli, kad ir užsienio šalys į juos atkreipia dėmesį. Visiškai nepriklausomai nuo to, ar jie pasisako už Vokietiją, ar prieš ją, visi užsienyje su susidomėjimu stebi mūsų jauną organizaciją, kuri įgalino tai, kas iki šiol buvo laikoma neįmanomu, daugelio metų kiekvieno pasaulio socialisto svajone. Tikimės, kad paskatinsime pasaulį kitaip mąstyti apie Naująją Vokietiją, nei dažnai bando įtikinti piktavališka spauda.

Pavyzdžiui, „Diario da Manha“ pateikia augančio pasaulio nuomonės palankumo pavyzdį; 1935 m. spalio 12 d. numeryje apie jūrų kelionę „ Stiprybė per džiaugsmą“ skaitome: „Tai revoliucija, kurią Vokietija, tvirta ir drausminga savo žmonių, susibūrusių aplink Adolfą Hitlerį, valia, ruošiasi įvykdyti. Kokie bus jos padariniai ir galutiniai rezultatai? Dar per anksti juos įvertinti; tačiau vienas dalykas yra tikras – vokiečių dvasia kuria naujas gyvenimo sampratas ir sprendžia sunkiausias mūsų laikų problemas.“ Norvegijos laikraštis „Karmoy Posten“ 1935 m. rugsėjo 27 d. paskelbė įdomią diskusiją apie „Stiprybė per džiaugsmą“ kelionių tarp norvego ir pono Rabinowitzo vertę. Norvegas, remdamasis jūsų pateiktais eskizais apie tai, kokios siaubingos yra jūrų kelionės, rašo: „... gyvenimas laive tokios kelionės metu turi būti ankštas ir mažai vietos, norėčiau pabrėžti, kad pats vienoje iš jų dalyvavau ir žinau, kad tai nesąmonė...“

· Jūs tikrai niekada nesate buvęs garlaiviu „ Stiprybė per džiaugsmą“. Negalima... Bet kuri jums patinkanti demokratinė šalis
„Atsikratykite viso teisingumo jausmo... · galėtų didžiuotis.
“ – organizacija „ Stiprybė per džiaugsmą“.

Galėčiau be galo tęsti panašių draugiškų užsienio spaudos pasisakymų sąrašą; tačiau vienas dalykas aiškus iš visų tų, kurie rimtai domėjosi mūsų organizacija, sprendimų – „ Stiprybės per džiaugsmą“ idėja įsitvirtina remdamasi savo pasiekimais, kurie neginčijami ir kitose šalyse.

Todėl mes teisingai padarėme leisdamiesi į keliones į kitas šalis. Mes tęsime pradėtą kelią ir šių metų kovą su savo „Strength Through Joy“ laivynu per Atlantą keliausime į Lisaboną ir Madeirą. Be to, nuo 1936 m. kiekvieną pavasarį ir rudenį keliausime į pietus. Patirtis, kurią įgijome per pirmuosius Atlanto reisus į Portugaliją, buvo tokia palanki, kad nusprendėme tęsti šias keliones būtent taip. Niekas negali geriau reprezentuoti naujosios Vokietijos nei vokiečių darbininkas, keliaujantis su „ Strength Through Joy“.

Be to, šiais metais įgyvendinsime keletą puikių specialių projektų. Pagalvojus, kur iš tikrųjų keliavo penki milijonai „ Strength Through Joy“ poilsiautojų 1934 ir 1935 metais, paaiškėja, kad iš šių penkių milijonų daugiau nei trys milijonai išvyko į mūsų šalies pasienio rajonus. Ten jie pastatė gyvą vokiškojo socializmo sieną. Pasienio kraštų gyventojus lankė broliai vokiečiai iš visų Vokietijos kampelių. O didelė draugystė, kuri būtent skiria „ Strength Through Joy“ keliones nuo privačių kelionių, suteikė šiems broliams pasienyje naują dvasinę paramą. ******el. knygų konverteris DEMO Vandenženkliai*******

Machine Translated by Google

Tęsime šį metodišką darbą ir jį gerokai išplėsime. Siekdami šio tikslo, ėmėmės didelio masto pastangų ir ketiname dar 30 procentų sumažinti ir taip žemas „ Strength Through Joy“ kainas. Kai tai buvo pasiūlyta, daugelis ekspertų purtė galvas ir manė, kad to niekada nepavyks pasiekti. Dabar, po trumpo pasiruošimo laikotarpio, galiu pasakyti, kad šiais metais pigesnėmis kainomis galės naudotis 350 000 poilsiautojų, ir tai nereikalaujant, kad apgyvendinimo paslaugų teikėjai nukryptų nuo patvirtintų tarifų.

Tai reiškia, kad vidutiniais atstumais vokiečių darbininkas gali išvykti visai savaitei atostogų, kurios kaina siekia nuo 12 iki 15 ar 16 markių, įskaitant bilietus, pilną maitinimą ir apgyvendinimą bei įvairią kolektyvinę veiklą. Tai leis mums įtraukti naujas darbininkų grupes, kurios dėl savo ekonominės padėties iki šiol negalėjo dalyvauti „ Stiprybės per džiaugsmą“ kelionėje. Šios naujos masės bus geriausios atostogautojos, nes jos bus laimingiausios ir labiausiai patenkintos. Mes jas nuvešime į gražius pasienio kraštus, kuriems tuo pačiu metu labiausiai reikia nacionalsocializmo teikiamos priežiūros.

Visoje „Stiprybė per džiaugsmą“ judėjimo veikloje, peržengiančioje mūsų Tėvynės ribas, mes rūpinamės savo broliais vokiečiais užsienyje. Norime, kad jie taptų gyvu tiltu, jungiančiu mus su kitomis šalimis, o mūsų poilsiautojai būtų draugystės pasiuntiniai, leidžiantys kitoms šalims pamatyti Vokietiją tokią, kokia ji yra iš tikrųjų. Todėl į Vokietiją atsivešime užsienyje gyvenančius brolius ir jų vaikus, kurie kitaip niekada negalėtų pagalvoti apie apsilankymą Vokietijoje. Žiemą ir tarpiniu sezonu naudosimės savo „Stiprybė per džiaugsmą“ laivynu ir šias keliones vykdysime labai pigiomis kainomis. Visose šiose veiklose mes nekonkuruojame su jokiomis pramonės įstaigomis, nes asmenis, kurie dalyvaus šiose kelionėse, mes labai kruopščiai atrinksime. Jei žmogus turi pakankamai pinigų įprastai kelionei į Vokietiją, tegul keliauja įprastu būdu.

Minėtas pigias paslaugas kelionei į Vokietiją siūlome tik tiems, kurie nėra tokioje laimingoje padėtyje.

Baigdamas savo pastabas apie keliones ir atostogas, norėčiau paliesti vieną nedidelį nerimą, kuris kai kur jaučiamas. Apskritai visi entuziastingai vertina „ Stiprybė per džiaugsmą“ ekspedicijas – tiek mūsų šeimininkai, tiek poilsiautojai. Visi giria šią instituciją, kuri, kaip įrodyta, daugeliu atžvilgių daro labai gerą įtaką. Tik retkarčiais galima išgirsti vieną kritiką: sakoma, kad didelę dalį poilsiautojų sudaro žmonės, kurie galėtų išvykti atostogauti ir be mūsų. Tačiau šis prieštaravimas nepagrįstas. Mano bendradarbiai ištyrė daugybės traukinių sudėtį. Tai buvo lengvai įmanoma, nes kiekvienas dalyvis apklausiamas naudojant specialią išsamią anketą. Visų atostogų traukinių iš keturių rajonų tyrimo rezultatas buvo toks: ne mažiau kaip lygiai 50 % keleivių buvo pramonės darbuotojai. Likusią dalį sudarė smulkūs darbuotojai, nepriklausomi prekybininkai, privačių pajamų asmenys, laisvųjų profesijų atstovai ir kt. Taip pat galiu pateikti skaičius apie „Stiprybė per džiaugsmą“ poilsiautojų pajamas. Tų pačių traukinių tyrimas parodė, kad trečdalio visų poilsiautojų pajamos buvo mažesnės nei 100 markių per mėnesį. Kitas trečdalis kas mėnesį uždirbdavo nuo 100 iki 150 markių. Likusiųjų pajamos buvo didesnės, tačiau vidutiniškai svyravo nuo 150 iki 250 markių per mėnesį. Tik 6 % uždirbdavo daugiau nei 250 markių. Šioje kategorijoje daugiausia randame susituokusias poras su didelėmis šeimomis, kurios dėl didelių joms tenkančių naštų turi teisę dalyvauti „ Stiprybė per džiaugsmą“ kelionėse.

Turime pasiekti tikslą – ir visa, kas iki šiol rodo, kad jį pasieksime –

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

kai kelionė iš Berlyno į Riugeną su transportu pirmyn ir atgal bei aštuonių dienų atostogomis prie jūros kainuoja nuo 12 markių. Galutinis tikslas yra toks: atsižvelgiant į dabartinį Vokietijos gyventojų skaičių, turime galėti kasmet išsiųsti 14 milijonų dirbančių vyrų ir moterų į 12–14 dienų trukmės pramogines keliones. Esamos transporto ir apgyvendinimo priemonės yra visiškai nepakankamos šiai problemai išspręsti. Šiandien jos jau pasiekė galimybių ribą. Kai prieš dvejus metus tai pranašavome, iš mūsų buvo juokiamasi.

Todėl nedelsdami imsimės naujų apgyvendinimo įstaigų ir naujų laivų statybos. Per ateinančius trejus metus Vokietijos darbo frontas pastatys pastatų, kurių vertė sieks 100 milijonų markių. Tarp jų bus ir jūros maudyklė Riugeno saloje su 20 000 lovų ir visomis poilsio priemonėmis. Šio unikalaus projekto planai ir modeliai jau sukurti. Esame juos skolingi dosniam mūsų vadovo Adolfo Hitlerio įsakymui.

Be to, pastatysime du laivus, kuriuose tilps po 1500 žmonių, be masinių miegamųjų, visos kajutės bus skirtos dviem arba keturiems asmenims, kiekvienoje kajutėje bus įrengtas iliuminatorius, o visas laivas turės neprilygstamo dydžio denį. Be dviejų laivų „Der Deutsche“ ir „Sierra Cordoba“, kuriuos jau turime, šį pavasarį įsigysime dar keturis panašaus dydžio laivus. Be šių projektų, lovų skaičius kaimo poilsio namuose, kuriuos jau valdo Darbo frontas, bus padidintas iki 30 000. Kai po trejų metų viskas bus baigta, galėsime apgyvendinti 1,2 milijono žmonių savo poilsio kurortuose. Žinoma, privačių viešbučių ir maitinimo įmonių poreikiai visada bus vertinami privilegijuotai. Taigi atkakliai dirbsime, kad pasiektume galutinį tikslą, kol paskutinis dirbantis vokietis galės visiškai patenkinti savo teisėtą teisę į poilsį ir atostogas.

Tarp įvairių Nacionalsocialistų Bendruomenės „Stiprybė per džiaugsmą“ organizacijų skyrių sportas užima ypač svarbią vietą. Šiai įstaigai tenka puiki, bet be galo sunki atsakomybė paversti vokiečių darbininkų laisvalaikį, praleistą linksmai fiziškai kultūrai, stiprybės ir poilsio šaltiniu. Šiandien, po dvejų metų darbo, galime su pasitenkinimu konstatuoti, kad rezultatas gerokai pranoko mūsų lūkesčius. Daugiau nei trys milijonai žmonių dalyvavo 8500 mūsų organizuotų įvairių sporto šakų (plaukimo, gimnastikos, lengvosios atletikos, slidinėjimo ir kt.) kursų. Sporto, gimnastikos ir specialūs kursai asmenims, kenčiantiems nuo fizinių defektų, padeda net ir paskutiniams mūsų tautiečiams. Mūsų buriavimo ekspedicijos atviroje jūroje visada buvo užpildytos, ir daugelis paraiškų turėjo būti atmestos. Šia kryptimi taip pat plėsime savo darbą, ypač vykdysime keliones didesniu veikimo spinduliu nei praėjusiais metais. Šią žiemą, rašymo metu, gražiausiuose Vokietijos žiemos sporto rajonuose vyksta slidinėjimo mokymo kursai; Juose dalyvaus 35 000 žmonių. Šių kursų metu siūloma 30 000 „ Strength Through Joy“ slidinėjimo aprangos, kurią sudaro slidės su dirželiais, batai ir buožės po 35 markes. Šis skaičius gali atrodyti didelis, tačiau praėjusiais metais įprastoje mažmeninėje prekyboje buvo parduota 18 000 aprangos. 42 000 „Strength Through Joy“ poilsiautojų su entuziazmu stebėjo olimpines žaidynes Garmiš-Partenkirchene, kuriuos į vietą atvežė mūsų „Strength Through Joy“ traukiniai.

Nesuskaičiuojamai daugybei vokiečių tai reiškė ilgai puoselėtos ir, regis, neįgyvendinamos svajonės išsipildymą; nes šiandien Vokietijoje sportas nebėra rekordų mušimas, kurį atlieka išrinktieji ar ekonomiškai labiau pasiturintys asmenys, o tapo nacionaliniu hobiu. Jau dabar trūksta tinkamų treniruočių aikštelių, o „Stiprybė per džiaugsmą“ antplūdis...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Sporto kursai yra nuolat palaikomi. Tretieji metai, remiantis ankstesne patirtimi, vėl parodys pusiausvyrą, kuri įrodys, kad Vokietijoje puoselėjamas ne tik čempionų sportas, bet ir, tiksliau sakant, populiarus kūno treniravimas. Nenusiramsime tol, kol net 50 ir 60 metų žmonės sportą ar fizinį lavinimą laikys kasdiene būtinybe.

Naujai įkurtas „Stiprybė per džiaugsmą“ skyrius, skirtas švietimui ir visuomenės švietimui, praktinį darbą pradėjo visai neseniai. Tačiau per kelis savo gyvavimo mėnesius jis jau atliko vertingą paslaugą vokiečių tautai – tūkstančius paskaitų, šimtus tūkstančių knygų talpinančių bibliotekų ir įvairiausių ekskursijų.

Iki metų, kai į valdžią atėjo Nacionalsocialistų partija, milijonai vokiečių vyrų ir moterų niekada nebuvo matę teatro iš vidaus. Jiems ne tik atrodė visiškai natūralu neiti į teatrą, bet ir dėl marksistinės įtakos, kuriai jie buvo paveikti, jie turėjo tokį nepilnavertiškumo kompleksą, kad jiems netgi atrodė, jog eiti į teatrą neatitinka jų socialinės padėties. Ir čia įvyko esminių pokyčių. Tautos kultūros turtas nebebus savininkų klasių privilegija. Viena atsitiktinai pasirinkta figūra ryškiai nušviečia labai didelę vien „Didžiajame Berlyne“ atlikto darbo reikšmę kultūros politikos požiūriu: nuo 1934 m. gruodžio 1 d. iki 1935 m. lapkričio 30 d. „ Stiprybė per džiaugsmą “ atvedė į teatrą daugiau nei pusantro milijono Berlyno darbininkų. Kad ir koks stulbinantis būtų šis skaičius, mes dar labiau suprantame jo tikrąją vertę, kai prisimename, kad jis vaizduoja vyrus ir moteris, kurie niekada arba praktiškai niekada nesilankė teatre. Taigi šie žmonės yra papildoma teatro rėmėja. Priežastys, kodėl jie niekada anksčiau nesilankė teatre, daugiausia buvo ekonominės. Darbininkas ar tarnautojas, kurio mėnesinės pajamos siekė 100–200 markių, tiesiog negalėjo sumokėti įprastų teatro kainų sau ir savo žmonai.

Dėl mūsų dosnių priemonių teatras ir koncertų salė pelnė plačiosios visuomenės globą – masių, kurios šias institucijas žinojo tik iš nuogirdų ir žiūrėjo į jas visiškai abejingai. Šio fakto negalima ignoruoti ir kuris, žinoma, turi teigiamą poveikį privatiems teatrams, kurių nelanko „ Stiprybė per džiaugsmą“.

1934 m. pradžioje „Siemens“ gamykloje atlikti tyrimai dėl apsilankymų teatruose patvirtino šiuos pastebėjimus. Vienas ar du skaičiai tai lengvai įrodo: 87,6 % apklaustų vyrų ir 81,3 % moterų niekada nebuvo matę operos; 63,8 % apklaustų vyrų ir 74,2 % moterų niekada nebuvo lankęsi teatre. Kadangi šie klausimai buvo užduoti visiems „Siemens“ koncerne dirbantiems asmenims, nepaisant asmenų ar pareigų, nuo režisieriaus iki pagalbinio darbuotojo, galima pagrįstai teigti, kad tie gamyklos darbuotojai, kurie jau buvo matę teatro ar operos spektaklius, priklausė ekonomiškai geresnėje padėtyje esančių darbuotojų grupėms.

Naujausi stebėjimai įvairiose gamyklose rodo džiuginantį rezultatą, kad fizinio darbo darbuotojai yra ypač gerai atstovaujami „Strength Through Joy“ organizuojamoje veikloje . Vykdomas kultūrinio švietimo darbas, kurio rezultatai bus matomi vėliau.

Vien Berlyne septyni teatrai išskirtinai arba daugiausia stato „Stiprybė per džiaugsmą“; nors vidutinis žiūrovų skaičius visame Reiche sudaro nuo 60 % iki 70 % visų vietų, laimei, „ Stiprybė per džiaugsmą“ teatro spektakliai visada būna išparduoti gerokai anksčiau. Tokio lygio žiūrovų srautui vargu ar kada nors būtų prilygę...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Vokietijos privatūs teatrai.

Panašiai didelio populiarumo sulaukia prieš metus pristatyti „Meistrų koncertai“ ir „Muzikinės valandos“, kuriose lankomės mes. Mūsų puikūs koncertai, kuriems diriguoja garsiausi Vokietijos dirigentai, paprastai būna išparduoti dar gerokai prieš jų pradžią. Koncertuose dalyvavo tokie garsūs orkestrai kaip Berlyno filharmonijos orkestras, vietinis Berlyno regiono orkestras („das Landesorchester Gau Berlin“) ir Vokietijos operos teatro orkestras. Devintoji Bethoveno simfonija du kartus buvo atlikta pilnoje salėje.

Muziejuose darbininkas iki šiol matė neabejotinai buržuazinę instituciją, kurios jis iš principo nelankė. Kadangi ir mums buvo sunku patekti į muziejų, surengėme tūkstančius diriguotų vakarėlių. Tačiau be to, meną į gamyklą įnešėme rengdami darbų parodas, kurios buvo rengiamos dideliu mastu ir dar sėkmingiau visame Reiche. Be to, bendravimas su Vokietijos fizinio darbo darbuotojais menininkui suteikia stiprų įkvėpimą meninei kūrybai, atitinkančiai laikmetį.

Po kelerių metų kiekviena didesnė gamykla turės tvarką nuolatinei parodai. Kiekvienais metais milijonai vokiečių galės gyrėti vokiečių menininkų darbus. Taigi mes pasiekėme, kad vokiečių menininkas nuvyktų ten, kur susiburia visos tautos darbininkų masės, tai yra, į dirbtuves ir fabrikus; ir kad už savo pastangas ir meno lobius, kuriuos jis atneša fizinio darbo darbuotojams, menininkas gausiai atlyginamas stimuliavimu, kurį jo meninė kūryba gauna iš sąlyčio su fizinio darbo darbuotojais ir mašinų gamybos įrenginiais.

Iš viso mūsų 66 000 „ Stiprybė per džiaugsmą“ renginių apsilankė 25 milijonai žmonių.
Su savo kino furgonais aplankėme vienišų kaimų ir keistų Vokietijos kampelių, pasislėpusių miškuose ir nedirbamoje žemėje, kad bent kartą suteiktume savo broliams gyvą permainą ir atsipalaidavimą nuo dienos naštos ir nuovargio.

Tačiau mūsų veikla plečiasi dar toliau. Tūkstančiuose gamyklų per daugelį metų nešvarumai kaupėsi plyšiuose ir plyšiuose, ir niekas niekada nepagalvojo, kaip gražiai įrengti darbo vietą. Žmonės buvo taip pripratę prie nešvarių, uždarų, tvankių darbo patalpų, kad jos buvo priimamos kaip savaime suprantamas dalykas.

Į tai, su nauja drąsa ir energija, įsikišo „ Grožio darbe“ skyrius. Gaivus vėjas perpūtė visas gamyklas, nušlavė purvą ir dulkes nuo langų ir iš kiekvieno kiemo bei gamyklų kampelio. Vadovai, dažnai padedami pačių gamyklų darbuotojų, išleido gerokai daugiau nei 200 milijonų markių, kad, „ Grožio darbe“ skyriaus iniciatyva, darbas būtų tinkamas žmonėms. Ten, kur anksčiau mėtėsi senos šiukšlės ir šlamštas, šiandien yra maži sodai, žali sklypai, tvarkingi kiemai, sporto aikštelės, šviesūs ir erdvūs darbo kambariai, baseinai, tualetai ir prausyklos. Per pastaruosius dvejus metus buvo sukurtos darbo vietos, kurias malonu matyti. Iki šiol buvo sutvarkyta maždaug 17 000 gamyklų. Kartu su daugybe didesnės ar mažesnės svarbos patobulinimų buvo pastatyta: 4314 valgyklų ir bendrų kambarių gamyklų darbuotojams; 1580 dekoratyvinių parkų; 276 sporto aikštelės; ir 93 baseinai.

Šis darbas, kurį šiandien gamyklose atlieka „Strength Through Joy“ programa , automatiškai atsiliepia vokiečių darbininkų namams. Žmogus, įpratęs prie gražios ir švarios darbo vietos, jausis patogiai tik gražiuose ir švariuose namuose.

Gamyklų grupių statyba labai sparčiai vyksta. Idėja yra suvirinti ******el. knygų konverteris DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

NSDAP ir jos gamyklos šakinių organizacijų nariai kartu su geriausiais 18–25 metų amžiaus darbuotojais susibūrė į tvirtą, nesulaužomą bloką, kad net krizės metu, kartu su „ląstelės“ ir „bloko“ lyderiais, išlaikytų gyvą bendruomenės idėją.
Be to, šios darbo grupės turėtų suformuoti naujus papročius gamykloje ir įkvėpti tokius renginius kaip apžiūros ir bendruomenės vakarai.

Kalbant apie „Stiprybės per džiaugsmą“ organizaciją , galima pateikti tokius skaičius: Nacionalsocialistų bendruomenė „Stiprybė per džiaugsmą“ yra padalinta į 32 regionus, 771 rajoną ir 15 051 vietinę grupę su tokiu pat skaičiumi vietinių prižiūrėtojų. Prie jų pridedami gamyklos prižiūrėtojai, kurių darbas yra gamykloje, iš viso 57 000. Visi šie 75 000 bendradarbių nemokamai teikia savo paslaugas „ Stiprybei per džiaugsmą“.

„Strength Through Joy“ dirba tik 2 547 samdomi pareigūnai.

Šis galingas užmojis, kurį pirmaisiais dvejais metais reikėjo subsidijuoti Vokietijos darbo frontui, šiais metais, tikimės, bus nepriklausomas. Tai bene pats nuostabiausias ir įdomiausias faktas, ypač turint omenyje, kad „Stiprybė per džiaugsmą“ mobilizavo ir į apyvartą išleido daugiau nei milijoną reichmarkių pinigų, tuo tarpu Italijos „Dopolavoro“ dar net nepasiekė šio lygio, o Amerikos laisvalaikio ir vakaro organizavimui reikia labai didelių subsidijų; tuo tarpu visos marksistinės pastangos, kurios – ar senojoje Vokietijoje, ar bolševikinėje Rusijoje, ar Vakarų pramoninėse šalyse – visur visiškai žlugo, nacionalsocializmas eina teisingu keliu.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Vokiečių žiemos pagalbos tarnyba

Max Hunger

Žiemos pagalbos darbas, kurį pradėjo Nacionalsocialistų partija ir su pakilia dvasia ėmėsi visa tauta, tapo pripažinta Trečiojo Reicho institucija ir palaiminimu daugeliui milijonų vargstančių, nusilpusių ir sergančių vyrų, moterų ir vaikų.

Nors valstybė tiesioginiais veiksmais daro viską, kad kovotų su nedarbu ir įveiktų sunkumus, suteikdama darbą visapusišku mastu, ji dar neturėjo pakankamai laiko rasti darbo kiekvienam darbingam vyrui ir moteriai, norinčiam dirbti, nors pasaulinių prekybos sunkumų akivaizdoje ji ir atliko beveik neįtikėtiną stebuklą – per trejus metus sumažino bedarbių skaičių nuo 7 milijonų iki mažiau nei 2 milijonų. Tačiau, kaip ir kiekviena šeima, ji visada turės savo vargšų savo glėbyje.

Socialiniai įstatymai ir valstybės parama daug nuveikė ir tebedaro, kad palengvintų padėtį.
norą, tačiau šios institucijos negali visiškai panaikinti noro.

Žiemos pagalbos tarnyba buvo įsteigta siekiant padėti visiems, kurių pragyvenimo lėšos yra šiek tiek žemiau sienos linijos. Žiemos pagalbos tarnybos tikslas nėra pakeisti viešąją pagalbą, o ją papildyti.

Kai nacionalsocializmas 1933 m. sausio 30 d. atėjo į valdžią, jis, kaip teigė dr.
Gebelsas tai apibūdino kaip „griuvėsių lauką“, politinį chaosą su tuščiomis iždinėmis ir kas penktu šalpos gavėju.

Prireikė tvirtų širdžių ir geležinės valios, kad įveiktum beveik beviltišką situaciją, kurią ankstesnės vyriausybės veltui bandė ištaisyti. Tai, kaip buvo sprendžiamos šios milžiniškos problemos, jau tapo istorijos dalimi, tačiau tai visiems laikams išliks atmintyje kaip nuostabus drąsaus ir konstruktyvaus valstybingumo pavyzdys.

Didžiosios Nacionalsocialistinės gerovės asociacijos branduolys jau buvo suformuotas 1932 m. pavasarį, tačiau tikroji jos veikla prasidėjo tik partijai atėjus į valdžią. Pirmasis oficialus asociacijos renginys įvyko 1933 m. gegužės 6 d., kai, dalyvaujant fiureriui, vyriausiasis komisaras Hilgenfeldtas, paskirtas vadovauti organizacijai, paskelbė fiurerio įsakymą, kuriuo asociacija buvo sankcionuota kaip oficiali Reicho partijos įstaiga, įgaliota spręsti visus su visuomenės gerove ir parama susijusius klausimus.

Asociacija pirmą kartą buvo pakviesta veikti per fiurerio gimtadienį balandžio 20 d., kai jai buvo patikėta dalinti maisto paketus bedarbiams, ir gegužės 1 d., kai ji surengė pirmąją gatvės rinkliavą vaikų atostogų fondui.

Tų pačių metų vasarą Asociacija gavo vykdomuosius įgaliojimus organizuoti fiurerio suplanuotą žiemos pagalbos operaciją ir iš karto pradėjo organizacinius pasirengimus šiai didelei užduočiai. Rugsėjo 13 d. fiureris pradėjo kampaniją, pareikšdamas, kad Vokietijoje žiemą niekas neturėtų kęsti bado ar šalčio, o dr. Goebbelsas savo atsisveikinimo kalboje pasakė, kad šis žiemos pagalbos darbas turėtų būti vykdomas su...

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

švariausiais ir padoriausiais įsivaizduojamais metodais ir kad, užjaučiant vargšus, visa tauta kiekvieno mėnesio pirmąjį sekmadienį turėtų valgyti „vieno patiekalo troškinį“ ir skirtumą nuo įprastų pietų kainos paaukoti vargstantiems. Žiemos pagalbos darbų pradžios data buvo nustatyta spalio 1 d., o rugsėjo 16 d. vyriausiasis komisaras Hilgenfeldtas su 36 pagalbininkų štabu nuvyko į kabinetus, kurie buvo jam skirti Reichstago pastate.

1935 m. gruodžio 11 d. pasakytoje kalboje Hilgenfeldtas aprašo kai kuriuos sunkumus, su kuriais jam teko susidurti organizuojant jam patikėtą darbą. Nuo pat pradžių buvo aišku, kad šio darbo sėkmė priklausė nuo efektyvaus surinkimo ir paskirstymo mechanizmo sukūrimo ir nuo to, ar bus pritraukta visa tauta. Todėl reikėjo pažadinti drungnus ir abejingus aukštesniam pilietiškumo jausmui, o savanaudžius – naujam altruizmui; kiekvienam vokiečiui reikėjo suprasti, kad tikroji bendrystė grindžiama pasiaukojimu ir abipuse parama. Fiureris, pradėdamas žiemos pagalbos akciją, pareiškė: „Šis didis veiksmas prieš badą ir šaltį turi būti pradėtas vadovaujantis šūkiu: Mes sutriuškinome tarptautinį proletariato solidarumą. Jo vietoje mes pastatysime gyvą vokiečių tautos nacionalinę vienybę.“

Hilgenfeldtas nuo pat pradžių suprato, kad norint būti veiksmingai, organizacija turi būti lanksti, prisitaikanti prie poreikių, ir prisitaikyti prie kintančių realių poreikių, kuriuos ji siekia patenkinti, sąlygų.

„Niekas neturi kęsti bado ir šalčio!“ – tokį įsakymą fiureris davė savo patikimiems pasekėjams.

Kaip tai reikėjo padaryti? Reikėjo pasirūpinti apie 17 milijonų žmonių: beveik trečdaliu visų Vokietijos gyventojų. Iš tiesų, tai buvo nelengva užduotis! Tačiau vyriausiasis komisaras Hilgenfeldtas žinojo, kad pirmiausia gali pasikliauti atsidavusiu maždaug 30 000 vietinių partijos skyrių bendradarbiavimu, tačiau jis taip pat žinojo, kad jie negalės tinkamai funkcionuoti, nebent iš anksto būtų sudaryti išsamūs planai, apimantys visas įmanomas situacijas.

Dėl šios priežasties jis pasitelkė finansų, pramonės ir transporto, bulvių, miltų ir anglių prekybos ekspertus; jis taip pat pasinaudojo esamomis labdaros įstaigomis – nuo Bažnyčių misijų, Vokietijos Raudonojo Kryžiaus, Techninės pagalbos korpuso iki nedidelės entuziastingų darbuotojų grupės, vadinamos „adventistais“. Tai buvo visuotinė visų pajėgų, apmokytų ir patyrusių visuomenės pagalbos darbe, bei tų, kurie buvo pasirengę ir norėjo padėti kaip garbės darbuotojai, mobilizacija, nepaisant partijos ir socialinės padėties.

Kiekvienas vietinis partijos skyrius visoje šalyje rinko ir saugojo visų asmenų, kuriems reikėjo papildomos pagalbos, vardus ir pavardes. Darbui plečiantis, prie kiekvieno vietinio skyriaus buvo prijungtas specialus Nacionalsocialistinės gerovės asociacijos skyrius, kuriame visų klasių vyrai ir moterys dirbo kartu, vieningai siekdami vieno bendro tikslo.

Organizuojant pagalbą, reikėjo išnagrinėti ir patenkinti skirtingų vietovių poreikius.
Kadangi gyvenimo įpročiai skirtinguose rajonuose skyrėsi, net ir maisto srityje, ir kadangi sunkumų patiriančios vietovės daugiausia sutapo su tankiai apgyvendintais pramonės centrais, Asociacija turėjo imtis priemonių, kad patenkintų visus šiuos specialius poreikius. Šiuos sunkumus geriausiai iliustruoja konkretus atvejis: pavyzdžiui, Reino-Vestfalijos provincijos gyventojai yra įpratę vartoti geltonas bulvių veisles; tas pats pasakytina ir apie Eseną bei Hamburgą; todėl visos baltos ir raudonos bulvių rūšys turėjo būti siunčiamos į kitas Vokietijos dalis, kur jos buvo mėgstamos, ypač į Badeną.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Bulvių rinkimas ir paskirstymas sukėlė itin didelę organizacijos išteklių apkrovą dėl nevienodų vietos gyventojų poreikių. Pavyzdžiui, į Bavariją, kuri bulvių atžvilgiu yra savarankiška, pristatymų beveik nebuvo, tuo tarpu Eseno apygardai reikėjo papildomai 1,45 mln. ct, o Saksonijai – 0,92 mln. ct. Tarp kitų miestų ir rajonų, kuriems reikėjo papildomų tiekimų, buvo Berlynas, Centrinė Vokietija, Reino-Vestfalijos pramonės zonos, Badenas ir kai kurios Viurtembergo dalys. 1933/34 m. kampanijos metu buvo surinkta ir paskirstyta apie 60 000 geležinkelio vagonų bulvių. Iš šio kiekio vien Berlynas kasdien gaudavo nuo 700 iki 800 vagonų. Mėnesinis paskirstytas bulvių davinys sudarė apie 30 svarų vienam gyventojui. Tačiau kadangi tik apie trečdalis gyventojų gaudavo papildomą paramą, davinys vienam faktiškai remiamam gyventojui sudarė apie 100 svarų per mėnesį. Panašios sąlygos vyravo ir dėl kuro poreikių bei paskirstymo.

Kai kuriuose rajonuose daugiausia kūrenama malkomis, kituose – durpėmis, anglimi arba lignito briketais. Žinoma, krosnys ir viryklės yra specialiai pritaikytos naudojamam kurui. Todėl reikėjo pasirūpinti, kad kiekviena vietovė būtų aprūpinta pakankamu reikiamo kuro kiekiu. Kiekvienam namų ūkiui leidžiamas kuro kiekis buvo apskaičiuotas taip, kad jo pakaktų vienam kambariui šildyti visą žiemą. Šeimoms su 3 ar 4 vaikais buvo skiriama pakankamai anglių 2 kambariams šildyti visą žiemą.

Viso 1933/34 m. reikalingo kuro gabenimui prireikė apie 140 000 geležinkelio vagonų, o anglies kiekis sudarė apie 16 % viso Vokietijoje sunaudojamo kuro kiekio. Žiemą vienai šeimai su 2 vaikais tiekiamas anglies kiekis sudaro maždaug 9 ct, o kiekvienas namų ūkis kasybos rajonuose, kur anglis deginama ekstravagantiškiau, per tą patį laikotarpį gaudavo apie 22 ct.

Anglies platinimą vykdo vietos anglių prekeiviai. Asmenys, turintys teisę į lengvatą, gauna orderius po 1 ct. kiekvienam pristatymui. Orderiai įteikiami anglių prekeiviui, kuris pristato anglis už nedidelį mokestį už gabenimą. Gavėjai, kurie negali sumokėti, anglis gauna nemokamai.

Galbūt geriau suprastumėte anglies tiekimo mastą, jei būtų paaiškinta, kad Saaro baseino kalnakasiams prireiktų 3 mėnesių darbo, kad būtų gautas žiemos pagalbos darbams reikalingas anglies kiekis.

Žiemos pagalba taip pat apima batų ir drabužių tiekimą. Naudojamos medžiagos ilgis
Drabužių bendras ilgis būtų gana 5000 mylių.

Be bulvių, taip pat dalijami kiti maisto produktai: ryžiai, miltai, kakava, pienas, riebalai, mėsa, žuvis ir kiti maisto produktai. Taip pat tiekiamas nemokamas maitinimas, o per Kalėdas jaunimui dovanojamos kalėdinės eglutės. 1933/34 m. vien Berlyne buvo išdalinta 300 000 kalėdinių eglučių.

Visiems šiems didžiuliams reikmenims įsigyti reikalingų dovanų surinkimui buvo taikomi įvairūs būdai: gatvės rinkliavos, kuriose dalyvauja net aukščiausi valstybės pareigūnai, labdaros renginiai, socialiniai renginiai, gatvės loterijos, mėnesinės „vieno patiekalo“ rinkliavos, svarų maisto siuntinių dovanos, viešosios prenumeratos, specialūs pajamų mokesčiai, privačios kolekcijos, gatvės ženklelių prekyba ir kt.

Kruopštumą organizavime geriausiai iliustruoja metodas, kuriuo „vienas indas“
Berlyne vežamos „troškinio“ kolekcijos.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Berlyno miestą sudaro apie 125 000 namų; kiekviename name sudaromas gyventojų sąrašas, o kiekviename name kreipiamasi į kiekvieną šeimą ar nepriklausomą nuomininką ir surenkami pinigai. Įnašą, atsižvelgiant į aukotojo išgales, jis įrašo į sąrašą, kuris per kelias valandas kartu su surinkta suma grąžinamas vietiniam skyriui. Vien Berlyne žiemos pagalbos darbuose dalyvauja vidutiniškai 140 000 savanorių pagalbininkų.

Taip pat reikėtų paminėti, kad ženklelių ir dovanėlių, kurie ypatingomis progomis parduodami gatvėse, gamyba suteikė darbo ir duonos daugeliui bedarbių sunkumų patiriančiuose pramoniniuose rajonuose. Pavyzdžiui, 1933/34 m. žiemą Bavarijos miško, Tiuringijos ir Saksonijos gamintojams buvo pateikti užsakymai už 4 milijonus markių, nebuvo pamiršta net Rytų Prūsija su savo gintaro pramone. 1934/35 m. šių užsakymų vertė buvo padidinta iki 5 milijonų markių.

Ši lengvata taikoma visiems asmenims, turintiems teisę į ją, nepriklausomai nuo rasės ar tautybės.

Pavyzdžiui, 1933/34 m. buvo paremti 69 336 užsieniečiai, iš kurių 29 108 buvo žydai. Vien Berlyne Žiemos pagalbos tarnyba rūpinosi 13 818 žydų ir 8054 užsieniečiais. Bendra žiemos pagalbos tarnybai surinkta pinigų ir piniginės vertės suma buvo:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Pagalbos gavėjų skaičius buvo toks:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Ypatingai reikėtų paminėti neprilygstamą ūkininkų paramą žiemos pagalbos darbams. Tai iliustruoja keli skaičiai: pavyzdžiui, 1933/34 m. Pomeranija tiekė 841 477 kubinių tonų bulvių.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******

Machine Translated by Google

Visas žiemos pagalbos darbams reikalingas prekes Valstybiniai geležinkeliai gabeno nemokamai. 1933/34 m. kampanijoje Valstybinių geležinkelių indėlis į šią operaciją sudarė 14 672 957 Males, o bendras pervežimų svoris – 59 025 995 ct.

Žiemos pagalbos darbuose dalyvavusių garbės pagalbininkų skaičius kasmet vidutiniškai siekė 1,5 milijono, o šios organizacijos administracijoje dirbo toks skaičius pareigūnų, raštininkų ir kt.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

Visos administravimo išlaidos sudaro šiek tiek mažiau nei 1% visų pajamų.

Gegužės 27 d. fiureris ir reichskancleris Adolfas Hitleris, priimdamas vyriausiąjį komisarą Hilgenfeldtą ir jo pagrindinius darbuotojus, išreiškė didelį dėkingumą organizacijos atliktam darbui ir, baigdamas sakydamas, kad „Žiemos pagalbos darbas yra unikalus istorinis socialinio darbo žygdarbis“, išreiškė tik kiekvieno tikro vokiečio jausmą dėl šių didžių nacionalinių abipusės geros valios ir asmeninių pasiaukojimų pastangų.

******el. knygų keitiklio DEMO Vandenženkliai******